

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΜΕΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ποιόν άραγε, ήθελε να έκδικηθ ή αυτός που έγγραφε το άνωθυμο έκείνο γράμμα; Τη γυναίκα, το σύζυγο, ή τον φίλο της συζύγου;

Καθώς καθόταν μέσα σ' ένα βαγονάκι δευτέρας θέσεως, στο τραίνο που τους πνήγινε αυτόν και τη γυναίκα του στη Βρετανία, ο κ. Λεμπέρ ήταν ταραγμένος. Τήν ώρα που έκινονσαν από το σπίτι, ο θυρωρός του έδωσε το ταχυδρομείο του, που τόκωσε άδιόφορος στην τσέπη του. Κατενθουσιασμένος που είχε βρή, επιτέλους, την ευκαιρία να έκδικηθ για λίγες μέρες τη μονοτονία της ζωής του και να πάη στην πατρίδα του, ο κ. Λεμπέρ, που ήταν ό λα του τακτικός κι ό λα τα λεπτολόγος δεν άνοιξε άμέσως τα γράμματά του. Άλλα πρό όλιγου μέσα στο βαγονάκι, καθώς ή Μόνικα, ή γυναίκα του, άποκοιμήθηκε μ' ένα θιγούρι, άνοιχτό οτά γονατά της δεν είχε τί να κάνει, και, με μύριες προφυλάξεις για να μην κάνει θόρυβο και την ξυνήση, τράβηξε από την τσέπη του τα γράμματά του. Το πρώτο ήταν μία πρόταση, που του έκανε ένας Οίκος Δισκομψέων για να του αλλάξή το χαρτί της πεπιεσμένης. Κόπταξε το ποσόν και άγκωσα τους ψώκους του. Δεν τον άμψερε! Το δεύτερο, ήταν ένας κίτρινος φάκελλος κοινότατος, που ή έπιγραφή του ήταν γραμμένη μ' έναν παράξενο, προσποιημένο χαρακτήρα. Παρέξε νενμένος, ο κ. Λεμπέρ άνοιξε το φάκελλο και άμέσως ή άναστηθ του κόπτηκε, μία βεβήια ρυτίδα χαράχτηκε στο μέτωπό του και τα μάτια του έβειναν κορμωμένα

σέ μία φράση: «Η γυναίκα σας σας άπατά...» Τού φαίνόταν πως ό θόρυβος του πνήνουν επάνω λάμβανε ρυθμικά τις τελευταίες λέξεις: «Σας άπατά... Σας άπατά...»

Καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια με το μέτωπο ιδρωμένο από την άγωνία, έκαλοθύησε να διαβάξη: «... σας άπατά με το φίλο σας Γκυ Ριθιέρ».

Αυτή τη φορά, ό κ. Λεμπέρ ένοιωσε έναν κλονισμό. Ο Γκυ Ριθιέρ, αυτός ό γυναικάς... «Οχι! Δεν είναι δυνατόν! Ψιθύρισε.

Και σαν νία να σπρηχτή σέ κάποιαν έλπίδα κύνει με βλεμμα άνησυχό τη Μόνικα. Έκείνη άνησυχού για το δράμα που παιζόταν στην ψυχή του με τα μάτια κλειστά, τό στόμα μισάνοιχτο, κοιμώταν σαν μικρό παιδί. Ο άντρας της χαμνέλασε τρυφερά.

«Οχι, δεν είναι δυνατόν!» σκέφτηκε. Με τα φρύδια σουφρωμένα, ό Έτιέν Λεμπέρ ξαναδιάβασε τό γράμμα κυνίζοντας κάθε του λέξη. Ο άνωθυμογράφος άνέφερε λεπτομέρειες, ήμερομηνίας, ραντεβού... Πρόσθετε μάλιστα:

(Μπορώ να σας δώσω μιάν άπόδειξη, γι' αυτά που σας άποκαλύπτω. Το χρυσό βραχιόλι που φοράει ή γυναίκα σας της τόδωσε ό Γκυ Ριθιέρ, στις 10 Οκτωβρίου πέρυσι, οτή νιορή της...)

Κατάπληκτος, ό κ. Λεμπέρ ξαναδιάβασε πολλές φορές αυτή την τελευταία φράση. Θυμόταν πολύ καλά πως έκείνη την ήμέρα ή Μόνικα είχε έρθει, κατακόπτη, τό βράδυ, κρατώντας

βριαμβευτικά, ένα βραχιόλι στο χέρι της.

— Πέρυσι του είχε έκπνήσει βρόχα αυτό τό βραχιόλι στο δρόμο. Το πνήνα στην Άστυνομία, κι' έκεί μου είπαν πως αν σ' ένα χρόνο και μία μέρα, δεν παρουσιασθ ή κενός, να τό ζήτηση, θα γινόταν δικό μου. Πήγα λοιπόν σήμερα, χωρίς να σου πώ τίποτα για να σου κάνω έκπληξη και μου τόδωσαν. Τι χαρά μου!

Πώς τον είχε κοροϊδέψει! Κι' αυτός ήταν τόσο ήλθιος, ώστε να πιστέψη σ' έκείνο τό παρηγοϊ... Τώρα καταλάβαινε ώριμένες άρνησεις της γυναίκας του, πότε πως ήταν άβεν σέ μία φίλη της και πότε στή μοδιότητα της. Κι' αυτός την πιστεύε...

— Να έκδικηθ! Θέλω να έκδικηθ! μουρούριζε με λύσσα.

Με τα δόντια σφιγμένα, με τα μάτια γεμάτα μίσος, κυττούσε την κοιμωμένη γυναίκα. «Ώ! ποθούσε να την συνιρή!... Άλλ' όχι μ' έναν τρόπο κοινό...»

Με τό μάτι άσπασμένο, τό βλέμμα άπλανές φάνει να βρή τον τρόπο της έκδικησέως του. Σαφνικά, ανατρίχισε. Είχε βρή!... Ναι, αυτό ήταν: να μην πη τίποτα να μην κάνει κανένα υπαινιγμό για τό άνωθυμο γράμμα... Να πάνε ως τό Κονκαρνών... Μόνον, πούπρεπε νάχη τό κουράγιο να περιμένη ως τότε, να δείχνεται άδιόφορος.

Με την άναστηθ κοιμωμένη τα χέρια ιδρωμένα, ό κ. Λεμπέρ καθόταν και σκέφεται: «Όταν πτάσουν στο Κονκαρνών, στο σπίτι του θα περιμένω τό δεύτερο βράδυ... Θα της δώση τότε ένα έλκυστό ναρκωτικό για τί πρέπει νάναι κοιμωμένη βαθεία, για να μπορέση να τη δέση... να τη φάω... Άλήθεια παρ' όλιγο να τό έκχαση!... Πρέπει να τη φάω!... Έπειτα θα πάρη τό κλειδί για τό περισπέρτο κοντά στή θάλασσα... Έπειτα, είχον έναν ταμειντένιο λάκκο, μεγάλον, γεμάτον θαλασσινό νερό όπου φύλαγαν ζωντανούς τους άστακούς... Όταν ήταν μικρός, και πνήγινε, περιέρχον να τους άπ ό μπαρμπα-Ίθανέκ, ό έπιστάτης, τον τράδουσε πίσω.

— Πρόσεξε μήν πείσης αυτό μέσο παιδάκι μου, του έλεγε. Δεν θα προφτάσουν να σέ βγάλουν, γιατί οι άστακοί θα σ' έχουν κίλας κοιμωτάσει... Θάρρηνε λοιπόν τη Μόνικα στους άστακούς! Θα της έχαιζαν τις σάρκες της, θα την έκαναν να σπλάξη από τους πόνους, άνάμεσα στίς δαγκάνες τους.

— Τι έπαθες; Είσαι άρρωστος; άκούσε ξαφνικά τη φωνή της γυναίκας του. Καθώς τό φινιούρι, γλύστρησε από τα γονατά της, κι' έπεσε κάτω ή Μόνικα έπνήγινε ξαφνικά και παραξενεύτηκε βλέποντας τό άπλανές βλέμμα του συζύγου της.

— Οχι, όχι, της άπάντησε έκείνος. Ήμουν βυθισμένος στις σκέψεις μου... θυμάμαι τό Κονκαρνών, πους φάραδες του... Η Μόνικα έαπλώθηκε πιδ άναπνευστικά, οτή θέσι της, ξανάκλεισε τα μάτια της και ψιθύρισε:

— Ά! Ναι... Στο Κονκαρνών έχει ψάρια... άστακούς!... Τι καλά!... Κι' τό τραίνο την άπνέουσε με λιγνιώδη ταχύτητα πρός τό σκληρό πεπρωμένο της...

Οι άσλοι του γερο-παρτατικού

Ο μύσταξ

Έκλεισαν ραντεβούδιον εύκόλως τας προάλλας σκοπεύων να άποδυθ ής πολλάπλάς κραπάλας μετά νοστήμου νεαράς, ήγουν δεσποιναιρίου, μελισταλάκτου, τρυφεράς, δίκην κελεπουρίου. Έφ' ό και προηγουμένον εμφάνισιν σπουδαίαν, άρενωπήν, ήδυπαθή έρωτικώς μοιραίαν, κολλωπισθείς τα μέγιστα, χρυσθεις δι' άρωμάτων, προσέτι δε τον μυστακα βάψας διά χρωμάτων. Και ούτω σαγηνευτικός και στίλβων ως λαμπτήρ, ή άλλως ως του σινεμά πρωτοφανής άσθή, μετέβην πλέων είς γασάν δύνους του ήλίου, πρός σφράγισιν του τρυφερού τα μάλα είδυλλίου. Και ώ! Βαβαί! ως έφθασον χαριεις και ρυμβόδης, ήχισεν όλας εξακινώς βροχή καταρρακτώδης, έξ ής έβράχην άτυχώς, ήγουν έσφαλα- (κώην, πλην πείσμων είς την θέσιν μου άνδρείας (έκαρφώην. Μετ' ού πολύ έγένετο τάνταπλιν αίθρία, και ούτω δεν παρέμεινον είς του... λου- (τρού τα κρύα, καθ' όσον κατεφάσαστο εύθες ή κορασίς, «Πώς έσθε!» την ήρώτησε. «Πολύ (καλά, έσθεις!...» Αύτίκα έκαγχάσαστο, συνάμα δε ήήρπασε και δούσα μοι καθρέπτιον ταχέως άνε- (χάρσσε... Ο μύσταξ μου—άλλοίμονον! — είχε (μεμουσκεφθή κι' έκ των χρωμάτων γάρ αυτού είχον... (πασαλειφθή!... Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΡΛΕΤ ΝΤΕ ΠΙΤΡΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Τό θέατρο Κοτοπούλη έτοιμάζει για την έρχομένη έβδομάδα, ένα καινούριο έργο του γνωστού συγγραφέας κ. Θ. Συναδινού με τον τίτλο «Ο Σατανάς», που τό έγγραψε, ως λέγεται, κατά τη τελευταία παραμονή του στην Άμερική.

Στό έργο αυτό, ή Βάσω Μανωλίδου, έμφανίζεται σ' έναν ιδιόρρυθμο ρόλο ζωής υποθετορούλας, που καταφέρνει στο τέλος να έξελουιάση τό άφεντικό της, τον ρόλο του όποιου υποδύεται ό Γιώργος Παππάς.

Τό έργο του κ. Συναδινού, χαρακτηρίζεται από δρους παρακολούθησαν τις δοκιμές πολύ διασκεδαστικά, προσέλεπται δε πως θα έχη έπιτυχία.

— Η πατριωτική ήθρογραφία «Οι έθνοφρονοί μας» σημειώνει πίνενς στον «Απόλλωνα» σέ σημείο που τό πρώτο Σαββατοκύριακο τό θέατρο είναι τόσες εισπράξεις, δσες είχε είνε την έβδομάδα ως κινηματογράφος.

Ιδιαίτερα έπιτυχία σημειώνουν ό Πέτρος Κυριακός με την Κάπτη Βερόνη σ' ένα λαϊκό τραγούδι με μάντικους χορούς και ή μικρούλα χορεύτρια Μανών Παλέτ, ιωστήτρια της Έλλην Ζουρούδη, σ' έναν έλληνικό χορό.

— Στο θέατρο «Μετροπόλιταν» της Λεωφόρου Άλεξάνδρας που θα είναι και τό πρώτο θερινό που θ' άνοίξη, άνοιξαν οι δοκιμές μιας νέας έπιθεωρήσεως των κ. Σακελλαρίου-Γιαννακοπούλου, που φέρει ως τίτλο τό «Αδύ-μοτίθ» της μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας «Ανθρωποι, άνθρωποι...».

Ιδιαίτερα γίνεται λόγος για ένα κομικό σκέτε του έργου μ' ένα μόνο πρόσωπο, τον ήθοποιό Φωτόπουλο, σ' ένα σπαρταριστό ρόλο.

Στό ίδιο έργο θα ντεπουτάρη για πρώτη φορά στην Άθήνα ή γνωστή καλλιτέχνισ Νίκη Ντέις, σ' ένα νούμερο χορού και τραγουδιού, κι' ένα ιδιόρρυθμο σκηνικό «τρούκ» από καθρέπτες!

— Στην έπιθεωρήσι του θεάτρου «Σαυαοτή» έξ άλλου, που έπίσης έτοιμάζεται έντατικά, ή μικρούλα Ροζαλίνα, θα εμφανισθ ή σ' ένα δραματικό σκέτε ως άναρτοπληκτό παιδί. Στην ίδιω έπιθεωρήσι, μία γνωστή ήθοποιός της πρόδας, ή Νίτσα Δούκα, που παρακολούθησε επί δυο χρόνια μαθήματα στή σχολή Νίκολς, θα ντεπουτάρη, για πρώτη φορά ως χορεύτρια.

— Έκτός από τα δυο αυτά θέατρα, θα λειτουργήση και τρίτο μουσικό, τό «Περαοκέ» με τους Μαυροάν. Αύλωνήτη Χουσοχού, Ήρω Χατζά και άλλα στελέχη. Θα άνθεαστούν ήθρογραφίες και όπερέττες.

— Μεγάλος έξ άλλου συναγωνισμός προβλέπεται μεταξύ των δυο βασιετέ του Ζαππείου «Πεύκα» και «Όασις» στα όποια προστίθεται τώρα και τρίτο, τό «Αλκαζάρ» που έτοιμάζει πάλιν ό Όρέστης Λάσκος.

Η «Όασις» μάλιστα, για να άντεπετέλθη τό συναγωνισμό αυτό, έκτός από τό εύθηνό είσθηριο που πρόκειται να καθιερώση, βόισκεται σέ συνεννόησεις και με διάφορα ξένα νούμερα.

Γίνεται ίδιως λόγος για μία μεγάλη Γαλλίδα τραγουδίστρια την Λεμποάν, που βόισκεται ήδη στο Κάιρο.

— Έξαιρετική ήταν ή υποδοχή που έγινε στο Κάιρο στην καλλιτέχνίδα του τραγουδιού Κούλα Νικολαΐδου.

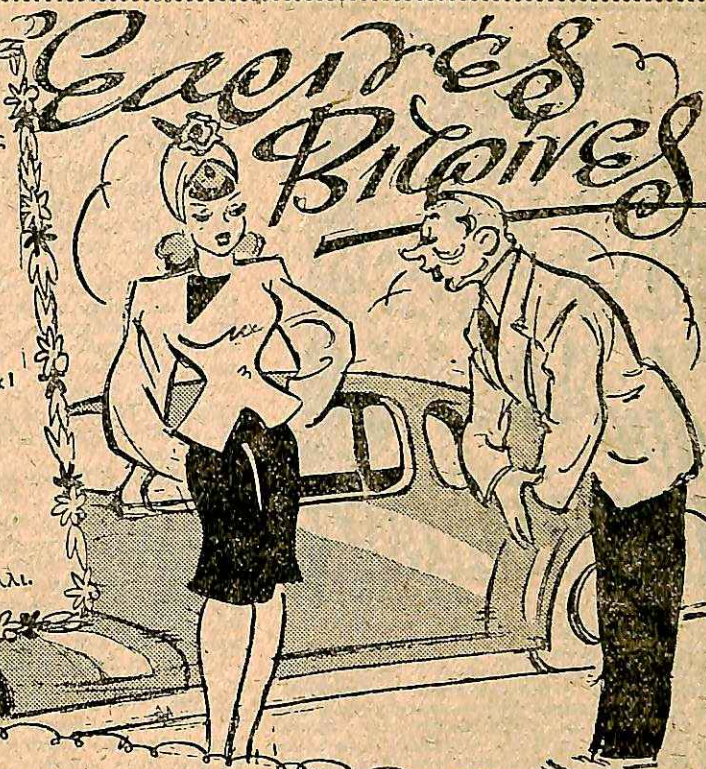
Τό κέντρο Κουρσάλ, όπου εμφανίζεται, είναι κάθε βράδυ άσφυκτικώς γεμάτο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Βασινές Βιτρίνες

Μεγάλοι πάντα «πειρασμοί», μεγάλες έκμουλιστριες είν' οι βιτρίνες της όδου... Έρμού και των παρόδων. Περνάνε μπρός τους, της ζωής άθρες πρωταγωνίστριες με «Κράυσερ» και με «Πακά» που στο κομψό τους «άτοκαρ» έχουνε την εμφάνισι, θαρρείς, έμφύγων ρόδων. Και σπενδεί ό υπάλληλος κι' άρχις ή περιποίησι και ή επαγγελματική πολύ γνωστή προσποίησι: «Μαντάμ» έδώ, «μαντάμ» έκεί, και λίγη γλώσσα γαλλική, και ρεβεράντσα κομική, και φράσι όλο «ποίησι»!

— Τα μάτια σας μ' αυτό τό μπλέ, συνθέτουν άρμονία! (Κι' ούτε παζάρια φυσικά, ούτε και «συμφωνία».) Πέρνει ταγιέρ, μεταξωτά και ό,τι άλλο θέλει, κι' ούδέποτε για τα λεπτά που κάνουνε τη μέλλει. Αντίρρησι στήν Τσαμαδού μή και στή Γεωργαντά Πελάτσια ό υπάλληλος ποτέ δεν συναντά, τά πέρνει αυτά για «πρωιά», για «πρόχειρα» και για «φτηνά» και φυσικά τ' άπόγεμα να τά φορή θέλει. Φορεί μοντέλλα του «Πατού» ή και της Σκιαπαρέλλι.

Και τώρα μαγνητίζεται απ' την κομψή βιτρίνα μία κοπελλάτσα νεαρή, δροσάτη και τσαχπίνια που άμφιβολία σαν τη δής καμιά δε σου μένει πως είν' «εργαζομένη». Φορεί προπέρσινο ταγιέρ, φτηνό και έξασπριμένο, πούνα και στους άγκώνες του καταφανώς φθαρμένο. Φαίνει αξιολύπητη, σας βεβαιώ, πολύ και βλέπει τα ύφασματα και όνειροπολεί: «Αν μία θυσία έκανε των είκοσι χρόνων της, βεβαιώς όσα ήθελε θα έμπαινε να ψώνιζε «κι' αυτός θα τά κανόνιζε...»

Φεύγει με πόνο σκεπτική, κι' όποιος τό ύφος της αυτό, τό θλιβερό προσέχη δεν πέρνει όρκο, αν ή μικρή στών πειρασμό θ' άνθέξη... Κάποιος κρυφός συλλογισμός τη βασανίζει άνόσως κι' είν' ή βιτρίνα κίνδυνος... και μάλιστα «Δημόσιος»!

Η Κυριούλα ή άστική, κι' έκείνη κάνει χάσι μπρός στη βιτρίνα την κομψή... και κρυφαναστενάζει. Ο σύζυγος—υπάλληλος—τί θέλετε να δώση; Και ή βιτρίνα προσκαλεί, ενώ της δίνει «συμβουλή»

τη φτώχεια τη συζυγική, άμέσως να προδώση. Κι' είν' ή βιτρίνα πλούσια, είναι σωστός μαγνήτης που τόσο της άπορροφά τη σκέψη την άγνή της. Τότ' έπεμβαίνει «στοργικά» και ή «καλή της φίλη», κι' ενώ είν' ό σύζυγος φτωχός ξαναγυρίζει «προσεχώς» κι' όλο ψώνιζε συνεχώς

και άδιάφορα πολύ, ρωτάει «τι όφείλει». Θα πάρη ό,τι βρή καλό και ό,τι χρειασθή, διότι τώρα τό «κακό»... έχει συντελεσθή. Κι' όταν στο σπίτι ό σύζυγος θα δη σπατάλη τόση θα πη: «Τά βρήκα πάμφθηνα... κι' όλα επί πιστώσει»!

Συμπέρασμα: «Όδός Έρμού»... είν' ό «κακός ό δρόμος». Και συμβούλεύω στη Βουλή να ψηφισθ ή και νόμος, ίδιως τους έαρινούς, όπως τους λέμε, μήνες με δυο βαρείες κουρτίνες να κλείνουν οι βιτρίνες!

Εισηγητής Μιχ. Γαλβιά

Συνεργάτης Γ. Σινεμά

Τὰ περίεργα έθιμα τής φυλής Τουαρέγκ

«Δέν θά ξεχάσω τού τολμυροτάτου κορμιού που μου έκαναν τρείς γόνορες τής έθνομου». Έτσι άνοιζει τήν αφήγησή του ένας γνωστός περιηγητής, ο κύριος Μπράουν, ντε Πρόορκ, που έπισκεφθηκε πού όλίγου καιρού τή θουλική και μυστηριώδη χώρα των Τουαρέγκ, στην καρδιά τής Σαχάρας.

Πουθενά άλλου ίσως δέν έχουν τέτοια θέσι οι γυναίκες όπως στή χώρα αυτή. Τό οικογενειακό έπίθετο, προέρχεται άπ' τή υπέρτα, κι' άγι άπ' τόν πατέρα. Σ' όλα τά συμβούλια, κυριαρχούν οι γυναίκες. Ο Σουλτάνος, ονομαστικός άρχοντας, είνε στήν πραγματικότητα άντιπρόσωπος τής Βασιλείας, που εκλέγεται άπ' τίς φυλές γιά νά τή κυβερνά στόν πόλεμο. Οι γυναίκες άκολουθούν τούς άντρες στίς μακρινές άδρομές με τίς καμήλες, περιπαίζοντας τούς άδύνατους και τούς δειλούς.

Άντί γιά τίς γυναίκες, βάφονται και κουθούν τού πρόσωπό τους οι άντρες! Όταν ένας Τουαρέγκ έτοιμάζεται γιά ένα έρωτικό άντιβού, άλείφει τά μάτια του με «κόλ» και κατσαρώνει τά μακρά μαλλιά του. Η γυναίκα θά τού κάνει πρώτη έρωτικές προτάσεις και θά ζητήσει τού γένι του. Έχει δικαίωμα νά σχετισθί έρωτικά μ' όποιον θέλει. Δέν διατάζει δέ έμπρός σέ μιά διαδρομή 100 χιλιομέτρων με τήν καμήλα, γιά νά έπισκεφθί τού διαλεχτό της και νά έρωτοτροπήσει μαζί του.

Οι ίπποτικοί Τουαρέγκ άνοιάζουν τίς γυναίκες τους «Μικρές Βασίλισσες» και προτιμούν τή μοναχική... ίσως γιάτί κι' ή μιά άόκη

γυναίκα τούς πέφτει πολύ!... Ο κύριος ντε Πρόορκ διηγείται ότι τρείς άραιότερες κοπέλλες ανέλαβαν νά τόν άδηγήσουν στή Βασιλεία. Πράγματι, ή τελετή τής παρυσιάσεως έγινε με έπιστημονική και μεγαλοπρέπεια πού θά τήν ζήλευαν πολλές ευρωπαϊκές Αύ).

Κατόπιν διοργανώ η κε πόος τιμήν τού ξένου ένα «κονταρογτύπια», άντάξιο πρός τά παρούσα θέαματα τών μεσαιωνικών χρόνων. Οι πολειμισαί πού έλαβαν μέρος σ' αυτό, έδειξαν τήν άειθαυμάστη τέχνη τους στή λόγχη και στό σπαθί — πού οι λαοές τους είχαν σνήα χειριστικού σταυρού.

«Έτσι δα τά μάτια μου— γράφει ο περιηγητής — κι' άναστασιάζουν αήπτες κάποιιο θαύμα» με είνε φέρος πίσω στήν έποχή τών Σταυροφορών.

Ακολουθήσε ένας πομπικός διαγωνισμός, στό φώς τής πανσελήνου, με άπαγγελία έρωτικών και πολεμικών ποιημάτων: συνοδευόμενοι άπ' τούς ήχους τών «αυζάντ» (ένος είδους βιολιών). Έπειτα οι γυναίκες άντισαν νά κοστάρουν τούς άντρες. Βάζοντας όλα τους τά δυνατά, γιά νά τούς κατακτήσουν.

Πολλά ζευγάρια έπαιζαν ένα χαριτωμένο παίγνιδο: Η κοπέλλα κρατούσε ένα σακκουλάκι με βόλους. Ο άντρας έπαιρνε έναν άπ' αυτούς, στήν τύχη. Αν ήταν ο άορισμένος βόλος πού κέρδιζε, ή κοπέλλα τόν φιλούσε φλογικά στά γέλια. Άλλέως... έπαναλαμβάνονταν τού παίγνιδο ως ότου κερδίσει ο άντρας τά φιλά! Κατόπιν ή κοπέλλα τού έ-

κανε τίς προτάσεις της και, στίς περισσότερες περιπτώσεις, γινόταν ή Ισοβία «μικρή Βασίλισσα» του.

Ο περιηγητής απολάμβανε τού θέαμα. Άρξισε όμως νά τά βόισκη σκούρα, άφ' ότου οι τρείς καλλονές πού τόν συντροφεύαν, τού έδειξαν καθαρά ότι ζητούσαν τά γάδια του! Φαίνεται πως ήταν πολύ πιστός στή γυναίκα του και δέν ένοούσε νά τήν άπατήση. Έστω κι' αν βρισκόταν μακριά της... ΈΕ άλλου, δέν ήγιναι ή καρδιά του νά στενωγοήσει τούς τουφεούς φίλους τών τριών κοριτσιών, πού παρακολουθούσαν άπό μακριά τή σκηνή με φανερό ζήλεια!

Έβαλε λοιπόν τόν ίθνεγνή ύπνρέτη του νά έξηγή σή-στίς τρείς Χάριτες ότι ήταν σοβαρός κύριος και παντρεμένος. Έκείνες όμως έπέμειναν ότι είχαν οη-τίες διαταγές άπ' τόν Σουλτάνο νά «δισκεδάσουν» τόν ξένο σύμφωνα με τά έθιμα τής φυλής τους!

Αν άνείτο ο κύριος, θά προσέβαλλε τόν Σουλτάνο, δείχνοντας πως δέν έκτιμούσε τού δόρου του... Χρειάζονταν διπλωματία έκ μέρους του!

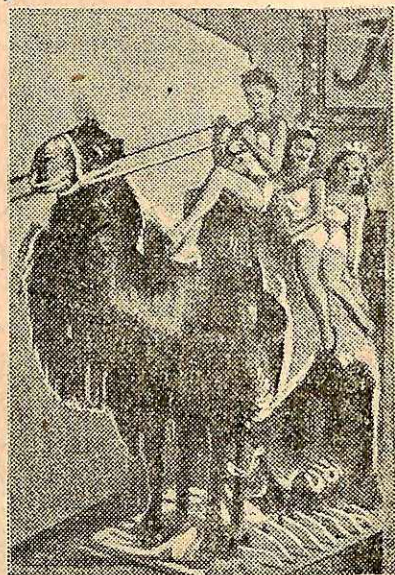
Ο ύπνρέτης του βόηκε εύτυχώς τή λύσι. Συνεννόηθηκε κουφά με τίς κοπέλλες και με τούς φίλους τους. Κατόπιν, ο κύριος άποσύσθηκε με τίς τρείς καλλονές στή σκηνή του. Εκεί δως τίς πείσμεν οι εκλεκτοί τους, πού τίς πήραν κι' έφυγαν κουφά... Έτσι έμειναν δλοι εύχαριστημένοι! Κι' οι τρείς κοπέλλες ύποσχέθηκαν νά έξυμνήσουν τού έπόμενου πού στή Σουλτάνο τά άνδρικά γαστράτα τού φιλοξενούμενου του...

Οι άκριβότερες φράουλες

Ο Άγγλος Ρελ Μπράουν, πού άκολουθούσε άρισμένη ιατρική διαίτα, πήγε τελευταίως στήν Καλιφορνια, έχασε όμως νά πάρη μαζί του και τόν κατάλογο τών άπηρεσμένων φαγητών. Μή ξέροντας λοιπόν αν ή γιατρός του, είχε έπιτρέψει ή όχι νά τρώη φράουλες με σαντιγύ, τηλεφώνησε άπ' τόν Λος Άντζελες στό Λονδίνο, στή γυναίκα του, και τήν έβαλε νά συμβουλευθί τόν κατάλογο. Ευτυχώς, οι φράουλες δέν ήταν άπαγορευμένες... Τό τηλεφώνημα όμως κόστισε 94 δολάρια στό λαίμαργο κ. Μπράουν!

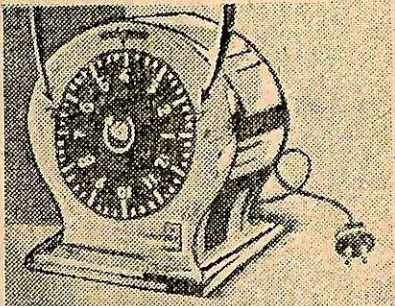
Ο άγών εναντίον τών έντομων

Ο άγών εναντίον τών έντομων γίνεται στίς άμερικανικές πόλεις άπό είδικά «τζιπ» πού περιέρχονται τούς δρόμους και άπολυμνούν διαδοχικά τού ένα σπινί έπειτα άπό τού άλλο. Τό «έντομοκτόνο νέφος» πού άποτελείται άπό DDT, πυρεθρίνη, κλωρδάνιον και πετρελαιο εξακοντίζεται μέσα στά σπινία άπό ένα σωλήνα, πού εισάγεται άπό τόν άνοιγμα ενός παραθύρου. Μιάς πόρτας κ.τ.λ. Η εξακόντιση διαρκεί 20 λεπτά. Τά παράθυρα και οι πόρτες τού σπιτιού πρέπει νά παραμένουν κλειστά επί δύο ώρες γιά νά έπιτευχθή τού επιδιωκόμενου αποτελέσματος.

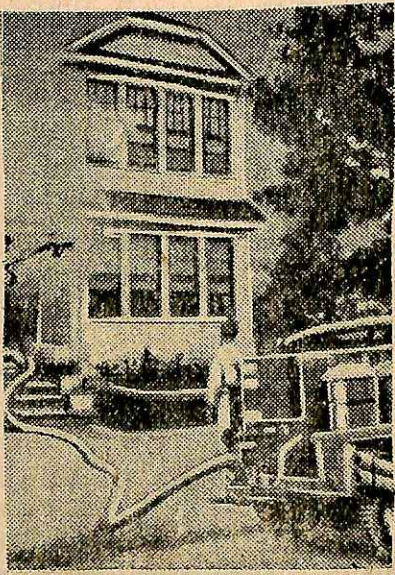
Η ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΓΚΑΜΗΛΑ

Οι άνατολικές ταινίες ζανάνιν τής μόδας στήν Άμερική. Οι τεχνικοί τού Χόλλυγουντ επενέσσαν, λοιπόν, μιά μηχανική γκαμήλα γιά τήν προπόνησι των ήθοποιών και τού «φιγκυράντ» πού παίρνουν μέρος σ' αυτές τίς ταινίες. Η μηχανική γκαμήλα άπομιμείται στήν έντέλεια τού βάδισματος και τίς χαρακτηριστικές κινήσεις τής φυσικής.

Μελωδικό σύνητηρι

Ένα γαλλικό εργοστάσιο κατασκεύαζε αυτό τού μελωδικού σύνητηρι, πού συνδέεται με τή συσκευή τού ραδιόφωνου και τήν βάσει άμέσως σέ λειτουργία στήν ώρα πού έχουμε κανονίσει άπό πριν. Χρειάζεται μόνον προσοχή στήν έκλογη αυτής τής ώρας, γιάτί άντί γιά μιά μελωδική μουσική μπορεί νά άκούση κανείς ένα ζωφρενικό «μπούτζι-βουτζι» ή ένα πολεμικό ρεπορτάζ με ήριες πολυδύλων και ένσερίους βομβαρδισμούς.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ «άρθρογράφοι»

Όταν ή ζωή κάνει χιούμορ

Τό «Έρωτικό Γραμματοκιβώτιο» πού έγκαινιάσε ο «Θησαυρός» και πού τόσο άπληστα παρακολουθείται μού φέρνει στή μνήμη πολλές χαριτωμένες περιπτώσεις σχετικές με τή στήλη τής άλληλογραφίας, πού τίς έζησα ο ίδιος σ' έφημερίδες και σέ περιοδικά. Και τού μόν «Γραμματοκιβώτιο» κινείται όπωσδήποτε μέσα στά περιωρισμένα όρια τών αίσθηματικών ύποθέσεων. Κι' ότ και νά ή ή άλλος, έρωτική συμβουλή θά ζητήσει. Άλλά μιά στήλη γενικής άλληλογραφίας με άσύδοτη έλευθερία έκλογής θέματος γιά τόν έπιστολογράφο, δημιουργεί γιά τή σύνταξη τού έντύπου έναν άληθινό κυκεώνα γεμάτο άτίθινες άξιώσεις και άσύλληπτες έρωτήσεις πού μπορούν νά στέλνουν άραιότατα ένά-δύο συντάκτες τού μήνα... στό Φρενοκομείο!

Θυμάμαι, όταν τού 1929 ο μακαρίτης Γ. Βουτινιάς έξέδωσε τήν «Ακοόπολι» έπέμεινε νά διαβάξη προσωπικούς ο ίδιος όλες τίς έπιστολές πού έφταναν στήν έφημερίδα. «Είνε ή βάση τής έρσασίας μου» μού είνε πη και δέν είνε άδικο, νομίζω. Άλλά, αυτή ή «βάσις τής έρσασίας» τού άποροφούσε 8—10 ώρες τήν ήμέρα κι' έτσι στό τέλος άναγκάστηκε νά άναθέσει στόν ύποφαινόμενο νά διαβάξη τά γράμματα, ν' άπαντά και νά τού παρουσιάζη μόνον όσα είναν ιδιαίτερο ένδιαφέρον. Άπό τότε μού υπήκε κι' έμένα ή μανία νά κάνω συλλογή τών «άραιότερων έπιστολών άναγνωστών».

Απ' αυτές διαλέγω σήμερα μερικά και σας τίς σερίδω, περιληπτικά βέβαια ή παίρνοντας τίς χαρακτηριστικότερες περικοπές τους. Οι περισσότερες άφορούν φυσικά τήν άποστολή ποιημάτων, διηγημάτων κλπ. Ο Έμμανουήλ Ροΐδης έγραφε κάποτε: «Οι Έλληνες δέν έχουν καιρό νά διαβάσουν. Διότι όλοι... γράφουν!» Φαντασθήτε, λοιπόν, τί κατακλυσμός έμφακελωμένων ταλέντων συμβαίνει στά δημοσιογραφικά γραφεία... Στίς έφημερίδες, υαλί-στα ή πλειοψηφία τών άναγνωστών είναν άρθρογράφοι! Άπό τήν τελευταία «έσοδεία» μου σας παραθέτω τά μεγαλοφυέστερα κύρια άρθρα: Τό πρώτο έχει τόν τίτλο «Ίδου πώς θά σωθί ή Έλλάς!» Η άυτοπερίεργη-σις τού άρθρογράφου στήρίζεται και στό κείμενο: «Άπό τού θανάτου τών άειμνήστων Έλευθερίου Βενιζέλου, Χαριλάου Τρικούπη και Θεόδωρου Δελγιάννη—γράφει ο άρθρογράφος ταξιδεύων και τούς τρείς πολιτικούς ες τά έδώλια τής Ιστορίας άχι χρονολογικά, αλλά φαίνεται σύμφωνα με τήν άξία πού τούς άναγνωρίζει—ή δύσμοιρος πατρίς μας στερείται πολιτικών άνδρών και δη οικονομολόγων τοιούτων (!) Τό έλληνικόν πρόβλημα τυγχάνει καθαρός στομαχικός. Ο πειναλέος Λαός ζητεί νά φάγη και ως άνασείρει τού σφόν λαϊκόν έπίγραμμα (τό μόνον δοξαριακόον λάθος) «νυστικόν άκούδι δέν νοοεί». Άνόητοι Έλληνες κυβερνώντες! Τί στυβείτε τήν κενήν κεφαλήν σας και παραπαίετε επί ματαιαίω; (Μπορεί νά «παραπαίουν» και διαφορετικά;) Έγείτε τόν θησαυρόν είνε γείρας σας. Οά ξεγίσπη ίσως τού πολυμόρν και θαρραλέον σγέδιόν σας. Πάντοτε είνε τήν ιστορίαν οι μεγάλοι πρωταπόροι έγχεύσθησαν. Άλλά, Ίδου πώς θά σωθί ή Έλλάς: Οά πωλήσετε τώρα άμέσως χωρίς άναβολήν και χωρίς καθυστέρησι, όλα τά άνογία μνημεία πού άσθονούν τόσο στήν Έλλάδα και άποτελούν δια τόν πειναλέον αυτόν

λαόν άνόητον πολυτέλειαν. Οά έσθάνομεν ίσως νά προτείνωμεν και αύτήν τήν μεταφοράν τού Παρθενώος ες τήν Άμερικήν, ήτις και μόνον θά ήσκει δια νά προσπορίση είνε τήν γώσαν άμύθητα οικονομικά ώφέλη. Άλλά, έστω, όχι τόν Παρθενώνα. Ολα τά άλλα. Όλα!...».

Δυστυχώς ή έφημερίς πού έλαβε τήν έπιστολήν δέν έφίλοξενησε τού άσθον. Άλλά, οι... «άνόητοι Έλληνες κυβερνώντες» έχουν τώρα όλον τόν καιρόν νά έφαρμάσουν τού «τολυμόν και θαρραλέον σγέδιόν» τού «μεγάλου πρωτοπόρου». Δεδομένου μάλιστα, ότι δέν είνε και άδιάλλακτος... όσον άφορά τήν πώλησιν τού Παρθενώος, όλα τά ύπόλοιπα κατά Κεραμεικός, κατά Δελφοί, κατά σπασμένα μούσρα τού Άνακτολικού Μουσείου κλπ. άς τά «σκοτώσουν» γούγορα — και σέ καλή τιμή βέβαια! — «διά νά σωθί ο τόπος», και νά γλυτώσουμε και οι Άμερικάνοι άπό τή βοήθεια!

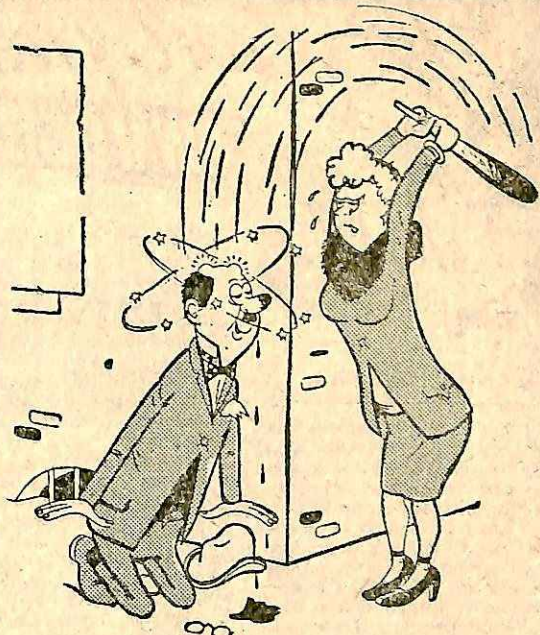
Υπάρχουν όμως και άλλοι μεγαλοφυείς άρθρογράφοι.

Ίδου ο δεύτερος πού άσχολεϊται με τά διεθνή ζητήματα. «Οχι Πανευρώπη, άλλα Πανδιεθνισμός!» τι-τλοφορείται τού άσθον. Και άνοιζει: «Ο Ούνιστμν Τσάρτσιλ έ-πρότεινε τήν Πανευρώπη, έτσι δως άποτελεί ήμίμετρον (!) Οι Μεγάλοι είν βέλουν και είν όντως είνε προσωπικότητες και ουί μωρά άνθρώπαρια (!) άφείλον νά αντιληφθούν ότι ή αιώνια είρήνη και εύτυχία έ-εσφαλίζεται μόνον δια τού Πανδιεθνισμού. (Πού τόν εύρήσει τόν όρον και γιάτί έκόλλησε κείνο τού «πάν» μπροστά είνε άγνωστον). Όλα τά κοκτώ γενικά «Αμερική, Ευρώπη, Αφρική, Ασία—συνεχίζει— θά συνεχισθούν είν ένα και θά άσφαι-σθούν φυσικά διότι δέν θά έχουν πλέον άναγκην δπλων. Τότε θά πράξουν έκλογας (θά πράξουν!) και θά δην ή πρόεδρος τής Πανκοσμίου Πανδημοκρατίας — και ή κυβέρνησις τού κόσμου. Έάν προθυπούνος τού κόσμου βή π. γ. ο Χάρου Τρούμαν τότε θά είνε ο Στάλιν άντιπολίτευσις. Όταν πέφτη ο Τρούμαν ή παγκοσμία κυβέρνησις θά άνατίθεται είν τόν Στάλιν, έκτός, είν ένη έκλεγμή πρόεδρος τής παγκοσμίου πανδημοκρατίας. Ός τοιούτος δως θά δύναται νά έκλεγή και ο Βασιλεύς τής Άγγλίας ή και έτερος (!)... Αύτά είνε σγέδια! Όχι τού Μόσσα! Κι' ούτε πόλειμο, ούτε διαφωνίες, ούτε «βέτο», ούτε τίποτα! Μιά κυβέρνησις Στάλιν με άντιπρόεδρο τόν Τσάρτσιλ και ύπουργούς τού Μολότωφ, τόν Ντε Γκώλλ, τόν Ρας-Τάφφω, τόν Ίσμετ Ίνονού, τού Δημω-ρώφ και τόν Τσαλδάρω. Λύει ατμαμάτως όλα τά ζητήματα και λύ-ναίε ο κόσμος! Άλλά πού... μωαλό!

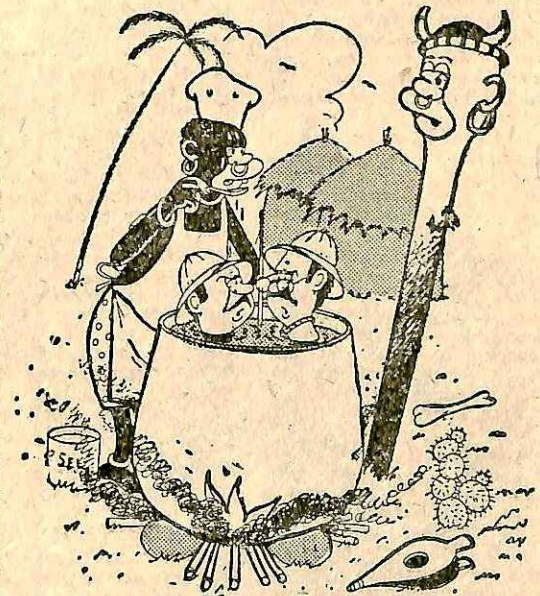
Ίδου τώρα και ο τρίτος άρθρογράφος, όχι τόσο μεγαλοφυής άλλα... θετικός και μεσοπρόθετος. Δέν άσχολεϊται με μεγάλας λύσεις. Εύ-ορίζει όμως τόν τρόπον τής άμέσου αμείσεως τών κρατικών έσόδων κατά πολλά δισεκατομμύρια. «Νέοι άμεσοί φόροι» τιτλοφορεί τού άσθον. Τό κράτος — γράφει — δια λάγους οικονομικών νύ μόνον δέν αύξάνει τούς μισθούς άλλα άπολύει και ύπαλλήλους. Και δως! Τό πράγμα είνε περισσότερο άπό άπλόον. Τί θά έστοιμίζεν ένα εισιτήριον 1.000—1.500 δραγμών τού οποίον, νά εισπράττεται άπό κάθε πελάτην είν τόν εισόδον έκάστου ύπουργείου καθ' όν τρόπον γίνεται είν τούς κινηματογράφους, θέατρα κλπ; Ο πολιτικός θά τού έδιδεν άγονγύστως. Και τού κόστος θά έπλήρωνεν έξ αύτού και ύ-ον μισθούς άξιόποητες!...

Τό τελευταίον τούλάχιστον αυτό άσθον, έλπίζουμε νά τού προσέξη ο κ. ύπουργός τών Οικονομικών.

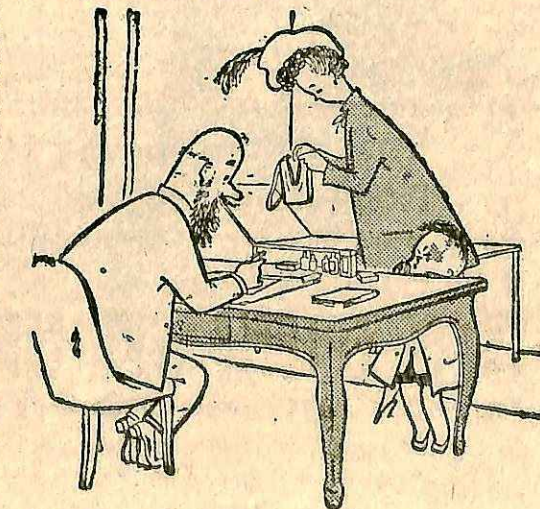
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— Βαρέθηκα νά σέ περιμένω στό σπινί κι' ήρθα νά σέ προπαντήσω Τιμητικά!...

— Τί σόι σουπα θά φάη αύτός δέν καταλαβαίνω. Έγώ άπό τού φόβο μου...

Ο μικρός: Γιατρέ γράψτε στή συνταγή και άπό δύο σοκολάτες πρϊν μεσομέρι και βράδυ!

την επίθεσή τους και να μου κάνουν τη λαχτάρα;... Α! Όχι! Ενώ δεν θα τους έκανα το κατήρι. Ενώ δεν θα κούραζα τον οργανισμό μου. Ενώ δεν θα είχα πλάνα στο στήθος κι έπρεπε άμεσα στο κρεβάτι.

Το πρωί έπρεπε να πάω στο γραφείο μου. Να σηκωθείς στις έφτα το πρωί να πλυθείς, να ζουρίστεις, να σκύψεις για να δώσεις τα πεπτούμενα σου, να περπατήσεις να σωματίσεις στο τραίνο να καθίσεις μπροστά σε ένα τραπέζι και να κάνεις οκνημένους λογαριασμούς, να σπώνεσαι κάθε τόσο γιατί σε φωνάζει ο διευθυντής, να σε στείλουν ίσως σε κάποια εξωτερική υπηρεσία να ανεβαίνεις και να κατεβαίνεις σκάλες, όλα αυτά θα κούραζαν άνωδύπνους τον οργανισμό μου προς όφελος των μικροβίων. Δεν θα πήγαινα, λοιπόν. Έστειλα ένα σημείωμα ότι, εξ αιτίας της γρίπης είχα κρεβάτωθεί. Κι έμεινα ξεπληρωμένος ανάποδα τον οργανισμό μου, για να του δίνω δύναμεις. Σκεπτόμουν με συγκίνηση, ότι αυτές τις ώρες και τις μέρες που ενώ ήμουν οριζοντιωμένος στο κρεβάτι μου κρεβάτι ή ορμή, κι έλεγα γλυκά όνειρα, μέσα μου γινόταν ένας λυσσαλέος αγώνας με τους δύο θανάσιμους αντιπάλους: Τα μικρόβια και τον οργανισμό μου. Οι στρατίες των μικροβίων επιχειρούσαν προέλαση επίθεσης για να διασπαστούν τις αμυντικές γραμμές του οργανισμού μου και να σπάσουν τη νικηφόρα τους σημαία στα όχυρά του. Μα έσπασαν τα μούτρα τους γιατί εύρισκαν βρόχο μπροστά τους. Έδωκα με τη φαντασία μου τα εκατομμύρια των μικροβίων να περζώνουν και να πέφτουν νεκρά. Ενώ το έπιτελλο τους, πιο πίσω, τράβηξε τα μαλλιά του.

Κούρασε έτσι μια βδομάδα. Ήρθαν δύο - τρεις συνάδελφοί μου να με ιδούν. Τους έδειξα από το μυαλό ή ιδέα πως είχα γρίπη. Τους έβλεπα όμως από την πλάτη. Όχι, δεν είχα τίποτα. Και τότε γιατί μένεις στο κρεβάτι; - Ακριβώς για να μην πάω. Τους είπα και τους ανέπτυξα τη θεωρία του κ. Καλμίνι. - Και πόσο θα παραστήσεις τη λεχώνα; με ρώτησαν. - Ός που να περάσει η επιδημία τους είπα.

Η επιδημία πέρασε σε ένα μήνα. Η θεία μου ή 'Ιουλίτσα (που έμεινε στο σπίτι της) μου είπε πως ήταν καλός και σπασμένος. Και ήμουν έτοιμος να κάνω αυτή τη μεγάλη άνοση. Ευτυχώς όμως άκουσα έναν άναστενισμό από μέσα. Ήταν ο ξάδερφός μου ο Κούλης, που βοννούσε. - Τι έχει; ρώτησα τη θεία. - Φαίνεται ότι τον πείραξε το φάρμακο που έφαγε χθές. Μια μικρή δηλητηρίαση.

Δηλητηρίαση! είπα. Δηλαδή μπήκαν μικρόβια στον οργανισμό του ο οργανισμός του ήταν κουρασμένος, δεν μπορούσε να αντισταθεί και να 'αποτελέσει! Ενώ ενώ, που έφαγε από το ίδιο φάρμακο, δεν έπαθα τίποτα. Γιατί ο οργανισμός μου ήταν ξεκουρασμένος και νίκησε τα μικρόβια της δηλητηρίασης!

Η αλήθεια έλαμψε μπροστά στα μάτια μου. Σκέφθηκα πως αυτά τα μικρόβια υπάρχουν ακόμα μέσα μου και περιέμεναν την ευκαιρία να βρουν κουρασμένο τον οργανισμό μου και να του μπειν στο νερό. Και ξανάπεσα στο κρεβάτι. Έστειλα ειδοποίηση στο γραφείο να μη με περιμένουν. Εξ αιτίας δηλητηρίασης. Και έδωσα δέκα πέντε μέρες ακόμα.

Όταν έβρινα πως τα μικρόβια της δηλητηρίασης είχαν καταστραφεί πια είπα να σηκωθώ. Και βγήκα ως τη γωνία.

Πάω να διασκεδάσω και τι να δω. Επίσημα χολέρα λέει, σε κάποια χώρα και προφυλακτικά μέτρα στη δική μας. Γύρισα άμεσα στο σπίτι και ξανάπεσα. Χολέρα είχε αυτή, δεν είχε άσπεια. Τι έμβολοι και οαχλαύδες. Ένα είναι το αποτελεσματικό αντιφάρμακο: Η άμυνα του οργανισμού. Δηλαδή η ανάπαυση για να μην απασχολείται με άλλα καθήκοντα ο οργανισμός και του τη φέρουν ζωνικά. Σάπια λοιπόν ξανά.

Έστειλα μήνυμα στο γραφείο πως δεν θα πήγαινα για κάμποσο καιρό. Εξ αιτίας της χολέρας. Τράμαζαν και μου στείλαν το γιατρό της εταιρείας να με 'δρ.

- Είσαι μια χαρά στην ύνεια σου! μου είπε ο γιατρός. - Τό ξέρω, είπα. - Τότε γιατί βρίσκεσαι στο κρεβάτι; - Για να μην πέσω στο κρεβάτι.

- Μα αφού είσαι ύνεια; - Ακριβώς γι' αυτό πρόκειται. Προτιμώ να είμαι στο κρεβάτι ύνεια παρά να είμαι άρρωστος. Είπα γιατρός και πρέπει να ξέρετε ότι το ήρωικό φάρμακο έναντι των πάσης άσθενειας είναι η άμυνα του οργανισμού που εξασφαλίζεται με την ανάπαυση.

- Και πόσο σκοπεύεις να μείνεις στο κρεβάτι; - Όσο να περάσει η χολέρα στην Αίγυπτο. - Αυτό μπορεί να απαιτήσει έξη μήνες. - Ουδέντα έξη. Ενώ το κρεβάτι μου δεν 'τ' αφήνω... Δεν θα κούρασω τον οργανισμό μου, γιατί...

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του και τον άκουσα που είπε στη θεία μου πως μου χρειάζεται άλλον ειδικό γιατρό, δηλαδή ψυχίατρο. Είπα να σηκωθώ και να τον βουτήξω από το λαιμό, αλλά δεν τούκανα το κατήρι. Θα κούραζα τον οργανισμό μου...

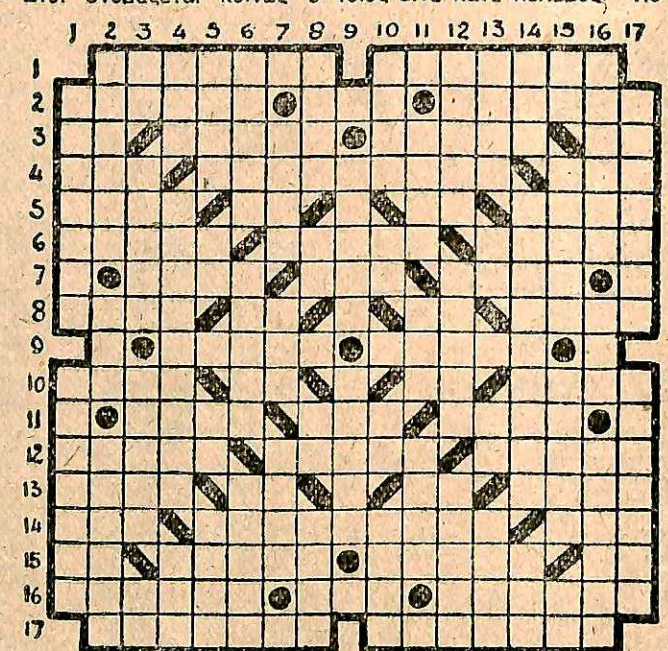
Την άλλη μέρα μου έστειλαν την πάψι μου από το γραφείο. Ούτε που στενοχωρήθηκα καθόλου γιατί κι 'ε στενοχωρήθηκα υποσκάπτει τα θεμέλια του οργανισμού. Όλο το καλοκαίρι το πέρασα στο κρεβάτι. Πότε - πότε έβγαινα στη βερόντα και ξάπλωνα σε μια σάκ - λόνκ. Το φθινόπωρο διάσκεψε πως η επιδημία της χολέρας έσβησε. Μα η μεταβολή του καιρού, έφερε κυκλοφορία. Συνέχισα το κρεβάτι μου και το συνεχίζω ακόμα, τώρα που ξέσπασε η επιδημία της γρίπης. Μάλιστα, έχω ένα χρόνο στο κρεβάτι και είμαι μια χαρά στην ύνεια μου. Έχω πακύνει έχω γίνει άλλος τόσος έχω μια όρεξη καταπληκτική... Μόνο που μουτχάγα μερικά αναποδιές. Κόπτε ο μισός. Αναγκάστηκα να πούλωσω ένα σπίτι που είχα και κάτι περιττά πράγματα (έπιπλα, χαλιά, ραδιόφωνο κλπ.) και τώρα τελειώσαν τα φίλα. Η θεία μου ή 'Ιουλίτσα ο ξάδερφός μου οι συγγενείς μου και οι φίλοι μου με λένε τσιπ-πέλη, χαμένο κορμί, ανισόρροπο και δεν ξέρω τι άλλο. 'Ας λένε... Ενώ ναι καλά. Η θεία μου μουδωσε προθεσμία μια βδομάδα ακόμα για να σηκωθώ και να πιάσω δουλειά. Αλλιώς θα με πετάξω από το σπίτι. 'Ας με πετάξω ενώ δεν σκάωμαι. Όταν λήξη η βδομάδα θα τηλεφωνήσω στο Σταθμό Α. Βοηθείω να μου στείλουν το φορείο. Θα ξαπλώσω και θα πάω να με πλένω α και θα πακύνω του Ζαπτείου, όπου να πακύνω του Ζαπτείου, όπου να πακύνω του Ζαπτείου...

Α! Όχι! Ενώ τον οργανισμό μου δεν έννοω να τον κούρασω. Θα τον κρατώ πάντοτε γερό για να νικήσει τα μικρόβια. Καλή σου ώρα κύριε Καλμίνι που πέθανες γιατί κουράστηκες πολύ με τις πολλές βίτες που έκανες... Σε όνειρα όφειλω την ύνεια μου... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 169

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ποταμός της 'Ηπειρου. - Χρησιμοποιείται για φορολογικούς σκοπούς.
- 2) Δόλια. - Γαλλικά σημαίνει φίλος. - Όπωροφόρο δέντρο (καθ.).
- 3) Μέτρο... των σταυρολέγων. - Σοφά γυναικό (καθ.). - Γυναικείο όνομα. - 24.
- 4) Πρόσωπο της Π. Διαθήκης. - Έτσι ονομάζεται κοινώς ο κής 'Αμερικής. - Έγινε εσκούτος με τ' αλφύτση του.
- 5) Το πτηνό αυτό λέγεται κοινώς κουρούνα. - Τοπικόν έπιρρημα. - Το πουνάρι στην καθαρεύουσα.
- 6) 'Υποθετικόν. - 'Αντικείμενο ώριμμένης χρήσεως. - Όπωροφόρο δέντρο (δημοτ.). - Μόριο επιβεβαιωτικό (αρχ.).
- 7) 'Ηρωας του Σαίξπηρ. - Τέτοιος είναι κάθε πόλεμος. - Πο-

κορυδαλλός. - Χρονικός σύγδεσμος.

- 5) Πληεις. - Δυό όμοια φωνήεντα. - Προϊόντα κατοικίδιων πτηνών. - Κατάρες (καθ.).
- 6) 'Αρχαία χώρα της 'Ασίας, όπου η σημερινή Παρσία. - Δεν έχει μόνιμη κατοικία. - 'Αρρωστία μετριοδική.
- 7) 'Εναντιωματικός σύνδεσμος. - Λουλουδι. - Χώρα της Ν.Α. 'Ασίας.
- 8) Χαϊδευτικό γυναικείο όνομα. - Χοίρος (αρχ.). - Σύνωφον. - Όμιλν.
- 9) Τρώγεται με ψαμί. - 'Η τρέλλα στο φάρτε της.
- 10) Μεγάλο χωριό. - 'Αναφορική αντωνυμία. - Δεικτικόν (δημοτ.). - Κατοικίδιο ζώο.
- 11) Τέτοιος ήταν ο 'Ησυχίας. - Χλόη. - Μία των 4 σημερινών πόλεων της Κεσοληνίας.
- 12) Πιστός σύντροφος κάθε πολεμιστού. - Μεγάλη εορτή. - Άνθος.
- 13) Περιέχει όλα τα χρώματα. - 'Αντιθετικός σύνδεσμος. - Συνεχόμενα στα 'δάκρυα. - Συμβολο έργοστασιού.
- 14) Ναυτικός όρος. - 'Η βελτίωση του καιρού μας απομακρύνει απ' αυτήν. - Κοιμός (ξεν.).
- 15) Κάθε τι που έχει ζωή. - Χώρα της Ν.Α. 'Ασίας. - Ποιητικός χώρος της 'Αφρικής (δημοτ.). - Κινέζικο νόμισμα: 1/2 χρυσό λεπτό.
- 16) Κατεστράφησαν μαζί με τα Γούρρα. - Σύντομη απάντηση. - Την τιμωρεί η δικαιοσύνη.
- 17) Δίνουμε εδω μία για κάθε λέξη του σταυρολέξου. - Ύδω που βρίσκεται κανείς στην έκκλησία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Διμοκρατία της Κεντρικής

ΠΑΝΑΓ. ΕΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ

Η πρώτη προσωπογραφία του Σολωμού από την οποία έγιναν κατόπιν όλες οι άλλες εικόνες του.

«Ο Σολωμός έννοιος κατά βάθος την 'Ελληνική ζωή και είδε το μέλλον όπλην προμύνη και με το δυνατό του νου και την μετέλυν ψυχική του αγκαλίσε όλο το Έθνος και έγινε ο πρώτος και μέγας θεμελιωτής της νέας μας φιλολογίας».

Στα 1823 το όνομα του Σολωμού, που είχε γυρίσει πια στη Ζάκυνθο από το εξωτερικό, ήταν στο στόμα όλου του κόσμου στο νησί του. Μιλούσαν για το

το ληξιαρχικό Βεβλίο της ένορίας της 'Αγ. Παρασκευής της Ζακύνθου έλνε νοσημένα, με ήμεροσημεία 1798. - 'Ιουνίου 8, τα έξης:

«Εδαπτίσθη σήμερα παιδίον άσθενικόν φυσικόν του εύγενοϋς κυρίου Κόντε Νικολάου Σολωμού και ώνομάσθη, παρὰ του άναδόχου αυτού έκλαμπρότατου κ. 'Αντ. Καπνίστη. Διομήκεος. 'Ητο και μινών δύο».

Όποτε ο Δ. Σολωμός γεννήθηκε άρρεν 'Απριλίου του 1798. Ο πατέρας του ήταν άριστοκόρτης, νέος τότε και η υπτέρα του νεώτατη όμορφη κόρη του λαού. 'Αγγελική Νίκη, το όνομα της. Την 'Αγγελική τη στεφανώθηκε ο πατέρας του Δ. Σολωμού την παραμονή του θανάτου του άκοίως, στα 1807, και άφού, στο μεταξύ, είχε πεθάνει η πρώτη νόμιμη γυναίκα του. 'Εκ γενετής, λοιπόν, ο Δ. Σολωμός έινε μέσα του άρονικόν και λαϊκό αίμα, που μαζί έλκόμενα έφτασαν τον έξαισιότυπο του ανθρώπου και του ποιητή.

Ο κθεδόντας του Ν. Μεσολάας, μόλις πέθανε ο πατέρας του ποιητή, τον έστειλε να μορφωθεί στην 'Ιταλία. 'Εκει, στην Κρεμόνα, τέλειωσε το γυμνάσιο 17 ετών. Τότε έγραψε με περσφάνεια στη υπτέρα του: «Σε λίγες μέρες μπαίνω στο Πανεπιστήμιο της Παβίας (κοντά στο Μιλάνο) όπου θα ύπονορωθώ να σφικτώ, για να υπορέσω σε 3 χρόνια να σε φιλήσω με άξιοσπέτεια. 'Εσέτος πήρα και το βραβείο της εύλκωττίας...»

Από δά κι' έμπρός ο Σολωμός - νεαρός φοιτητής με το φαναχτερό τίτλο του κόντε - άονίζει την κατάκτηση της δόξης.

Στο Μιλάνο γνωρίστηκε με τους φιμισμένους 'Ιταλούς λογίους Μόντη, Μαντέον Μοντιάν και πολλούς άλλους καθηνήτας του. Στο σαλόνι του Μόντη ξεχώρισε και τη γνώμη του την άκουσαν με προσοχή. Μία μέρα μάλιστα έινε το θέρος ν' άντιπαχθό στο Μόντη που ήταν εκείνη την έποχή μία ποιητική κρουση στην 'Ιταλία. 'Η διασώνια τους ήταν για την έορμεια κάποιου στίγου του Δάστη και ο Μόντη έινε παρατηρήσει θυωμένα στο Σολωμό:

Ο άνθρωπος και ο ποιητής

— Δεν πρότεινε να σκέπτεσαι τόσο, πρότεινε να αισθάνεσαι!

— Πρότεινε πρώτα με δύναμη να σκεφθώ ο νους κι' έπειτα η καρδιά να αισθανθώ κείνο που ο νους έχει συλλάβει! του άποκρίθηκε εύστοχα ο Σολωμός.

Τα πρώτα τραγούδια ο Σολωμός τα έγραψε στην 'Ιταλική γλώσσα. Έινε έμπνευσμένα από τους Ψαλμούς του Δαυίδ, το 'Άσμα 'Ασμάτων και τους Θρήνους του 'Ιερεμία. Όλα αυτά, μικρός άκούπτα ήξερε απ' έξω. Από νέος μαζί με το αίσθημα της θρησκείας έινε και το αίσθημα της έλευθερίας. Έινε πολύ γασακτριχικό σκεπτικό το γεγονός ότι ο ποιητής κάθε φορά που έβγαινε περσιότατο και συναντούσε έμπόρους πουλιών, κλεισμένων σε κλουδιά τους έδινε όσα λεφτά έινε, τους έπαιρνε τα πουλιά και άνοιγοντας τη φυλακή τους τα έλευθερώνε!

— Χωρίτε — φώναζε τότε — πουλάκια μου την έλευθερία που σας γάσισε ο Θεός!

Στα 1823 το όνομα του Σολωμού, που είχε γυρίσει πια στη Ζάκυνθο από το εξωτερικό, ήταν στο στόμα όλου του κόσμου στο νησί του. Μιλούσαν για το

τικό, ο Σολωμός, είχε σβύσει πνευματικά. Στα τελευταία γράνια του ήταν κυριευμένος από βαρύνου νευροκόπτα που του την προκαλούσε η άλκοολική του κατάσταση.

Πέθανε ο ποιητής το Φεβρουάριο του 1857 «το άγιον αυτό πνεύμα εις νεώρας του Θεού έμπιστευθείς» Ο θάνατός του άνακοινώθηκε την ίδια στιγμή στην 'Ιόλιο Βουλή, που συνεδρίαζε την ώρα εκείνη και τότε η Συνέλευση και όλο το άκοροστήριο έκλαψαν.

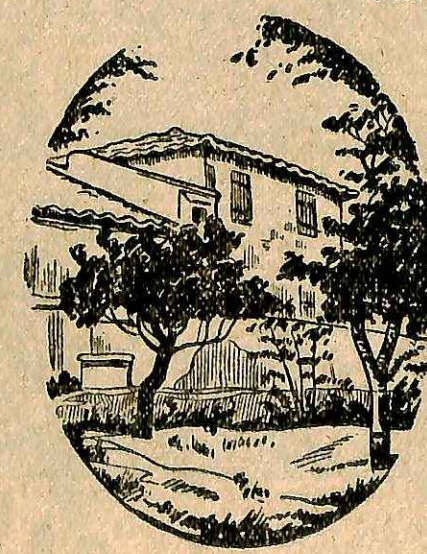
Ο Μεταξάς, μέλος της Βουλής, μετά την άναγγελία, έινε ότι «ο θάνατος του διασώπου ποιητού πρότεινε να θεωρηθώ ως έθνικόν δυστύχημα». 'Η Βουλή άμέσως δέκωσε τη συνεδριάση της και πολλοί βουλευτές άπάνγγειλαν τους στίγους του Σολωμού:

Στη θύρα την άλόκρυση της Παντοδυναμίας (ναμίας πνεύματα μύρια παλαιά πνεύματα μύρια νέα σε καρτερούν για να σου πούν πως άρνούνται να σθάσιν!)

Το σπίτι του πλημμύρισε από προσκυνητάς, που πήγαν ν' άντικρύσουν για στενή φορά τον άνασπνένο τυπ ποιητή που στόλισε τίμυσε και δόξασε την 'Ελλάδα.

«Το πολύτιμον και μελανόφρον φέρετό του — άνασπνέον για έντυπα της έποχής — έκρατούσαν έπι των όμων των τινές των προυνόντων. Κερκυραίων και παύπολλοι, έξ αυτών με άναμνάς λαυπάδας και θυμιάματα και μεθ' όλου του Ιερατείου της Κερκύρας, έόντες εις το μέσον των Ποιμενάων Μητροπολίτην, τον έσυνώδευσαν εις το κοιμητήριον. Την κηδείαν ήκολούθησαν ο άσορστής 'Ιούνης με όλους τους πολιτικούς και στρατιωτικούς ύπαλλήλους. Το πένθος ήταν ελικονές και γενικό σ' όλα τα νησιά.

Γ. ΚΥΡ.

Το έσοκικό σπίτι του Διονυσίου Σολωμού, όπου έγραφε τον 'Υμνο στην Έλευθερία.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ καὶ οἱ ἰδρυταὶ τῆς «Νέας Σκηνῆς»

Αὐτὴ ἡ καγκεϊκία καὶ παιδικὴ φυσιογνωμία πού βλέπουν πρὸ κάτω οἱ νεώτεροι ἀναγνώστες μας, δείχνει ἕνα ἀπὸ τὰ πρὶν ὥραία φωτεινὰ μετέωρα πού φάνηκαν στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων τῆς Παλῆς Ἀθῆνας, στὰ πρῶτα χρόνια αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος.

Εἶνε τοῦ Κώστα Χριστομάνου. Ἀς πούμε πρῶτα τὰ τῆς καταγωγῆς του: Ἦταν φοιτητὴς γέννημα καὶ θάυμα τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ πατέρα Μακεδόνα (Μελένικο) καὶ μητέρα ἀπὸ Μκενιέλου καὶ Παλαιολόγου τῆς Παλῆς Ἀθῆνας.

Αὐτὸ πρὶν ἔγραψε (1943) στὴ «Νέα Ἑστία» (τεύχος 397 σελ. 104), ὁ Γρηγόρης Ξενόπουλος πῶς «πῆγε ὁ Χριστομάνος στὴ Βιέννη νὰ σπουδᾷ γιατί οὐκ ἔχρησε μὲ δάφνες ἱστορικὸν λογοτέχνη κλπ.» εἶνε φανερόν παρεξήγησις. Δὲν σπούδασε ποτὲ γιατί οὐκ ἔχρησε Χριστομάνος, ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του Ἀντώνης, πού ἔκαμε ἀργότερα, καὶ ὑπουργὸς τοῦ Βενιζέλου.

Ὁ Κώστας Χριστομάνος σπούδασε ἀπ' τὴν ἀρχὴ φιλολογία. Καὶ τὴν ἀνοίγει τοῦ 1891 ἦταν στὴ Βιέννη μὲ τὸν ἀδελφὸν του, τελειώνοντας τὶς σπουδὲς του στὴν ἐκεῖ φιλολογικὴ Σχολή, ὅταν τὸν ζήτησε (μετὰ τὸν ἀδελφόν του) ἡ περίφημη Αὐτοκρατορὶς αὐτῆς Ἑλισάβετ, γιὰ νὰ τὴν μᾶθῃ ἑλληνικά. Ἐστειλε μὴ γουστῶν καρότσα στὸ ἀνωτικὸν τοῦ ὁμοῦ καὶ τὸν πῆρε γιὰ κάμποσο καιρὸ στὸ παλάτι της.

Ἀπὸ κεῖ κι' ἀπ' τὴν νεανικὴ πνευματικὴ του ἀξία ἐκίνησε ἡ ἄνθη τοῦ Κώστα Χριστομάνου πού ἔγινε ἀνοήτως μεγαλυτέρου μὲ τὸ ὥραιο Βιβλίον του γιὰ τὴν Αὐτοκρατορὶς Ἑλισάβετ. Ἀλλ' ἔγινε κι' αὐτὸ ἀκόμη πρὶν ἐκκομῆς μὲ τὸν ἑλληνα τὸν ἀδελφόν του, τὸν παρὰφορα εὐαίσθητο, καθὼς ἔγραψε ὁ Μπαρδῶς — «πρὶν ἀπὸ τὸν γέννησιν τοῦ κατεῖνε τὸ γούστο γιὰ τὶς πρὶν σπάνιες αἰσθητικὲς φαντασίες».

Ὡστόσο ἐξανάρτισε φανταστικὸν συγγραφέα στὴν Ἀθῆνα ὁ Κώστας Χριστομάνος μὲ τὸ ὄνειρον νὰ ζωντανέψῃ, ν' ἀναστήσῃ τὸ περὶ τὸν ἑλληνα, τότε, ἑλληνικὸ θέατρο. Καὶ τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1901 ἔβαλε μπροστά σ' ἐξαρμολογία, τὰ σκεδῶν του γιὰ νὰ ἰδρῶσιν τὴν πολυδύνητον «Νέα Σκηνή».

Ὡς ἡ σκετικὴ κίνησις γινώταν, τότε, στὴν ὁδὸν Φειδίου, στὸ σπῆτι τοῦ πατρὸς του, τοῦ Ἀναστάση Χριστομάνου παλαιοῦ καθηγητοῦ τῆς Χρῆς στὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ

γέρο - Χριστομάνος γινώταν, τότε, ἔξω φρενῶν, πού ἔβλεπε τὸ γυῖό του ν' ἀνακατασκευάζεται μὲ τὰ θεατρικά καὶ νὰ γίνετο τὸ σπῆτι τοῦ ἀνάστατο, μὲ τὰ «πῆγαν» ἔξω τῶν ἐνδιαφερομένων.

— Βρὲ παιδάκι μου — τοῦ εἶπε μὴ μέρα ὁ πατέρας του γινώταν τὴν ὑπομονὴν του — ἐγὼ σ' ἔστειλα νὰ σπουδᾷς, δὲν σ' ἔστειλα νὰ μὴ κουβαλᾷς ἐδῶ στὸ σπῆτι μου θεατρίνοντες!

Καὶ γιὰ νὰ τὸν φιλοτιμήσῃ, τοῦ πρόσθεσε:

— Δὲν παύσεις παρὰδειγμα ἀπ' τὸν ἀδελφόν σου τὸν Ἀντώνη; Νὰ γίνῃς καὶ σὺ καθηγητὴς, ὅπως κι' αὐτός!

Ἀλλ' ὁ Κώστας τὴ δουλειά του. Μάζεψε στὸ σπῆτι του, τοὺς ζωντανότερους, τότε, ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης. Μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα σκόρπωσε τὸν καινούριον θεατρικὸν ὄργανισμὸν καὶ τὸν ἀνοίχεν «Νέα Σκηνή» καὶ τοὺς καλλιτέχνες τῆς «μῆστρες». Καινούριες λοιπὸν ἡμέρες τοῦ θεάτρου ἀνοίξαν, τότε.

Συνιδρυτὲς καὶ συνεργάτες τοῦ Χριστομάνου ἔγιναν: ὁ Κώστας Παλαυᾶς, ὁ Δημήτριος Κακλαυᾶς, ὁ Γεώργιος Στρατήγης, ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης, ὁ Δημ. Καμπούρογλου, ὁ Παῦλος Νιρβάνος καὶ ὁ Λάμπρος Πορφύρας. Ὅλοι αὐτοὶ ὑπόγραψαν τὸ ἰδρυτικὸν πρακτικὸν τοῦ νέου ὁργανισμοῦ, ἀλλὰ σ' ἐνὶ γυνή, ὁ Παλαυᾶς, ὅταν ἔγραψε τὴν «Τρισευγενή», πιάστηκε μὲ τὸ «Χριστομάνο» γι' αὐτὸ τὸ ἔργο πού γράφει ὁ μεγάλος ποιητής.

Προηγήθηκε δραματικὴ συνουσία μαζί τους, ὅταν ἡ «Τρισευγενής» πρωτοδιαβάστηκε. «Εὐεῖναν οἱ δύο τους κι' ὁ Χριστομάνος στὸ τέλος εἶπε στὸν Παλαυᾶ ἔξω!».

— Ὁραὶο τὸ ἔργο, Κωστή, ἀλλὰ δὲν κάνει γιὰ τὴ σκηνή! Δὲν γινώσκεις εὐκολά! Θὰ κλείσουμε!

Ὁ Παλαυᾶς, τότε, τοῦ ἀπάντησε: — Εἴπαμε Κώστα, πῶς πρέπει νὰ ἔρῃ ὁ κόσμος μαζί μας καὶ ὅχι νὰ πάμε ἐμεῖς μὲ τὸν κόσμον!

— Ναι! ἔκαμε ὁ Χριστομάνος. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ πῶς θάθοι ὁ κόσμος μαζί μας, ὅταν τοῦ δώσουμε νὰ φάῃ καὶ νὰ γυνέψῃ, μὲ τὸ πρῶτον, ἀτσαλόπρως;

Μετὰ πολλὰ τῶν πολλῶν, ὁ ποιητὴς ἀπόσυρε τὸ ἔργο του κι' ἀποσύρθηκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ «Νέα Σκηνή», ἀφοῦ, ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὑπόμεινε καὶ ὑποχωροῦσε στὰ νεύρα τοῦ Χριστομάνου. Ξαναμῖλησαν ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια!

Σιγά-σιγά ἀποτραβήχτηκαν, ὕστερα, ἀπ' τὸν ὁργανισμὸν καὶ οἱ ἄλλοι συνιδρυτὲς τῆς «Νέας Σκηνῆς» κι' ὁ Χριστομάνος στὸ τέλος, ἔλεγε:

— Τοὺς ἔπαθα ὅλους κι' ἡσύχασα! Πῆγε, ἀργότερα, κι' ὁ Νίκος Λάσκαρης μαζί του, ὡς συνεργάτης ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ.

Μία μέρα, λοιπὸν, τόλμησε ὁ Μυράτ, νὰ πῇ στὸ Χριστομάνο:

— Δὲν κάνετε καλὰ ν' ἀποξενώνεσθε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων; — Σὼπα παιδάκι μου, ἡν ἀνακατάνεσαι σ' ἐπὶ πράγματα πού δὲν ἔχεις!

— Ἐγὼ λέω, ἔναεῖτε ὁ Μυράτ, πῶς δὲν κάνετε καθόλου καλὰ! — Σὼπα τώρα, γιατί θὰ σ' ἐπάρῃ καὶ σένα! τοῦ εἶπε ὁ Χριστομάνος μὲ τὸ παιδικὸν τοῦ πείσμα.

Ὁ σπουδαῖος συγγραφέας τῶν «Τριῶν Φιλίων» κατὰ τὸν θεάτορ τὴν ζωντανήν γλῶσσαν μὲ τέτοιο θοῖαυθὸ ὥστε καὶ τὸ μισοπεσμένον, τότε, θέατρο ν' ἀναστήθῃ καὶ στοὺς καινούριους δαίμονες τοῦ νὰ θοῦν οἱ ἀνθρώποι τῆς τέχνης τὴν πρόεσσαν θέσιν. Ὑποστηρίχτηκε σ' αὐτὸ πολὺ ἀπὸ τὸ νότιον κοινὸν κι' ἀπὸ τὸν ἑλληνισμὸν τῆς Πόλεως καὶ τῆς Αἰγύπτου. Πάλεψε, ὅμως, ὡς τὸ θάνατόν του, ἀνέναντι σ' ἐκείνους δυσχερεῖς καὶ ἀντιδράσεις.

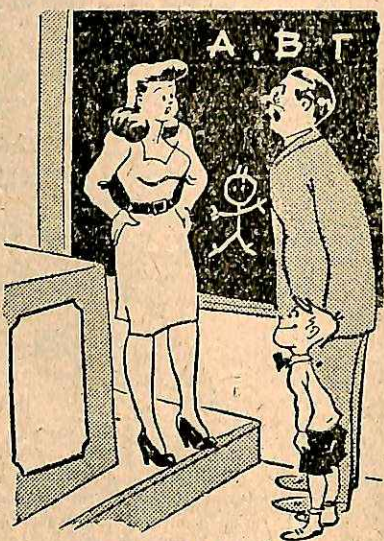
Κ. Χριστομάνος

Δ. ΓΑΤ.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

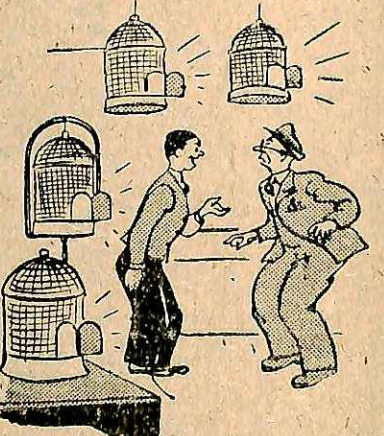

— Τελος πάντων ἀγαπητέ μου, ἔβαλες μυαλό! Δὲν πετάς πιά στὸ πάτωμα τὴν στάχτη τοῦ πούρου σου...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Ὁ γυῖός μου, κυρία δασκάλα παραπονεῖται ὅτι δὲν δεχόμαστε νὰ πᾶτε μαζί του στὸ σινεμά...

ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΤΗΚΕ...

— Θεοῦλη μου! Ποῖος ἄφισε νὰ φύγουν ὅλα τὰ πουλιά; — Ἐγὼ, ἀφεντικό! Ἀκουσα στὸ ραδιόφωνο ἕνα περίφημο λόγο περὶ ἐλευθερίας...

Η ΕΞΟΙΚΕΙΩΣΙΣ μὲ τὰ μικρόβια

Πολύτιμα διδάγματα ἀπὸ τὸν πόλεμον

Ὁ πόλεμος τοῦ 1939-45, ὅπως καὶ ὁ προηγούμενος τοῦ 1914-18, ἦταν γὰ τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου ἕνα τεράστιον πεδῖον πειραματισμοῦ.

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν νέων ἀνακαλύψεων πού ἔγιναν σ' αὐτὸ τὸ πεδῖον ἀξίζει ν' ἀναφερθῶν ἰδιαίτερως ἐκεῖνες πού ἔχουν σχέση μὲ τὴν βακτηριολογία.

Μία τέτοια παρατήρησις ἦταν ὅτι διάφορες ἐπιδημίες διέδοντο ταχύτερα στοὺς στρατιώτες τοῦ ναυτικοῦ παρὰ τοὺς στρατοὺς τῆς ξηρᾶς.

Ὁ δόκτωρ Τόμας Ράϊδερς, διευθυντὴς τοῦ ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ φαινόμενον, ἀναγκάστηκε νὰ ἀπομιμήσῃ τὴ ζωὴ στοὺς στρατιώτες τοῦ ναυτικοῦ ὅπως καὶ τῆς ξηρᾶς, χρησιμοποιοῦντας ἀντὶ γιὰ στρατιώτες... ποντικούς.

Ἐκαμε, λοιπὸν, τὶς ἀκόλουθες πολιτιώτατες παρατηρήσεις:

Οἱ ποντικοὶ ἔζησαν κανονικά, ὡς τὴν ἡμέρα πού εἰσῆλθαν στὸν... στρατὸν τοὺς μερικοὶ καινούριοι πού ἦσαν φορεῖς μίας ὀρισμένης ἐπιδημίας. Ἀμέσως αὐτὴ ἡ ἐπιδημία ἐξαπλώθηκε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Πολλοὶ ποντικοὶ πέθαναν, ἄλλοι προσβεβλήθησαν ἀλλὰ θεραπεύθηκαν καὶ τελικὰ ἡ ἐπιδημία ὑποχώρησε, γὰρ τὸ μικρόβιον εἶχε χάσει στὸ μετεῶν διάστημα τὴ ζωτικότητα του. Ἡ ἀσθένεια ἀπὸ ἐπιδημικὴ ἔγινε τότε ἐνδημική, ἐξακολούθησε δηλαδὴ νὰ ὑπάρχῃ ἀλλὰ δὲν προκαλοῦσε κανένα κακόν.

Εἰσῆλθαν τότε μέσα στὸ στρατὸν καὶ νέοις ποντικοὺς τελειῶς ὑγιεῖς. Ἀμέσως ἡ ἀσθένεια ἐξανέστη ἐπιδημία καὶ ἀρχισε νὰ δημιουργῇ θύματα τόσο μετὰ τῶν νέων ὅσων καὶ μετὰ τῶν παλαιότερων ποντικῶν. Ἡ ἐπιδημία συνεχίζονταν ὅσο γινώταν εἰσαγωγὴ νέων ποντικῶν στὸν στρατὸν. Ἦταν σὰν νὰ ἐριχνε κανεὶς λάδι στὴ φωτιά. Ὅταν σταμάτησε, τέλος, ἡ εἰσαγωγὴ νέων ποντικῶν, ἡ ἐπιδημία ἐξαφανίσθηκε καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ στρατοῦ ἀρχισαν νὰ ζοῦν εἰρηνικά μὲ τὰ μικρόβια.

Στὴν ἴδια ἀφορμὴν ὤφειλεται ἡ διαφορά στὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἐπιδημιῶν

Στὸ ἐρχόμενο Πασχαλινὸ πανηγυρικὸν τεῦχος

ἀρχίζει τὸ νέο συναρπαστικὸν φανταστικὸν μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως
Π. ΣΙΟΡΙ:

Ο ΑΡΧΩΝ τοῦ Πόλου

Δραματικὲς περιπέτειες μέσα στοὺς πάγους τῶν πολικῶν ἐκτάσεων. Τὸ ἔξαλλο ὄνειρον ἑνὸς μαρτυρικοῦ φιλοδόξου πού ἐπιδιώκει νὰ δημιουργήσῃ ζωὴ στὸν Πόλο μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργειάν κι' ἐρχεται ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ὕψλη. Μονομαχίαν μὲ ὑπερ-τομικὰς βόμβας. Ἐνός θαρραλέου ἐξερευνητοῦ ἀναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐπικίνδυνων ἐκτάσεων τῆς ἀνδραγαθίας. Καὶ ἐκθροῖ τὴν ἀνδραγαθίαν. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἔργον νὰ μὴ μείνῃ ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος πού προκαλεῖ ἐγκλήματα ἀντιζηλτίας αὐτοθυσίας.

μεταξὺ τῶν στρατῶν τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τοῦ ναυτικοῦ.

Ἐκεῖνοι πού ζοῦσαν στοὺς πρῶτους ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος μονίμων ἐνοίκων. Ἐξοικειώνοντο λοιπὸν, μὲ τὰ μικρόβια καὶ περνοῦσαν εἰρηνικά μαζί των. Ἀντίθετα, οἱ στρατιῶτες τοῦ ναυτικοῦ δὲν εἶχαν ποτὲ μονίμους ἐνοίκους. Οἱ ναῦτες ἔμεναν σ' αὐτοὺς μερικοὺς ἡμέρας ἢ ἐβδομάδας κι' ἐπειτα ἐφευγαν γιὰ νὰ τοὺς διαδεχθῶν ἄλλοι. Ἐτσι δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ ἐξοικειωθῶν μὲ τὰ μικρόβια, πού, ὅπως εἶνε ἐπόμενο, ἔκαναν θραύσι μετὰ τῶν.

Μία ἄλλη αξιοσημείωτη παρατήρησις εἶνε ἐκείνη πού ἀναφέρεται στὴν πολιομυελίτιδα.

Ὡς γνωστὸν, ἡ ἀσθένεια αὕτη βρίσκει τὴν ἐνδεδειγμένην κατάστασιν στὴς Φιλιππίνες νήσους, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Κίναν καὶ ἄλλες χώρες τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς. Ἀλλ' εἶνε τελείως ἀκίνδυνος γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς πού ἔχουν ἐξοικειωθῇ μὲ τὸ μικρόβιον τῆς.

Δὲν συνέβη τὸ ἴδιον, ὅμως μετὰ τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων πού ἐπολέμησαν σ' αὐτὲς τὶς περιοχάς. Ἡ πολιομυελίτις δημιουργήθηκε ἕνα μεγάλο ἀριθμὸν κρουσμάτων μετὰ τὴν καὶ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν θανατηφόρα.

Ὁ δόκτωρ Ἀλμπέρτ Σάμιουελ πού ἐμελέτησε αὐτὸ τὸ περίεργον φαινόμενον συνεπέρανε ὅτι τὸ μικρόβιον τῆς πολιομυελίτιδος βοίσκεται ἀπὸ γενεὲς γενεῶν μέσα στὸ αἷμα τῶν ἰθαγενῶν, πού ἔχουν ἐξοικειωθῇ πιά μαζί του καὶ πολὺ λίγο ἐνοχλοῦνται ἀπ' αὐτό. Ἀντίθετα, μετὰ τῶν ξένων, ὅπως ἦσαν οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες, τὸ μικρόβιον αὐτὸ διατηρεῖ ὅλη τὴ ζωτικότητά του.

Ὁ δόκτωρ Ράϊδερς παρατηρεῖ, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ περίφημη Ἰσπανικὴ γρίπη εἶναι δυνατόν νὰ ἐπαναληφθῇ στὸ μέλλον, ἀλλ' ὅτι ποτὲ δὲν θὰ φτάσῃ στὴν ἐξύψη τῶν ἐτῶν 1918-19.

Τὸ μικρόβιον αὐτὸ λέγει, ἔχει ἐξαπλωθῇ σήμερα σ' ὅλοκληρον σχεδὸν τὸν πλανήτη μας. Ἐνὰ εἶδος εἰρήνης ἔχει ὑπογραφῇ μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οἱ ἀνθρώποι ἔχουν ἐξοικειωθῇ μαζί του. Καὶ τὸ μικρόβιον εἶνε πλέον ἀνίκανον νὰ προεβλήσῃ τὶς καταστροφὰς πού ἔκαμε ἄλλοτε.

Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ μὲ τὴν ὁστρίαν πού ἐπρόξενε μεγάλον ἀριθμὸν θύμάτων κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον.

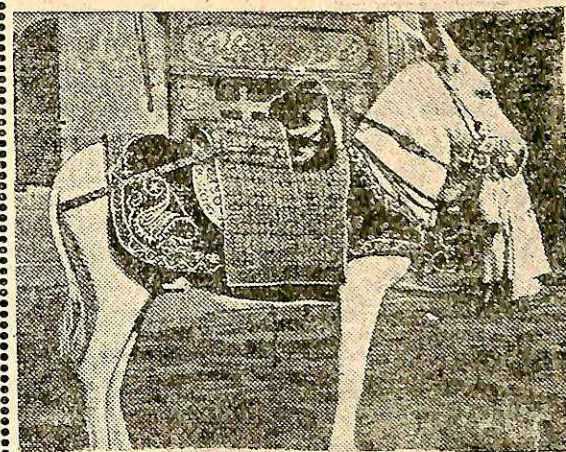
Ὁ τυφοειδὴς πυρετός, ἐξ ἄλλου, πού ἀποτελεῖ μὴ σοβαρὰ ἀσθένεια γιὰ τοὺς δυτικούς λαούς, εἶνε χωρὶς σημασίαν σχεδὸν γιὰ τοὺς Κινέζους καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Κορέας, πού ἔχουν ἐξοικειωθῇ μ' αὐτόν.

Ἐκεῖνο πού φαίνεται ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ἕνα μικρόβιον ἐξασθενεῖ βαθμιαίως ὅσο παραμένει μετὰ τοῦ ἰδίου περιβάλλοντος, ἀλλ' ὅτι ἀνακτὰ τὴ ζωτικότητά του ὅταν ἀνακαλύψῃ νέον πεδῖον δράσεως.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ παρελθόντος, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Ράϊδερς ἡ ἀνθρωπότης ἐξοικειωθῇ μὲ διάφορα μικρόβια. Ἀλλὰ τὴν ἐξοικειώσιν τῆς τῆς πλῆθους καθὲν φορὰ μὲ ἐκατόμβες θυμάτων. Αὕτη εἶναι ἡ τραγικὴ οἰρα τοῦ ἀνθρώπου. Κάθε τόσο συνάπτουν ἕνα εἶδος εἰρήνης μὲ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ μικρόβιον. Ἀλλ' ἔχουν πληρώσει ἀπὸ ποῖν πολὺ ἀκριδὰ αὐτὴ τὴν εἰρήνην.

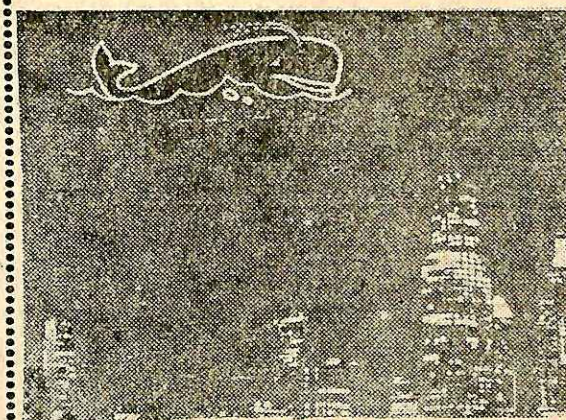
Σκότωσε 828 ταύρους

Ἡ Κοντίτα Τσόντον, μὴ ἀπὸ τῆς ἐλάχιστης ταυρομαχίας τῆς ἐποχῆς μας σκότωσε πρὸ ἡμερῶν τὸν 828 ταῦρον, σὲ μὴ ταυρομαχία πού ἔγινε στὸ Μπουένος Ἀϊρες. Ἡ Κοντίτα βρίσκεται ἀπὸ δέκα χρόνια στὸ στίβο.

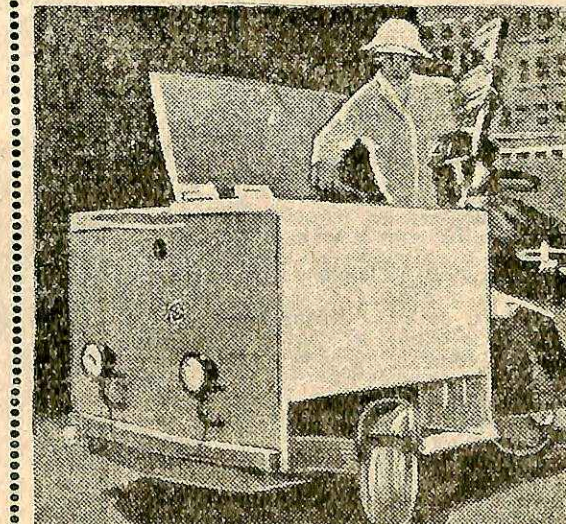
ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΕΞΟΔΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ἐνας κάτοικος τοῦ Καίρου, ὁ Ἀχμέτ ἐφέντης, εἶνε ἐκθρόος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ χρησιμοποιοῖ γιὰ τὶς μετακινήσεις του ἕνα γαῖδαρον. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ ἕνα πολυέξοδο γαῖδαρον. Ἡ σκευὴ του στοικίζει ὀκτὼ λίγες, ἡ περιποίησις καὶ ἡ διατροφή του στοικίζουν στὸν Ἀχμέτ ἐφέντη ὅσον τὰ ἑξοδα συντηρήσεως καὶ κινήσεως ἑνὸς αὐτοκινήτου.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Δυὸ ἀμερικανικὲς ἐταιρίαι βενζίνης φώτισαν ἀπὸ κοινού ἕνα τεράστιον ἀερόστατον σὲ σχῆμα φαλαίνας. Τὸ διαφημιστικὸν αὐτὸ ἀερόστατον εἶνε φωτισμένον μὲ 4.500 ηλεκτρικοὺς λαμπτήρας πού ἀνάβουν μὲ τὸν ηλεκτρισμὸν ὑπαρῶν. Στὴ φωτογραφίαν μας βλέπετε τὸ φωτεινὸν αὐτὸ ἀερόστατον ἐπάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΓΙΑ ΓΥΑΛΙΣΜΑ

Στὸ Χούστον τῆς πολιτείας τοῦ Τέξας τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν γίνεται ἀπὸ ἕνα κεντρικὸν κατὰστημα πού παραλαμβάνει καθὲν βράδυ τὰ παπούτσια ἀπὸ τὰ σπῆτια χρησιμοποιοῦντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἑκατοντάδες ὑπαλλήλων μὲ μηχανοκίνητα τρίκυκλα καὶ τὰ ἐπιστρέφει νυκτιόλητα ἀπὸ δέκα χρόνια στὸ στίβο.

Τελευταίες Φωτογραφίες

Η διαλεχτή των γερατειών

Μέσ' στο ατύχητο γραφείο με τις μεγάλες βιβλιοθήκες στους τοίχους, το τζάκι ανάθε και σκόπιμα γύρω του μία γλυκιά θαλπωρή. Η άνοιξη είχε μπει σε δω, στις δεινροστομίες, στα περιβόλια, με μέσα στο γραφείο του Δημήτρη Μαρσά, κι από βαθιά, μέσ' στις φλέβες του, ο καινός εξακολουθούσε, έπιμονος... Καθισμένος μπροστά στο γραφείο του, με μία στίβα γιατί μπροστά του ο μεγάλος δικηγόρος άνοιξε τα μάτια... «Ενοχώ καλά πως είχε πιά γεράσει. Η τραγική αυτή πραγματικότητα του γινόταν άυποψοχη, τώρα, που βόδιος πάλι στη ζωή, κάποιον γλυκό προσοισμό... Πόσο θα έβλεπε να τον γένη νύφη, να πετάξει... Η καρδιά του είχε βρή τη διαλεχτή της... αλλοίμονο! Τη διαλεχτή των γερατειών... Αυτήν ανάγκαζε με λανθασμένα, και στη θυμική της γλυκύτητας με λανθασμένα...

Χτύπησε η πόρτα και σνεδόν άμείως μπήκε μία ψηλή, ξαυθαία κοπέλλα με βελούδινα δάχτυλα, υψία Βλ. ποιητής τη να υπαίνει, ο Μαρσάς αναταράχθηκε και σπύχθηκε άδως. Η κοπέλλα τον πλησίασε γαμνέλαστή, υ' ένα νερόνιστο στα γέλια της:

— Κύριε προστάμενε, με συγνωρίζετε πού, σ' ενοχλώ;
— Λέγε Νίνα... της είπα τουφερά.
— Δεν βνάζω αυτή τη λέξη σας...
— Ποιά, Νίνα...;

«Έσκυψε, τρέποντας δόλοκληρος από συγκίνηση, στη γαρή που κρατούσε εκείνη άνοιγντο μπροστά του. Τα μαλλιά της άκουμπήσαν στο πρόσωπό του, το άρωμά της τον ζάλισε.

— Αυτή, κύριε Μαρσά...
Το οδοντο δαχτυλάκι της άκουμπήσε στο γαρή, άπάνω στη διασάνναστη λέξη.
— Αυτή, Νίνα... «Α!... Λέει «ένοχη άφώσις»...
— «Α, μάλιστα... Το «ένοχη» δεν ένοχά... Εύνοιστώ πολύ... Με συγνωρίζετε...

Κι' έκανε να βγή, 'Ο Μαρσάς την κράτησε απαλ' από το νεύο:
— Στάσου, Νίνα... Κάτσε λίγο...
— Μά, βιάζου να δαχτυλοναρήσω αυτή τη σύμβασι... Σ' ένα τέταστο θα έβλεπε να την ύπογράψουν...
— «Ας έρθουνε Νίνα... Κι' ας περιμένουνε. Βαρέθηκαν να μαι συνεπής στον κόσμο ταίφια γρόνια... Κανέναν δεν άδωσα να περιμένει... Έμειναν όμως υ' άφισαν να περιμένω...

Τον κύτταξε στο μάτι, χαμογελαστή, γαριτωμένη:
— Ποιός σ' άφισε να τον περιμένετε, κύριε Μαρσά...
— Η εύτυχία, Νίνα... Μ' άφισε να την περιμένω μάτια, και δεν ήθε ποτέ...
— Ποτέ, ποτέ...
— Ποτέ, σου λέω!... «Όπου συνήθισα να ζω μοναχός μου, γαρίς γασά...

αυλήσε λιγάκι τη φωνή του, και συγνωρίζετε:

— «Όπου μπήκες έσύ, Νίνα, στη ζωή μου...

Της μίλησε πολύ κοντά στ' ατύ της, κι' έτος, μόνο τον κατάλαβε. Κοκκίνισε ως τ' ατύ της, κι' έκανε να φύγει.
— Με συγνωρίζετε... του ψιθύρισε. Πρέπει όμως να τελειώσω αυτή τη σύμβασι... Τώρα την άφησε να βγή, γαρίς, να την κρατήσει... Έκείνη βγήκε γαρίς να τον κύτταξε, κι' έκλεισε π' ως της μαλακά την πόρτα. 'Ο Μαρσάς, μένοντας μόνος στο γραφείο του, έπεσε στην πολυθρόνα του, κι' έπιασε το κεφάλι, με τα γέλια του...

«Ήταν τόσο άποροσφωμένος στις σκέψεις του, πού δεν άκουσε δυο-τοια διαδοχικά γτυπήματα στην πόρτα, πού άνοιξε στο τέλος, για ν' άφισα να περάσει ένας ψηλός, μελαγχρόνος νέος. Τότε μόνο, ο Μαρσάς σήκωσε το κεφάλι του και τον είδε.

— Τι είναι, Πέτρο;... τον ρώτησε.
— Κύριε Μαρσά... άνοιξε ο νέος λιγάκι, μουντισμένος. Πρέπει να σας μιλήσω, για κάτι πολύ σπουδαίο πού υ' ένοχάσει άπόλυτα... Κάτι περισσώτερο, πού συγκεντρώνει όλο το ενδιαφέρον της ζωής μου... Κύτταξε ο δικηγόρος με καλωσύνη το βρήθ του. Τον άγαπούσε σαν παιδί του, κι' όχι σαν ύποστάμενο.

— Λέγε, Πέτρο... Σ' άκούω...
'Ο Μαρσάς γαυήλωσε τα μάτια του.
— Κύριε Μαρσά... άνοιξε. Θέλω να σας ζητήσω, μία γαρή...
— Σ' άκούω...
— Θέλω να με παντρεύεστε!...

Μία φοβερή προαίσθησι πέσσε σ' α γαριόρα πέρα για πέρα την καρδιά του νέου δικηγόρου...
— Να σ' παντρώσω... ρώτησε. Παντρεύεσαι, λοιπόν, Πέτρο...
— Ναι... Παντρεύομαι...
— Και... με ποιά...
— Ρώτησε, και πριμένει την άπάντησι τρέμοντας... Την ήθεσε, την είχε διασβαρή! 'Ο Μαρσάς έσκυψε άκουα πιά ναυηλά το κεφάλι του:

— Δεν το μαντεύετε... μουρμούρισε πολύ σιγά. Με τη Νίνα...
Μ' όλο πού το περιμένει υ' γερο-δικηγόρος, ένοιωσε τα γόνάτα του να λυγρουν, κι' έκατσε πάλι στην καρέκλα του. Τα γέλια του είχαν άσπαισει και τρέμουνε.

Δικαζάντια στη φτήνεια

Συνοδευόμενη άπ' τη γιογιά της, τη βασιλομήτορα Μαίρη, η πριγκίπισσα Έλισαβέτ της Άγγλίας έπισκέφθηκε ποσοφάτως τον ειδικό τεχνίτη πού ανέλαβε τη λεπτή κι' έπιμονη καταργασία ενός διαμαντιού 54 κεραιών, το οποίο πρόσφερε στη μέλυσσα βασιλίσσα της Άγγλίας ο βασιλεύς των διαμαντιών της Ανατολικής Αφρικής Ουίλλιαμσον.

Διακριτικοί αλλά άγρυπνοι, οι ντέκτετς του «Ειδικού Κλάδου» της Σκότλαντ Γουάρντ έπρόβλεπαν για την άσφαλεια των διακριμένων έπισκεπτιών και του αντικείμενου της περιργίας των.

Το διαμάντι αυτό είναι ύπεροχο κι' έχει ασφαλισθή για 40.000 λίρες. Με την καταλληλη καταργασία, θα διατηρήσει τη σεβαστή διασάσει του και θα γινη ένα άπ' τα ωραιότερα του κόσμου.

Στην περίπτωση αυτή, δεν θα χρειασθ' να χωρισθ' το πολύτιμο πετρώδι σε κομμάτια — εργασία πού γίνεται μόνον από ειδικούς «χειρουργούς». Προπολεμικά στη Ν. Υόρκη, υπεβλήθη σ' αυτή την «έγχειρση» ένα τεράστιο διαμάντι... Εμπρός στον ιδιοκτήτη του, κ. Ουίνστον πού έτρεμε από συγκίνηση, ο διάσημος έμπειροτέχνης Γκράσσελ, χλωμός αλλά ψυχραιμός, κομμάτισε το «Βαρκας» ένα διαμάντι 720 κεραιών, πού είχε βρεθ' στη Βραζιλία.

Έπειτα από μίας βδομάδας μελέτη και δοκιμές, ο «χειρουργός» έφωδίσασμένος υ' ένα σφυρί και υ' ένα χαλκίδινο έλασμα χωρίς σε κομμάτια το διαμάντι, με τρία υπολογισμένα χτυπήματα. Αν έκανε ένα λάθος, θα κατέστρεφε μία περιουσία 2.400.000 δολαρίων!...

Ποιός είναι ο δόκτωρ Τζών Ουίλλιαμσον, πού χάρισε το διαμάντι στην πριγκίπισσα Έλισαβέτ; Ένας Καναδός γεωλόγος, ο οποίος — όπως κι' άλλοτε γράφω — έπειτα από έρευνες πολλών έτών ανακάλυψε στην Ταγκανίκα της Ανατολικής Αφρικής άδωμαντοφόρα κοιτάσματα άφάνιστα πλούσια. Ως ότου έγκαταστήρη ειδικές μηχανές για την έκμετάλλευσή τους, ο περιέργος αυτός λιγομίλητος και οχεδόν άσκητος τύπος βγάδει ήδη από τα όρυχεία του διαμάντια άξιας 30.000.000 λιρών το έτος.

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Οι μηχανικοί του αεροπλάνου του Νόρφοκ, κατασκεύασαν μία τεράστια ηλεκτροκίνητη λαμπυρία! Όχι, βέβαια για ν' άποκεραλίζουν ανθρώπους, αλλά για να κόβουν τα καταστραμμένα αεροπλάνα σε μικρά κομμάτια. 'Ο δέ μηχανικός πού χειρίζεται αυτή τη λαμπυρία έχει έπνομα σβή από τους συνδελφούς του. (δμήμις)

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Οι μηχανικοί του αεροπλάνου του Νόρφοκ, κατασκεύασαν μία τεράστια ηλεκτροκίνητη λαμπυρία! Όχι, βέβαια για ν' άποκεραλίζουν ανθρώπους, αλλά για να κόβουν τα καταστραμμένα αεροπλάνα σε μικρά κομμάτια. 'Ο δέ μηχανικός πού χειρίζεται αυτή τη λαμπυρία έχει έπνομα σβή από τους συνδελφούς του. (δμήμις)

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Οι μηχανικοί του αεροπλάνου του Νόρφοκ, κατασκεύασαν μία τεράστια ηλεκτροκίνητη λαμπυρία! Όχι, βέβαια για ν' άποκεραλίζουν ανθρώπους, αλλά για να κόβουν τα καταστραμμένα αεροπλάνα σε μικρά κομμάτια. 'Ο δέ μηχανικός πού χειρίζεται αυτή τη λαμπυρία έχει έπνομα σβή από τους συνδελφούς του. (δμήμις)

— Μά τη Νίνα!... Ενώπιε, Μά τη Νίνα...
'Ο Μαρσάς του τον κύτταξε άνησυχος.
— Τι έχετε... τον έρώτησε. Άδιαθετ' σ' εσφικά...
'Ο Μαρσάς σήκωσε το άσπρο του κεφάλι, και χαμογέλασε:

— Όχι, Πέτρο... του άπάντησε. Δεν έχω τίποτα... Μόνο πού... πού σκέφτομαι πώς η ζωή μου θ' αδειάσει στο μέλλον, γαρίς έκεινη, γαρίς έσένα... Είσατε, το έξέρετε τα δυο υ'όνα πλάσματα πού νοιώθω δικά μου, και συνήθισα ν' άγαπώ... Η Νίνα κι' έσύ, δεν είσατε μία κοινή δαχτυλοναράς κι' ένας Μαρσάς όπως όλοι; Είσατε υ' συντροφιά της μοναξιάς μου, τα δυο πράγματα πού ύποφαινεται τη ζωή μου... Τώρα, εσφικά, σ' άς γάτω και τους δυο, για να σας κερδίσω ο έρωτας...

— Δεν μάς γάνατε, καθόλου!... του άπάντησε η Νίνα, πριμένε γλυστορήσει από γραφείο. Θα μέινουμε μαζί σας όπως και πριν, για πάντα...
— Σ' εύνοιστώ, καλή μου κόρη, σ' εύνοιστώ θεομά. Άλλά αυτό δεν γίνεται, άναπτή μου. Άν' έκατε πλέον ο ένας στον άλλο. Τι θέλουν οι τ'όιτοι άνάμεσά σας, τί ζητώ ενώ άνάμεσα στην άγάπη και την εύτυχία σας;

Προσπέθησαν να τον παρηγορήσουν... Μά μάτια του μιλούσαν τουφερά. Η καρδιά του ήταν πλημμυρισμένη από θλίψη. Οι δυο υ'οι τον κύτταζαν με λύπη.

Ο γερο-δικηγόρος έπιασε τα δυο νέοι τους — το δικό της και το δικό του — «αί τ' ένωσε μέσ' στα δικά του νεύρια... Στο άγγιγμα του γεριού της Νίνας φοβήθηκε πώς θα λιποθυμούσε...
— Να ζήσετε εύτυχισμένοι!... τους εύνησε σιγά, πολύ σιγά...
Αυθόρμητα, με υ'ια ταυτόχρονη κίνησι, η Νίνα κι' ο Μαρσάς τον άγκαλίασαν και τον φίλησαν. Έκείνη στο άλιστα υ'αγούλο έκρίνος στο βεστιά... Ήτον υ'ια φιλή υ'ιατό στρογγύ για τον ήλικιμένο καλό φίλο πού αναπλήρωνε τον πατέρα, τον προστάτη...

Ο Μαρσάς άναστέρνασε και ναυηνέλασε: «Από το τίποτα, σ' έβηκε, καλή ήτανε κι' η στοργή της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Δεν ύπάρχει και δεν ύπάρχει... ίσως ποτέ στο Χόλλυγουντ, στο πού υ' την έμειψαν οι δημοσιογράφοι τόσο όσο την Ίρεν Ντάν. Η βεντέττα αυτή τους κάνει να σκάζουν άπ' το κακό τους, Άσκει να προσέρετε μπροστά τους το όνιό της για να τους δ'ητε υ' α κ'ι-τοιρίζουν. Μά τι έχουν λοιπόν οι άνθρωποι αυτοί με την Ίρεν Ντάν; Είνε πάντοτε πεσέδων υ' τους δώση συνέντευξι, υ' δώση όποιες πληροφορίες της ζητήσουν για τον εαυτό της, υ' γαρή υ' ίδια ένα όποιοδήποτε ζήτημα. Δεν είναι μυστηριώδης όπως συμόσινει με πολλές έδοχμεις σ'άτο. Μά τότε γιατί δεν την γαρεύουν;

Γιατί «Έν... γίνεται άνάγνωστα». Πραγματικά δεν ύπο, οει κανείς υ' γαρή τίποτε υ' αυτήν. Δεν έχει παράξενες συνήθειες, δεν έχει ιδιοτροπίες, δεν έχει έλαττώματα, δεν άνεμίνθη ποτέ σε σκάδαλα, δεν γαρίζι τον άντρα της.

Όταν υ'ια μέρα οι δημοσιογράφοι την πασακάλεσαν υ' τους διηγήρη κάτι το ένδιαφέρον, έκείνη τους άπάντησε:

— Είμαι υ'ια έπαρσιώτισσα! Ζω υ'ια ήσυχη ζωή, πού έχει εύνοικά άποτέλεσματα στην υγεία μου. Είμαι πολύ εύτυχιμένη. Δεν έχω τίποτα άλλο να προσθέσω!...

Φυσικά αυτές δεν είναι πληροφορίες πού ύποσει υ' έκμεταλλεθ' ένας δημοσιογράφος για να γράψη ένα συναρπαστικό άρθρο. Άναγκάζονται λοιπόν οι ερευνότες υ' γαφουν φανταστικές περιπέτειες της, τις όποιες όμως η Ίρεν σπείδει να διαψεύση γελοιοποιώντας τους στα μάτια του κοινού.

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

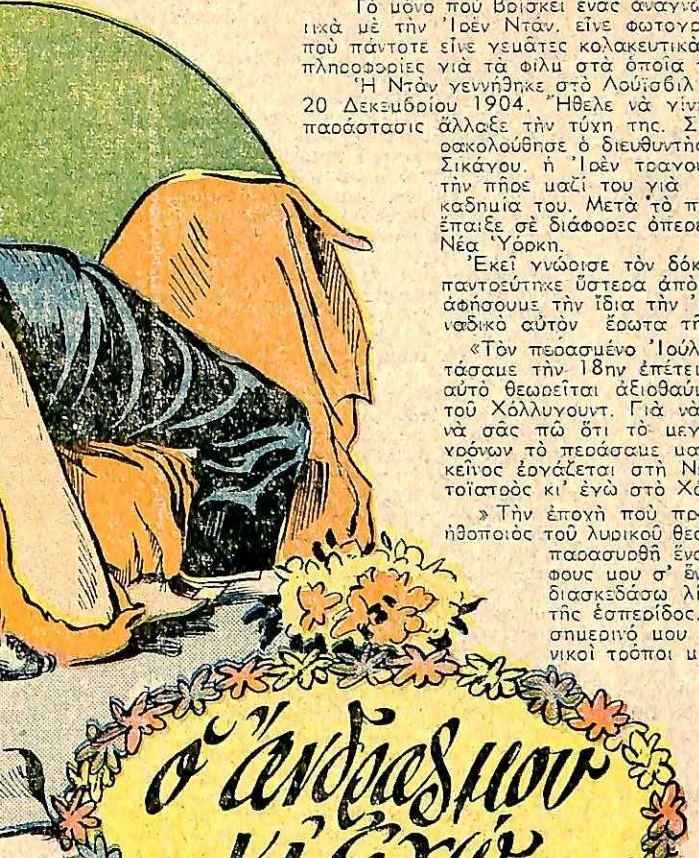
Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Η Ίρεν Ντάν άποκαλύπτει τη ζωή της

Το μόνο πού βοήθει ένας άναγνώστης στα ξένα περιοδικά, σχετικά με την Ίρεν Ντάν, είναι φωτογραφίες της από φίλη, κοίτικες, πού πάντοτε είναι γευστές κολακευτικά λόγια για το ταλέντο της και πληροφορίες για τα φίλη στα όποια πρσκειται να έφαινησθ'.

Η Ντάν γεννήθηκε στο Λούισβιλ των Ηνωμένων Πολιτειών, στις 20 Δεκεμβρίου 1904. Ήθελε να γινη δασκάλα, αλλά υ'ια σχολική παρόστασι έλλαξε την τύχη της. Στην παρόστασι αυτή, πού πασκολούθησε ο διευθυντής της Μουσικής Άκαδημίας του Σικάγου, η Ίρεν τρανούδησε με τόση έπιτυχία, ώστε την πήρε μαζί του για να σπουδάση δωρεάν στην Άκαδημία του. Μετά το πέρασ των σπουδών της, η Ίρεν έπαιξε σε διάφορες όπερέτες κι' έφυγε κατοπιν ή την Νέα Υόρκη.

Έκεί γνώρισε τον δόκτωρα Φράνσις Γκοίφου και τον παντρεύτηκε ύστερα από πολλούς διαταγούς. Άλλ', άς άφήσουμε την ίδια την Ίρεν να μαι μιλήση για το υιοιδικό αυτόν έρωτα της ζωής της.

«Τον περασμένο Ίούλιο, ο άντρας μου κι' εγώ γιοστάσαμε την 18ην έπέτειο του γάμου μας. Το γεγονός αυτό θεωρείται αξιοθαύμαστο σέκο υ'ια υ'ια βεντέττα του Χόλλυγουντ. Για να είμαι όμως ειλικρινής, πέπει να σας πώ ότι το μεγαλειότερο μέρος των 18 αυτών χρόνων το περάσαμε μακριά ο ένας άπ' τον άλλο. Έκείνος ένοχάται στη Νέα Υόρκη ως γεροδοντος οδοντοίατρος κι' εγώ στο Χόλλυγουντ.

» Την έποχή πού παρηνόρησα τον Φράνσις ήμουν ήθοποιός του λυρικού θεάτρου στην Νέα Υόρκη και είχα πασασυρθ' ένα βράδυ από μερικούς συναδέλφους μου σ' ένα γορό. Έκεί είχα την τύχη να διασκεδάσω λίγο με τον καλλίτερο υορευτή της έσπερίδης, ένα νεαρό οδοντοίατρο — το σπινειρό μου σύζυγο — του όποιου οι εύνευτικοί τρόποι μου άρεσαν πολύ.

Τον έγασα για λίγον καιρό κι' έπειτα υ' έπισκέφθηκε εσφικά, μου δήλωσε ότι υ' άναπα ταλλά και υ'ο έδειξε ένα δαχτυλίδι με μεγάλο διαμάντι πού το είχε πασανγνείλει για μένα.

Έκείνη την έποχή το μόνο πού έπιθυμούσα ήταν να έπιτύχω και να γινω μεγάλη ήθοποιός. Άνυθ' έκα λοιπόν να δαγτώ το διαμάντι του δαχτυλίδι.

» Άλλ', ο Φράνσις δεν άπογοτεύθηκε. Έπί πέντε δλόκληρα χρόνια μου ζήτησε να γινω γυναίκα του.

» Σιγά-σιγά με την έπιμονή του, ο Φράνσις κατέκτησε όλα κληρονομικά την καρδιά μου.

» Αφού ο έρωσ του είχε άνβέσει σε δοκιμασίες τόσων χρόνων, δεν είνα άνάγκη άλλης άποδείξεως για την ειλικρινεία του και υ'ια μέρα του ζήτησα το διαμάντι του δαχτυλίδι πού είνα άσυνήθ' την πρώτη φορά.

» Μετά το γάμο μας, κάναμε ένα ταξίδι στην Εύρώπη κι' όταν γυρίσαμε στη Νέα Υόρκη, έγκατέλειπα το θέατρο, άλλ' άχι για πολύν καιρό. Δεν ύπορούσα να ζήσω μακριά άπ' αυτό. 'Ο Φράνσις το κατάλαβε και δέχτηκε να ξαναγυρίσω στη σκηνή. Όταν όμως άνογότερα ύπόνοσασα συμβόλαιο με υ'ια έταρεία του Χόλλυγουντ, άνοιξε να γοβάθω για το μέλλον του έρωτός μας.

» Στο Χόλλυγουντ πήνα υ'οή μου, γιατί εκείνος δεν ύπορούσε να έγκαταλείψη το δδοντοίατρείο του. 'Ο υιοισμός μας κράτησε πέντε γρόνια. Κάθε καλοκαίρι μόνο πενούσαμε μαζί υ'ια υ'οισ σε υ'ια λουτοόπλη κι' ύστερα γυρίζαμε εγώ, στο Χόλλυγουντ κι' έκείνος στη Νέα Υόρκη.

» Υ'ότερα όμως, όταν έγινα πιά «διάσημη», ζήτησα άμέσως και πέτυχα ένα συμβόλαιο πού με άφινε έλεύθερη έξη υ'οισ το γάμο. Κι' έτσι ζω τώρα το υιοισ γάμο κοντά στον άντρα μου.

» Είψατε αλήθεια; πρσάξενό άντρόνιου, άλλ' αυτό δεν σημαίνει πως δεν είμαστε κι' εύτυχιμένοι!

IPEN NTAN

IPEN NTAN

IPEN NTAN

IPEN NTAN

IPEN NTAN

IPEN NTAN

IPEN NTAN

Ερωτευμένος ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

7ον Σταμάτησε ξαφνικά, γιατί εκείνη τη στιγμή πίσω από την πούμπη της Βάρκας μέσα σ' ένα κύκλο από φως που φωσφορίζε, φάνηκε ένα άπροσδιόριστο σκοτεινό σήμα, που χάθηκε άμέσως μέσα στα βαθιά νερά.

— Είδες; ρώτησε ο Καρυώ, με φωνή που έτρεμε.

— Ναι, απάντησε ο Βάν Στίλλερ, που τα δόντια του γυπτούσαν.

— Ένα κεφάλι, δεν είν' έτσι;

— Ναι Καρυώ.

— Ένα κεφάλι ανθρώπινου;

— Κεφάλι πεθαμένου.

— Ήταν ο Πράσινο Κουρσάρος, που μάς ακολουθεί, περιεμένοντας τον Κόκκινο Κουρσάρο.

— Με κάνεις να φοβάμαι, Καρυώ.

— Ο Μαύρος Κουρσάρος μοιάζει σαν να μην είδε και να μην άκουσε τίποτα. Και σύ Μόρκαν, είδες τίποτα;

— Ναι απάντησε ο νέγρος, είδα ένα κεφάλι.

— Ένα κεφάλι από τί;

— Κεφάλι λαοτανιού.

— Ο διάολος να σε πάρει με το λαοτανί σου! Ενούλλισε ο Καρυώ. Ήταν ένα κεφάλι πεθαμένου σου λέω!

— Ο έρκος.

Καθώς ο Καρυώ μιλούσε έτσι, άκούστηκε μια φωνή από το καράβι:

— Έ! Τις εί;

— Μαύρος Κουρσάρος! απάντησε ο Καρυώ.

— Άκοστάρισε!

Ο «Κεραυνός» προχωρούσε σαν πετοο-
γελίδονο σγίζοντας τ' άστοχευτά νερά.
Κατάμενος, μέσα στο φωσφορισμό της
θάλασσας έμοιαζε με το καράβι - Φάντα-
σμα του άλλανδικού θούλλου. Κατά μήκος
του καταστρώματός του θα μπορούσε καν-
είς να ιδεί παροαγμένους άκίνητους σαν
ανάγιατα, τους φλιμπουστιέρους, που ά-
ποτελούσαν το πλήρωμά του, όλους άπλι-
σμένους με τουφέκια. Πάνω στον πυονίσκο
της πλώρης πίσω από τα δυο κανόνια
στέκονταν οι πυροβοληταί με το φυτίλι
ανάκαυτο ενώ στην κορφή ένδε καταστρώ-
μα έκείνη η μαύρη παντίεσσα του Κουρσά-
ρου, με δυο νουσα νουάματα κεντημένα
άπάνω της.

Ενώ το καράβι ένούιζε κόντρα στον ά-
νεμο ή Βάρκα πλησίασε και προσδέθηκε
μ' ένα σγινιά που είχαν οίξει από τη νέ-
φουσα.

— Ρίχτε τα σγινιά φώναξε μια βοα-
νή φωνή.

Κι' έπεσαν άμέσως δυο σγινιά με κόμ-
πους. Ο Καρυώ κι' ο Βάν Στίλλερ το
στερέωσαν στους υπάνκους της Βάρκας
που, σ' ένα σφύριγμα του ναυκλήρου, σύ-
σθηκε άπάνω, μαζί με τους ανθρώπους, που
ήσαν μέσα σ' αυτήν.

Τότε μονάχα ο Μαύρος Κουρσάρος άέ-
γνε να ένυπνά από την πένθιμη όνειροπό-
λησι, μέσα στην όποια ήταν βυθισμένος.
Στην άσκή κύτταξε γύρω του με βλέμ-
μα περίεργο, σά να του φαινόταν προσέ-
γο που ξαναδοσκόταν στο καράβι του. Έ-
πειτα, σκύβοντας πάνω στο πτώμα, το πή-
ρε στα γόνατα του και το άπότησε στη βά-
σι του μεγάλου καταστρώ.

Όλο το πλήρωμα άποκαλύφθηκε σιωπη-
λά μπροστά στο νεκρό του Κόκκινου Κουρ-
σάρου. Ο Μόρκαν ο δεύτερος πλοίαργος
πλησίασε το Μαύρο Κουρσάρο.

— Είμαστε στις διαταγές σας, καπετά-
νιο, του είπε.

— Κάνετε ό,τι έξερετε, του απάντησε ο
Κουρσάρος κρινώντας θλιβερά το κεφάλι.
Και διασπίζοντας άσπρά τη γέφυρα, άνέ-
θηκε στο καρόε της πλώρης, όπου σταμά-
τησε, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο
στήθος.

Είχε άνοιξει να χαράξει. Εκεί, όπου ο
ουρανός φαινόταν να συνγγείται με τη θά-
λασσα, ένα όγρο φώς άπλωνόταν, δίνοντας
στά νερά μια άντανθια άσπάλεινα. Το φώς
αυτό είχε κάτι το θλιβερό. Η μεγάλη
υπαντίεσσα του Κουρσάρου είχε κατεβή στα
μιάς του καταστρώ, σε σημείο πένθους.

Οι ναύτες όλοι του «Κεραυνός» είχαν έ-
σθει πάνω στη γέφυρα. Οι άνθρωποι αυτοί,
με το δέμα μπροντζιμένο από τους άνεμους
της θάλασσας κι' από τον καπνό έκαστο
ναυμαχιών, κυττούσαν με πένθιμη φοίχη το
πτώμα του Κόκκινου Κουρσάρου, που ο
ναυκλήρος το είχε διπλώσει μέσα σ' ένα
μεγάλο δίχτυ, που στις άκρες του είχε
δέσει δυο μπόμες κανονίου.

Ξημέρωνε, άλλ', ή θάλασσα ήταν ακόμα
ταρταμένη. Ο θόρυβος των κυμάτων, που
γυπτούσαν στα πλευρά του καραβιού, έ-
μοιαζε με βόγγους, μ' άναστεναγμούς, μ'
άναφυλλήτα μιάς θλιμμένης ψυχής.

Σ' ένα χτύπημα της καμπάνας, που άν-
τήχησε στο καρόε της πλώρης, όλο το πλ-
ρωμα νανάισε, ενώ ο ναυκλήρος και τρείς
φλιμπουστιέρους, άναστήσαν, το πτώμα
του Κόκκινου Κουρσάρου και το άπότησαν
πάνω στην κουπατίνα.

Μια πένθιμη σιωπή βασιλέυε, κι' όλα
τα μάτια ήταν καρφωμένα πάνω στο Μαύ-
ρο Κουρσάρο, που ή σκοτεινή σιλουέτα του
διαγραφόταν καθαρά στη φωτεινή νουαμή
του ορίζοντος.

Εκείνη τη στιγμή, το δυνατό ρεύμα του
Κόλπου φάνηκε να παίσιη νινάτιες δια-
στάσεις. Ο θόρυβος των κυμάτων του κυ-
βερνήτη, ο Κουρσάρος, με το μακρύ μαύ-
ρο στερό του, που το σάλευε ο άνεμος, με
τόνα νεοί άπλωμένο προς το πτώμα του
άδελφού του, δίκωσε ξαφνικά τη σιωπή
με φωνή βαθεία και μεταλλική:

— Θαλασσίνοί, φώναξε, άκούστε με!

Ορκίζομαι στο Θεό, σ' αυτά τα νερά, που
μάς είχε φίλοι πιστοί, στην ψυχή μου, ότι,
από τώρα δεν θάνα άλλο σκοπό σ' αυτό
τόν κόσμο παρά να εκδικηθώ τον άπαισιο
Βάν Γκούλντ για το θάνατο, των άδελφών

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Πλάτν χρυσά βραχιόλια που στολίζε-
ται με διαμάντια και δαχτυλίδι στο
ίδιο στυλ, είναι τα κοσμήματα της
μόδας που έχει λαοφάρια ένας Πα-
ρισινός οίκος και που άρρεσιν έξαι-
ρετικά στις κομψές Παριζιάνες.

μου. Ο Κεραυνός να κοιματίσση το καρό-
ε μου! Τα κύματα να με καταπιούν να-
ζί σας! Οι δυο κουρσάρου, που κοιμούνα
μέσα στα νερά του Μεγάλου Κόλπου, να
με καταρραστούν! Η ψυχή μου να πάη
στην αίγλη - Κόλασι, αν δεν σκοτώσω α-
υτόν τον άνθρωπο, που αν δεν έξοντώσω την
οίκρνεσία του, όπως αυτός έξοντώσε τη
δική μου! Θαλασσίνοί, μ' άκούσατε;

— Ναι! απάντησαν όλοι μαζί οι φλιμ-
πουστιέρους.

Ο ναυκλήρος κι' οι τρείς σύντροφοί του
άφισαν να πέση το δίχτυ με το πτώμα,
που τα κύματα το κατάνιαν άμέσως.

Εκείνη τη στιγμή ή προσέγγιση κραυγή,
που είχε τόσο τρομοκρατήσει τον Καρυώ
και τον Βάν Στίλλερ άκούστηκε ξανά στ'
άνοιχτά.

Οι δυο φλιμπουστιέρους κυττάθηκαν με
φοίχη και χωρίς άλλο να μιλούσαν για
τις προλήψεις των όταν ένα σφύριγμα ά-
κούστηκε.

— Εμπρός! φώναξε ο ναυκλήρος. Άνοι-
γτε τα πανιά!

Κι' ο «Κεραυνός» συνέχισε το δρόμο του
προς το Μεγάλο Κόλπο, που τα κύματά
του τα νούσαναν ήδη οι πρώτες άκτινες
του ήλιου

Καράβι εν ύψει!

Ο «Κεραυνός», αφού έξεπεσε το άκου-
τήριο της Σιέρα Σαν - Μάρθα, τράβηξε
προς τη θάλασσα των Καραϊμπων. Μόλις
ρυτιδωμένη από την πρώιμη αύρα, ή θά-
λασσα ήταν ήσυχη. Κάθε τόσο μόνο, μερι-
κά κύματα έδονταν να σπιάσουν στα πλε-
υρά του ιστιοφόρου.

Πολυάριθμα θαλασσίνα πουλιά πετούσαν
από την άκτή προς τ' άνοιχτά, πέφτοντας
με στοιγνές φωνές πάνω στα ψάρια, που
τάπιαναν στην έπιφάνεια του νερού, ή βου-
τώντας σε μικρό βάθος. Στίση από πετο-
μένα ψάρια φαινόταν έπίσης που, βγαί-
νοντας ξαφνικά από τη θάλασσα, ξαναγυ-
νούσαν σ' αυτήν αφού διέσχιζαν καμιά
πεννηταριά μέτρα μετέωρα στον άέρα.

Αλλά κανένα καράβι δεν φαινόταν. Οι
σκοπιωροί, μ', όλο που κυττούσαν προσε-
γνικά τόν ορίζοντα προς όλες τις διευθύ-
σεις, δεν άνασκάμπαν κανένα πανί.

Ο φόβος μήπως συναντήσουν τους τρο-
μερούς κουρσάρους της Χελώνας, συγκρα-
τούσε τα Ισπανικά έμπορικά καράβια μέ-
σα στα λιμάνια του Γουατάν, της Βενε-
ζουέλας και των Άντιλλών, ώς τη στιγμή
που γίνονταν τόσο πολλά, ώστε να υπο-
ρούν να σχηματίσουν ένα στόλο.

Μονάχα τα καράβια τα καλά άρματω-
μένα και που είχαν πολυάριθμο πλήρωμα
τολμούσαν να διακινδυνεύσουν στη θάλα-
σα των Καραϊμπων και μέσα στον Κόλπο
του Μεξικού.

Ετσι λοιπόν, την ήμερα εκείνη, μετά
την ταφή στη θάλασσα του Κόκκινου Κουρ-
σάρου, δεν έγινε τίποτα το άξιοσημείωτο.
Ο Μαύρος Κουρσάρος, αβίνοντας την
κυβέρνηση του πλοίου στον δεύτερο καπε-
τάνιο, δεν είχε ξαναφανή πάνω στη γέφυρα.
Παίονοντας το νέγρο μαζί του, είχε κλει-
στή στην καμπίνα του και κανένας δεν ή-
ξερε τί έλεγαν.

Τι έκαναν εκεί μέσα αυτοί οι δυο; Όλοι
το άγνοούσαν, κι' ο Καρυώ, που σκέφθηκε
να ρωτήσει το ναυκλήρο, πήρε για άπάν-
τησι αυτά τα λόγια, συνοδούμενα από
μιά έκφορστική νειονουία:

— Αν θέλεις τη ζωή σου μην άνακατεύ-
σαι σ' εκείνα που δεν σε άφορούν.

Όταν νύχτωσε ο Καρυώ κι' ο Βάν
Στίλλερ, που τοιγυρονοσαν στη γέφυρα,
είδαν ξαφνικά το κεφάλι του Άφρικανού να
βγαίνει μέσα από το άνοιγμα της κατα-
πακτή.

— Α! Νάτος ο κουμπάρος μας! φώναξε
ο Καρυώ. Τώρα θα μάθουμε αν ο καπε-
τάνιος είχε άκουα στο καράβι ή αν πήγε
να κουβεντιάσει με τους άδελφούς του στο
βυθό της θάλασσας. Αυτός ο παρόξενος
άνθρωπος είναι για όλα Ικανός να την πί-
στι μου.

— Σίγουρα, απάντησε ο Βάν Στίλλερ,
που ήταν γεμάτος προλήψεις. Ένώ τον
παίονα περισσότερο για κανένα στοιγιό
της θάλασσας, παρόν για άνθρωπο με σάο-
κα και όσα ό,τις είμαστε εμείς.

— Ο καπετάνιος μ' έκράτησε κάτω του-
ς έήγησε ο Άφρικανός.

— Τι νέα; Τι κάνει ο καπετάνιος;

— Είναι πεσιμένος σε συλλογή.

— Πραγματικά, δεν τον έχω ιδή ποτέ

μου εύθυμον, ούτε και στη Χελώνα, όπου
συνήθως περνούμε μια ζωή όλο γλέντι.

— Μου μιλούσε διαρκώς για τ' άδέ-
φια του και τα τρομερά σχέδιά του να εκ-
δικηθώ.

— Θα τα εκτέλεσι, άσφαλώς κουμπά-
ρε. Ο Μαύρος Κουρσάρος ή' ακολουθήσει
κατά γράμμα τον όδο του, και στο έμο-
λογώ ότι δεν θάθελα ναμια ούτε ψύλλος
στον κόρφο του κυβερνήτη του Μαρακαίμπο,
κι' ούτε κανένας άλλου συγγενούς του. Ο
Βάν Γκούλντ μισεί βαθεία το Μαύρο Κουρ-
σάρο, άλλ' αυτό το μίσος θα του στοιγι-
ση τη ζωή.

— Ξέρεις από που προέρχεται αυτό το
μίσος, φίλε λευκέ;

— Από πολύ μακριά. Λένε πως ο Βάν
Γκούλντ, προτού άκούα έρθη στην Άμερι-
κή και προσφέρει τις υπηρεσίες του στην
Ισπανία, είχαν όκσιση να έξοντώση τους
τρείς άδελφούς κουρσάρους.

— Όταν ήταν ακόμα στην Ευρώπη;

— Ναι.

— Γνωρίζονταν λοιπόν από τότε;

— Λένε πως, όταν ο Βάν Γκούλντ όνο-
μάστηκε κυβερνήτης του Μαρακαίμπο, έ-
φισαν στη Χελώνα τοια περίφημα καρά-
βια, που τα κυβερνούσαν ο Μαύρος Κουρ-
σάρος, ο Πράσινο Κουρσάρος κι' ο Κόκ-
κινος Κουρσάρος. Αυτοί οι κουρσάρου ήσαν
ταείς διορφοί άντρες, γενναίοι σαν λιοντά-
ρια, θαλασσίνοί περίφημοι. Ο Πράσινο
Κουρσάρος ήταν ο πιο νέος, κι' ο Μαύρος
Κουρσάρος ο μεγαλύτερος, αλλά κανένας
τους δεν ήταν κατώτερος από τους άλλους.

Κι' οι τρείς ήσαν οι καλύτεροι, άναμεσα
στους φλιμπουστιέρους της Χελώνας. Τα
τοια άδελφια, άλλωστε, δεν άφηναν να
κάμουν τους Ισπανούς να τρέιουν σ' όλο
τον Κόλπο του Μεξικού. Κανένας δεν υπο-
ρούσε ν' άντισταθί στα τοια καράβια τους,
που ήσαν τα πιο διορφα, τα πιο γοήνο-
ρα και τα καλύτερα άρματωμένα όλης της
φλιμπουστιερας.

— Το πιστεύω, αν κρίνω απ' αυτό έδώ,
είπε ο Άφρικανός.

— Αλλά, δυστυχώς, τους ήρθαν μέρες
άτυχες, έπανελαβεν ο Καρυώ. Ο Πράσινο
Κουρσάρος, που είχε φονεί μόνος του από
τη Χελώνα, για άγνωστη διέθυνση, έπεσε
πάνω σ' ένα Ισπανικό στόλο, νικήθηκε, μ'
όλη του την ήρωική άντίστασι πιάστηκε
αίχμαλώτος και μεταφέρθηκε στο Μαρακαί-
μπο, όπου ο Βάν Γκούλντ τον κρέμασε.

— Το θυμάμαι, έπεν ο νέγρος. Ωστό-
σο το πτώμα του δεν πετάχτηκε στ' άνοι-
μια.

— Όχι, γιατί ο Μαύρος Κουρσάρος,
συνοδούμενος από μερικούς πιστούς συν-
τρόφους του, κατώρθωσε να μπη νύχτα στο
Μαρακαίμπο και να το πάρει, για να το
θάψη στη θάλασσα.

— Ναι, το έρω, και μάλιστα ο κυβερ-
νήτης, έρω φρενών, διέταξε και τουφέκισαν
τους τέσσερες σκοπούς, που, ενώ τους είχε
άνατεθί να φυλάγν τα πτώματα των κε-
μασμένων, άφισαν κι' έγινε αυτό.

— Επειτα ήρθε ή σειρά του Κόκκινου
Κουρσάρου, που κι' αυτός βρήκε μνήμα
στη θάλασσα. Άλλ', ο τρίτος άδελφός, πιο
τυχερός ή πιο έπίδεδος από τους άλλους,
θα κατορθώσει άσφαλώς να έξοντώση ό-
λους τους Βάν Γκούλντ της γης!

— Πιστεύω πως θα ξαναπάη σύντομα
στο Μαρακαίμπο, έπε ο νέγρος. Γιατί μου
ζήτησε πολλές πληροφορίες και φαίνεται
πως έχει σκοπό να χτυπήση την πόλι με
πολλά καράβια.

— Ο Πιέρ Νώ, ο τρομερός Όλοναίος,
που είναι ακόμα στη Χελώνα, είναι φίλος
του Μαύρου Κουρσάρου. Ποίος θα υπορού-
σε ν' άντισταθί σ' αυτούς τους δυο; Έξ
άλλου...

Ο Καρυώ σταμάτησε και, άγγίζοντας
με το δάχτυλο τον Βάν Στίλλερ και το
νέγρο, που τον άκούγαν, τους είπε:

— Στοιθήτε, κυττάχτε τον, δεν είναι φο-
βερός; Θάλεγε κανείς πως είναι ο θεός της
θάλασσας;

Ο φλιμπουστιέρους κι' ο Άφρικανός, ση-
κώνοντας τα βλέμματα προς το καρόε της
πλώρης, είδαν τον Κουρσάρο, που, ντυμέ-
νος κατάμενος, όπως πάντα, με το πλα-
τύσυρο καπέλλο του κατεβαμένο στα μά-
τια, περπατούσε με τα χέρια σταυρωμένα
στο στήθος.

Σε μικρή άπόστασι, στέκόταν άκίνητος,
κυττώντας τον σιωπηλά, ο Μόρκαν, ο δεύ-
τερος καπετάνιος.

— Θάλεγε κανείς πως είναι φάντασμα,
είπε ο Βάν Στίλλερ, με φωνή γαυπή.

— Κι' ο Μόρκαν είναι άξιος για σύν-
τροφός του, πρόσθεσε ο Καρυώ. Γιατί, αν
ο ένας είναι σκοτεινός και θλιβερός σαν τη
νύχτα, κι' ο άλλος δεν είναι καλύτερος.

— Μόρκαν, τί νομίζεις πως είναι αυτό
το καράβι;

— Ισπανόλικό γωός άλλο, καπετάνιε
μου, απάντησε εκείνος.

— Ισπανοί... έπανελαβεν ο Κουρσά-
ρος με βαρεία φωνή. Έ καλά! Η νύχτα
αυτή θα τους είναι μακάδια! Ούτε ένας
τους δεν θα ιδή αύριο την άνατολή του ή-
λιου!

— Θέλετε να χτυπήσετε αυτό το καράβι,
καπετάνιο;

— Ναι, και να το βυθίσω. Εκεί κάτω
στο βυθό του ώκεανού κοιμούνται οι άδέλ-
φοί μου. Δεν πρόπει να κοιμούνται, μονά-
χοι...

— Καλά, καπετάνιο μου άφού το άπο-
φασίζετε...

Κι' ο Μόρκαν σκαρφάλωσε στην άνε-
μόσκαλα, για να κυττάξη καλλίτερα.

Μέσα στο σκοτάδι, που κάλυπτε τη θά-
λασσα, έλαμπαν δυο φωτεινά σπυα που
δεν μπορούσε να τα περάση κανείς για ά-
στέρια.

— Είπε σε τεσσάρων μιλλιών άπόστασι,
είπε.

— Τραβούνη πάντα για τα νότια; ρώτη-
σε ο Κουρσάρος.

— Προς το Μαρακαίμπο.

— Δυστυχώς γι' αυτούς. Δώσε διατα-
γή ν' αλλάξουμε κατεύθυνσι, για να κόψουμε
το δρόμο αυτού του καραβιού.

— Κι' έπειτα;

— Θα πήτε ν' ανεβάσουν στο κατάρτω-
μα έκαστο γονάδες.

— Θα χτυπήσουμε με το έμβολο το σπα-
νιόλικό καράβι;

— Ναι, αν είναι δυνατόν.

— Τότε δεν θα πιάσουμε αίχμαλώτους,
— Δεν έχω καμιά τέτοια έπιθυμία.

— Άλλ', αυτό το καράβι μπορεί να έ-
χη θησαυρούς...

— Έχω στην πατοίδα μου άπέραντα
χτήματα και πύργους.

— Έλεγα για τους ανθρώπους μας...

— Έχω γουαφί, να τους δώσω. Κά-
νετε σποφή.

Υστερα από λίγο, ο «Κεραυνός» άλ-
λάοντας κατεύθυνσι, έπλε προς το καρά-
βι, που είχαν άναγγελθή.

Προχωρούσε, μέσα στο σκοτάδι, έλα-
φορός σαν πουλί, γωός με κόρη κανένα θό-
ρυδο, όπως το θουλικό καράβι - Φάντασμα.

Κατά μήκος των πλευρών του καραβιού,
οι τουφεκιοφόροι, άκίητοι και σιωπηλοί
σαν ανάγιατα, πασιμόνευαν το ένθροικό
πλοίο, σφίγγοντας στα γόνατα τους τα ό-
πλα, που σπάνια άποτύγναιναν το στόνο
τους, ενώ οι πυροβολητές, σκυμμένοι πάνω
στα κανόνια τους, φύσαναν τ' άναμμένα

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

φωτῆλια τους. Ἐτοιμοὶ νὰ ἐξαπολύσουν μιὰ
θυελλὰ μυδραλλίων.

Ὁ Μαύρος Κουρσάρος κι' ὁ Μόργκαν δὲν
εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴ γέφυρα τοῦ κυβερνή-
τη. Ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον, ἀκούσιμπε-
νοι στὸ κινκλίδωμα δὲν ἔχαναν ἀπὸ τὰ
ματία τους τὰ δύο φωτεινὰ ἐκείνα σπινθί-
δια, ποὺ ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι, σὲ τῶν
μυλλίων ἀπόστασι περὶ τοῦ.

Ὁ Καραὺ ὁ Βάν Στύλλερ, ὁ Ὑδρὸνικ
κι' ὁ νέγρος δοῖθι στὴν πλώρη, μιλοῦσαν
μὲ σιγαλὴ φωνὴ ἄλλοτε κυττάζοντας τὸ
Μαύρο Κουρσάρου κι' ἄλλοτε τὸ ξένο καρά-
βι ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἤσυχα τὸ δρόμο του.

— Ἀσχημὴ νύχτα γι' αὐτοὺς ἐκεῖ τοὺς
ἀνθρώπους. ἔλεγε ὁ Καραὺ. Φοβάσαι μὴ-
πως ὁ καπετάνιος μας μὲ τὴ λύσσα ποὺ
ἔχει στὴν καρδιά, δὲν θ' ἀφίση ζωντανὸ κα-
νέναν Ἰσπανό.

— Μπορεῖ νὰν ἐνὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα κα-
ράβια ἔλεγε ὁ Βάν Στύλλερ, ποὺ μετροῦ-
σε μὲ τὸ μάτι, τὸ ὕψος τῶν φαναριῶν, κι'
ἀν ἦταν κανένα τῆς γραμμῆς, ποὺ πάει ν'
ἀνταρῶν τὸ στόλο τοῦ ναυάρχου Τολέδο...

— Μπα! Αὐτὸ δὲν θὰ φόβιζε τὸ Μαύ-
ρο Κουρσάρου. Κανένα καράβι, δὲν εἶνε σὲ
θεῖο ν' ἀντισταθῇ στὸν «Κεραυνό». Κι' ἄ-
κουσα τὸν καπετάνιο ποῦλεγε νὰ τὸ ἐμβο-
λίση.

— Παναγία τοῦ Χάιμπουργκ! Μὲ τοὺς
συνοῦς αὐτοὺς ἐμβολισμοὺς ὁ «Κεραυνός»
θὰ πάθῃ ζημιὰ καμμιὰ φορὰ.

— Δὲν φοβάται οὐτε τοὺς βράχους οἶλε
μου.

— Μὰ κι' οἱ Βοάχοι καμμιὰ φορὰ σπά-
ζουν.

— Σούτ!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Μαύρου Κουρσάρου διέκο-
ψε ἁφνικὰ τὴ δοῖθια σιωπὴ, ποὺ βασιλεῦσε
πάνω στὸ κατάρωμα τοῦ καραβίου.

— Ναυτες ἀνοίγετε δλα τὰ πανιά!

— Ὡ! ἔκαμε ὁ Καραὺ. Ἄν ἀνοίξουν
δλα τὰ πανιά, θὰ πῇ ὅτι τὸ σπανιόλικο
φεύγει γιὰ καλά.

— Τόσο τὸ καλύτερο. Θὰ γλεντήσουμε
σὲ λίγο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ φωνὴ δυνατὴ ἀ-
κούστηκε, ποὺ ὁ ἀνεὺς τὴν ἔδρανε ἀπὸ τὸ
ἐχθρικό καράβι.

— Ὁέ! Καράβι ὑπὸ τὴν πλώρη μας!

Πάνω στὴ γέφυρα τοῦ «Κεραυνοῦ» ὁ Μαύ-
ρος Κουρσάρος, ἔσκυψε πρὸς τὸν Μόργκαν,
γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ σιγαλὰ, κι' ἔπειτα, ἁφ-
νικὰ, ἀνορθώθηκε καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Σ' ἐμένο τὸ τιμὸν! Παλληκάρια μου,
κυνήγι!...

Τὰ δύο καράβια δὲν ἦσαν πιά παρὰ σ'
ἐνὸς μυλλίου ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλ-
λο καί, καθὼς καὶ τὰ δύο ἦσαν πολὺ νη-
γορά, ἡ ἀπόστασι αὐτὴ εὐμενὴ ἦ ἴδια.

Ἐνα τέταρτο πέρασε, κι' ἔπειτα πάλιν
στὸ σπανιόλικο καράβι, εἶδαν νὰ φωτίζε-
ται ἡ γέφυρα ἀπὸ μιὰν ἀστραπὴ κι' ἄκου-
σαν μιὰ δυνατὴ ἐκπνοή, ποὺ ἀντι-
λάμβανε μακούα, στὰ σκοτεινὰ κύματα. Ἐ-
πειτα ἕνα σφύριγμα — πολὺ γνῶριμο στοὺς
φλιπουσιτίους — ἀκούστηκε στὸν ἄερα
καί, καμμιὰ πενήντα ἢ ἑκατὸ μακρότερον
ἀπὸ τὴν πρῶνι τοῦ κουρσαρίου, σπκώθη-
κε μιὰ στήλη νερό.

Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ πλῆ-
ρωμα. Ἐνα περιφρονητικὸ γαυρόγελο μονά-
γα διέστειλε τὰ γέλη τοῦ καπετάνιου, ποὺ
ἐννεο ἐλάφρα τὸ κεφάλι, σὺν γιὰ νὰ γαι-
ρετήσῃ αὐτὸ τὸ πρῶτο μῆνυμα τοῦ θανά-
του.

Μόλις ἔβριξε αὐτὴ τὴν κανονιά, σὺν ἀ-
πειλὴ ἐναντίον τοῦ ὑποπτοῦ καραβίου ποὺ
τὸ παρακολουθοῦσε, τὸ σπανιόλικο πλοῖο
ἄλλας ἐκατέβηκε.

Ὁ Μαύρος Κουρσάρος, ποὺ ἀντελήθη
αὐτὴ τὴ μονοβία, εἶπε ἀκούα μερικὲς λέ-
ξεις στ' αὐτὸ τοῦ Μόργκαν.

— Πρέπει νὰ διατάξω πῦρ: ρώτησε ὁ
κεῖνος.

— Ὅχι ἀκόμα, εἶνε πολὺ σκοτεινὰ. Πῆ-
γαινε νὰ κανονίσῃς νὰν δλα ἔτοιμα γιὰ
τὴν ἐπίθεσι.

— Λογανιάζετε νὰ τοὺς πέρσουμε ἀπάνω,
καπετάνιο!

— Ἀσφαλῶς.

Ὁ Μόργκαν, ἐγκαταλείποντας τὸν πορ-
νίσκο τῆς πρῶτης φάσεως τὸν ἀσυνή-
κην καὶ πῆγε μαζὶ τοῦ σὲ διάφορα μέρη
τοῦ καραβίου γιὰ νὰ δώσῃ λεπτομερεῖς
διατάξεις, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασι τοῦ κα-
πετάνιου διατάξεις πρὸς δλοὺς ὑπαυχοὺς νὰ
τὴς ἐκτελέσουν μὲ ἔζλο κα' ἀσφαλίσει γιὰ

τὴ καὶ τὸν Μόργκαν τὸν ἔδωσαν καὶ τὸν
ἐκτιμοῦσαν οἱ φλιπουσιτίοι πολὺ.

Ὁ ὑπαρχὸς τοῦ Μαύρου Κουρσάρου
εἶχε, πραγματικά, μιὰ καταπληκτικὴ δοῖσι.
Ἀγγλικὴς καταγωγῆς δοισκόταν πρῶν
ἀπὸ λίγους καιροὺ μόνον στίς ἀμερικανικὲς
θάλασσες, ὅπου γρήγορα εἶνε ὀνομαστός
γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ καὶ τὸ θάρρος του.

Εἶνε μιὰ δύναμι παροικισμένη, ἴσως καλο-
καυμένη, μὲ δημοφ. πρόσωπο, μὲ ψυχὴ
ὑπερήφανη καὶ γενναϊόδορος, κι' ἔξωρε, ὅ-
πως κι' ὁ ἀρχηγός του, νὰ ἐπιβάλλεται
μὲ μιὰ ματιά.

Σύμφωνα μὲ τὴς ὁδηγίες του, μέσα σὲ
εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ὑπόθηκαν, ἀπὸ τὴ
μιάν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τοῦ καταστρώμα-
τος, ὑποστά ἀπὸ τὸ μεγάλο κατάρτι καὶ
πίσω ἀπὸ τὸν ἐπίδρομο, δύο θράνηματα,
ἀφαιγμένα ἀπὸ δοκάσια καὶ βαρέλια, γε-
μάτα μὲ σιδερικὰ γιὰ νὰ προστατεύουν τὸ
πάνω κατάρωμα καὶ τὸν πυρηνόκο τῆς
πρῶτης, στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ ἐχθρὸς θὰ
κατώρθωναν ν' ἀνέβουν στὴ γέφυρα.

Πενήντα γρενάδες τοῦ γερικοῦ, τοποθε-
τήθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ δοκάσια. Τέλος, κον-
τὰ στὰ κινκλίδωματα, πρὸς προστατεύονταν
ἀπὸ σχοινιά, γιὰ νὰ προφυλάγουνται οἱ τυ-
φεκιοφόροι, ἔδωσαν τὴς ἀποπάνες τοῦ ἐπι-
πλοῦ γιὰ νὰν ἔτοιμας νὰ τὴς ρίξουν.

Ὅταν δλα ἔτοιμάστηκαν, ὁ Μόργκαν ἔ-
βαλε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πέρουν πρῶτον,
γιὰ νὰ μὴ φαίνονται, κι' ἔπειτα ἐπὶ σταθμῆ,
μὲ τὸν αἶμα στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του,
μὲ τ' ἄλλο στὸ πιστόλι του, κυττάζοντας
τὸ ἐχθρικό καράβι.

Ἡ ἐπίθεσις

Τὸ ἐχθρικό καράβι δὲν ἦταν πιά μακρό-
τερον ἀπὸ ἑξακόσια ὡς ὀκτακόσια μέτρα.

Ὁ «Κεραυνός», δικαιολογώντας τὸ ὄνο-
μά του, ἐτοιμαζόταν νὰ πέρῃ ἀπάνω του.

Μ' ὄλο ποὺ ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ, διέ-
κριναν καθαρὰ τὴς διαστάσεις τοῦ καρα-
βίου ἐκείνου, ποὺ, ὅπως τὸ εἶχε υποθέσει
ὁ Βάν Στύλλερ, ἦταν ἕνα μεγάλο πλοῖο
τῆς γραμμῆς, μὲ ὑψηλὸς πυρνοὺς καὶ μὲ
τὰ τρία του κατάρτια σκεπασμένα ἀπὸ πα-
νιά: Ἀληθινὸ πλοῖο μάχης, ἀρματωμένο
γερά ἀσφαλῶς, καὶ μὲ πολυάριθμο πλήρω-
μα, ἐμπειροπρότερο καὶ ἱκανὸ νὰ κρατήσῃ
μιὰν ἡρωικὴ ἀμύνα.

Ἀνάμεσα στοὺς τοληρνοὺς κουρσάρους
τῆς Χελώνας, κανένας δὲν θὰ εἶχε σκεφθῇ
νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ ἀκόμα κι' ἂν εἶχε βέβαιη
τὴν ἐπιβία πῶς θὰ τὸ νίκησε, γιὰ τὴν ἁ-
πλῆστιά του καὶ στοίχιζε πολὺ ἀκριβὰ. Προ-
τιμοῦσαν καλύτερα νὰ γυτύνουν τὰ ἐμπορ-
ικὰ καράβια, τὰ γαλιόνια τὰ φορτωμένα μὲ
θησαυροὺς ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα τοῦ Μεξικοῦ,
τοῦ Γουαταμάλ καὶ τῆς Βενεζουέλας. Ἀλλ'
αὐτοὺς δὲν ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ Μαύρου
Κουρσάρου ποὺ δὲν τὸν τραβοῦσαν καθό-
λου τὰ πλοῦτι.

Σ' ἐκεῖνο τὸ καράβι ἔδλεπε, κυρίως, ἕνα
δυνατὸ σύμμαχο τοῦ Βάν Γκούλντ, ποὺ θὰ
μποροῦσε νὰ γιγῇ ἐμπόδιο, ἀνόητος στοὺς
σκοποὺς του. Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ συντρι-
ψῇ, γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ νὰ πᾶν νὰ προστε-
...

— Πᾶρε ἐπιτέλους τὸ Ὑπουργεῖο
Ναυτικῶν... Δὲν μπορεῖ πρῶτον νὰν
καποῖο λάθος ὁ τελευταῖος διατάξῃ
ποὺ μοῦστεῖλαν!...

θῇ στὸ στολίσκο τοῦ ναυάρχου Τολέδο, ἡ
νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ Μακακάιπο.

Ὅταν βρέθηκε σὲ πεντακοσίων μέτρων
ἀπόστασι, τὸ ἰσπανικὸ καράβι, βλέποντας
πὼς τὸ κυνηγοῦσαν μὴ ἐπιμνη, καὶ μὴν ἔ-
χοντας καμμιὰ ἀντιβολία γιὰ τὴς προθέ-
σεις τοῦ Κουρσάρου, ἔβριξε ἐναντίον του
μιὰ δεύτερη κανονιά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ ὑπόπτα, πρὸ τοῦ βυθι-
στῇ στὴ θάλασσα, πέρασε μέσα ἀπ' τὰ
ψηλά πανιά τοῦ «Κεραυνοῦ» καί, κόνοντας
τὸ κατάρτι, τὸ ἔβριξε μαζὶ μὲ τὴ μαύρη παν-
τιέρα τοῦ φλιπουσιτίου.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀσχιπυροβολητάς,
ποὺ ἦσαν ἀπάνω στὴ γέφυρα, νυοῦντας
πρὸς τὸν Κουρσάρου, ποὺ κοκτρῶσε πάντα
τὸ τιμὸν, τὸν ρώτησε:

— Ν' ἀσχιπυροβολῇ, καπετάνιο;

— Ὅχι ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Κουρσάρος.
Μιὰ τρίτη ἐκπνοή, ποὺ δυνατὴ
ἀπὸ τὴς προηγουμένων, ἀντήγησε, καὶ τὸ
βλήμα: μ' ἕνα φοιχτὸ συριγμοῦ, ἦρθε καὶ
τούτησε τὴν πρῶνι τοῦ «Κεραυνοῦ», τοῖα
βήματα πρὸς τὸν πῆλο ἀπὸ τὸ τιμὸν.

Ἐνα ἀπαίσιο γαυρόγελο διέστειλε τὰ
γέλη τοῦ τοληρνοῦ Κουρσάρου, ἀλλὰ καμ-
μιὰ διαταγὴ δὲν βῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ «Κεραυνός» ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο
του, δείχνοντας στὸ ἐχθρικό καράβι τὸ ψη-
λὸ καὶ ἰσχυρὸ ἐμβολό του, ποὺ ἔοχιζε τὰ
κύματα μ' ἕνα βαρὺ ἦχο, καὶ φαίνονταν ἀ-
νυπόμονο ν' ἀνοίξῃ μιὰ πλατεῖα σιγαλὴ
στὰ πλεῦρά τοῦ ἀντιπλοῦ του. Ἐξέλεγε
κανεὶς πὼς ἦταν ἕνα τεράστιο ὄριο, ὠπλι-
σμένο μ' ἕνα γιγάντιο ῥάμφος.

Ἡ θέα τοῦ ἀπειλητικοῦ αὐτοῦ καραβιοῦ,
ποὺ εἰσοίξε σὰ νάβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη
τῆς θάλασσας, προνοῶντας σιωπηλὰ, κα-
ρὶς ν' ἀπαντᾷ στίς προκλήσεις, καὶ ποὺ
στὸ κατάρωμα του δὲν φαίνονταν κανένα
πλήρωμα, προκάλεσε ἐναντὶ ἀπαίσιο τοῦμο
στοὺς νεώταους δεισιδαιμονεῖς Ἰσπανοὺς
ναύτες.

Μιὰ δυνατὴ βοὴ ὑψώθηκε μέσα στὸ σκο-
τάδι. Οἱ φλιπουσιτίοι ἀκούγαν, πάνω
στὸ ἐχθρικό καράβι, κορυγὲς τοῦμοι καὶ
βιαστικὲς διαταγές.

Μιὰ φωνὴ, ἀσφαλῶς τοῦ καπετάνιου, κυ-
ριάρχησε ἁφνικὰ σ' αὐτὸ τὸν πάταγο:

— Τιμὸν ἀριστερά! Πῦρ δεξιά!

Ἐνας τομερὸς κρότος ἀκολουθεῖ αὐ-
τὴ τὴ διαταγὴ. Πολυάριθμοι λάμψεις φωτί-
σαν τὴ νύχτα, καὶ τὰ ἐφ' ἃ κανόνια τῆς
δεξιᾶς πλεῦρας καθὼς καὶ τὰ δύο τῆς
γέφυρας τοῦ ἰσπανικοῦ καραβιοῦ βοῶντι-
σαν συγχρόνως καὶ τὰ βλήματά τους ἐπέ-
σαν πάνω στὸ πλοῖο τῶν φλιπουσιτίων.

Τοῦτων τὰ πανιά κόνοντας τὰ σχοινιά,
ἡ γυτύνοντας τὴν καρένα τοῦ «Κεραυνοῦ»,
χωρὶς διαμ' ἂν ἀνακόψουν τὴν ὁρμὴ του.
Ὀδονοῦμενος ἀπὸ τὸ στίβο, γένοι τοῦ
Μαύρου Κουρσάρου, ὁ «Κεραυνός» ἔπρεπε
μ' ὄλο τὸν τὴ δύναμι πᾶν στὸ μεγάλο
πλοῖο, ποὺ, γάρις σὲ μιὰν ἐγκαιρὴ τιμωρία
τοῦ πιλότου του, γλύτωσε ἀπὸ τὴ φοιχτὴ
καταστροφῆς. Στρέφοντας ἀπτότομα, γένον-
τας πρὸς τ' ἀριστερά, διέφυγε σὺν ἀπὸ
θαύμα, μπορεῖ, νὰ πῇ κανεὶς, τὸ γυτύνμα
τοῦ ἐμβόλου, ποὺ θὰ τὸ ἐκκοιλίσει.

Ὁ «Κεραυνός» ὥστόσο, ἂν ἀπέτρεπε στὸ
γυτύνμα ποὺ εἶχε ἀποφενθῇ, ἔπρεπε μὲ τὴν
πλώρη του πᾶν στὴν πλώρη τοῦ ἐχθρικοῦ
καραβιοῦ ποὺ τῆς ἔσπασε τὸ ὑπόπτερο.

— Παναγία τοῦ Χάιμπουργκ! Φώναξε ὁ
Βάν Στύλλερ, ποὺ, καθὼς περῶνε τὴν σὺν-
κρουσι, εἶχε κρατήσῃ τὴν ἀναπνοή του. Νὰ
κάτι Ἰσπανοὶ ποὺ μποροῦν νὰ ὑπερπνεύ-
νται πὼς ἔχουν τὴν.

— Ναι, ἀσφαλῶς πρόσθεσε ὁ Καραὺ,
γιατί, ἐδῶ καὶ δύο λεπτά τῆς ὥρας, δὲν
θάρνα οὔτε μιὰς πίπας καπνὸ γιὰ ὄλους
ὅσοι βοσκονται πάνω σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο
καράβι. Τοῦ ἐλπετα κίονας νὰ κυλᾶνε στὸ
βυθὸ τοῦ Κόλπου.

— Πιστεύεις πὼς ὁ καπετάνιος δὲν θὰ
ἐναδοκιμάσῃ τὴ μονοβία του;

— Ἰσως ἀλλ' οἱ Ἰσπανοὶ εἶνε προειδο-
ποιημένοι τώρα καὶ θὰ φυλάγουνται, κι' ἔ-
τσι δὲν θὰ τοῦ νυρίσουν τὰ πλεῦρά...

— Ναι, καί, στὸ ἀνεμεταῦ, θὰ μᾶς
υπομπαροῖζον γερά. Μοῦ φαίνεται μάλι-
στα πὼς, ἂν ἦταν μέρα, οἱ κανονιέες τους
θ' ἔμπε τσάκιζαν καί...

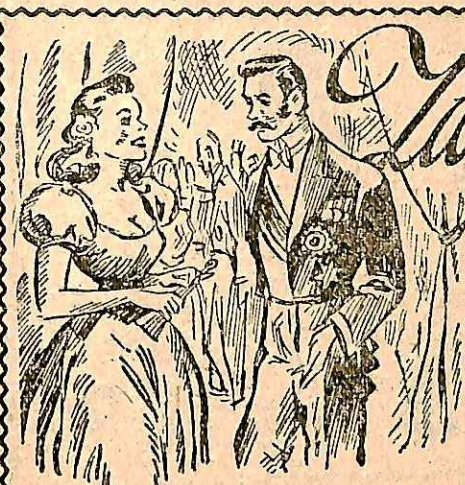
— Σάπα!

— Τί εἶνε;

Ὁ Μαύρος Κουρσάρος εἶπε πᾶν τὸν
ἠλεβό καὶ φώναξε:

— Στροφέ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἑλένη Γκίκα

ΜΙΑ ἀπὸ τὴς εὐγενέστερες ἀλλὰ
καὶ ὠραιότερες φυσιογνωμίας
τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τοῦ πρώτου
αἰῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας ἦταν ἡ Ἑλένη
Γκίκα, ἡ περὶ ἧς Ἑλληνικὴ καὶ λογία
συγγραφεύς, ποὺ χρησιμοποίησε στίς
συγγραφικὲς ἐργασίες της τὸ ψευδώνυμο
«Δώρα ντ' Ἰστρία» καὶ εἶχε μ' αὐτὸ ἀ-
ποχτήσῃ, ἀπ' τὴ νεανικὴ τῆς ἡλικία, σὴν
Ελλάδα καὶ στίς Παροδονάβειες γῶρες,
μεγάλῃ φήμῃ.

Ἄν καὶ δὲν εἶχε γεννηθῇ στὴν Ἡπειρο,
μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν πῇ Ἡπειρώ-
τισσα ἀπ' τὴν πατρικὴ τῆς καταγωγὴ.
Ἦταν θυγάτηρ τοῦ Ἡπειρώτου παλαίου
ὑπουργοῦ τῆς Βλαχίας Μιχαὴλ Γκ κα καὶ
ἀνεψιὰ τοῦ δημοφίλου ἡγεμόνος τῆς ἱ-
δίας χώρας Ἀλεξάνδρου Γκίκα ποὺ μὲ
ὑπερηφάνεια ἔλεγε πολλὰς φορὲς:

— Μπορεῖ νὰ εἶμαι ἡγεμόνας τῶν Βλά-
γων καὶ νὰ τοὺς ἀναβῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ
νὰ ἐχθρῶ, ποτὲ, ὅτι εἰμαι Ἑλληνί!

Οἱ Βλάχοι τὸν ἐλάτρευαν γιὰ τὴν φι-
λελευθερὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ διοίκησίν του,
καθὼς καὶ ὅλη του τὴν οἰκονομία.

Ἡ Ἑλένη Γκίκα γεννήθηκε (1828)
στὸ Βουκουρεστί τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ
ἡ Ἑλλὰς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴ σκλαβιά.
Ἀνατράφηκε μέσα στὴν οἰκονομία τοῦ
θεῖου τῆς Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀ-
γαποῦσε ἐξαιρετικά, σὺν παιδί δικό του.

Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι ἡ Ἑλένη, ἐπι-
δόθηκε μὲ μεγάλη ἀγάπη στὰ ἑλλη-
νικὰ γράμματα. Τὰ μάθαινε μὲ μεγα-
λὸ ἐνδιαφέρον καὶ παρακινούσε ἀργά-
τετα καὶ τὴς φίλες τῆς νὰ μαθαίνουν
ἑλληνικά καὶ τὰς ἀδελφεοὺς τὰς σοφὰ
διδάγματα τῶν μεγάλων διδασκάλων
τῆς ἀρχαιοελληνικῆς ἐποχῆς.

Ὅταν διαβάξω αὐτὰ τὰ κε-
μενα, ἔλεγε, νοιώθω τὸν κόσμο καὶ τὴν
ἀληθινὴ ζωὴ ἀπὸ κάθε ἐυγενικὰ πλε-
ρά!

Δάσκαλός της ὑπῆρξε ὁ περὶ φη-
μος λόγιος καὶ συγγραφεὺς (1819-
1873) Γρηγόριος Παπαδόπουλος, ποὺ
εἶχε σπουδᾶσει, σὴν Αἴγυπτον, σὴν
Σύρον καὶ σὴν Παρίσι καὶ διορίστηκε
ταυτοχρόνως γραμματεὺς τοῦ ἡγεμό-
νος Ἀλεξάνδρου Γκίκα, θεῖου τῆς Ἑ-
λένης. Αὐτὸς καὶ ἐνέπνευσε σὴν ἀν-
εψιὰ τοῦ ἡγεμόνος θεράμ φελληνικά
αἰσθήματα, καὶ αὐτὸς διώρρωσε τὰ
πρώτα χειρόγραφα τῆς ὅταν ἡ Ἑλένη
ἀρχισε νὰ γράφῃ τίς πρώτες ἐντυπω-
σεις της ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἔδειξε τα-
λέντο γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ μιὰ πρώτης
τάξεως συγγραφεῖα.

Ἐνὰ ὄραιο πορτραῖτο τῆς Ἑλένης
Γκίκα ἔδωσε ὁ Παπαδόπουλος, ἀργό-
τερα, ὅταν ἦρθε στὰς Ἀθήνας καὶ ἔ-
γραφε (31 Αὐγούστου 1860) στὸν
«Αἰῶνα» τοῦ Ἰωάννου Φιλήμονος:

«Ἦταν ἀκόμη μικρὸ κοριτσάκι —
ἔγραφε ὁ Παπαδόπουλος — ὅταν ἔ-
λαμψε πρόωρα ἡ ἀγγελικὴ ἀγαθότης
τῆς καρδίας της ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ὁ-

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

μοεψία της τὴν ἔκαναν ἀξολάντρευτὴ δι-
μόνο στὸν κύκλο τῶν οἰκείων της καὶ τῶν
συγγενῶν της ἀλλὰ καὶ σ' ὅλον τὸν κό-
σμο. Ὡς κοπέλλα σιγὰ-σιγὰ διέπλυνσε
μὲ τὴν γυναικτικὴν ἐξάρητο σώμα, ἐνῶ
ταυτοχρόνως ὁ νοῦς της μὲ τὴ μελέτῃ ἀ-
νεπτύχθη θαυμασία, οἱ δὲ καθηγητὰί της
δύσκολα θὰ μπορούσαν νὰ τὴν παραβά-
λουν μὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη κοπέλλα μαθη-
τριά της. Δὲν κουραζόταν καθόλου νὰ
γράφῃ καὶ νὰ διαβάξῃ μεγάλους συγγρα-
φεῖς καὶ ποιητὰς τοὺς ὁποῖους καὶ ἀπο-
στήθιζε εὐκόλα, πρὸς μεγάλην κατὰ πλῆ-
ξιν τῶν ἀκροατῶν της...

Ἦταν ἀκόμα δώδεκα χρόνων κοριτσά-
κι ἡ Ἑλένη Γκίκα, ὅταν διέλεξε γιὰ
ψευδώνυμό της τὸ «Δώρα ντ' Ἰστρία»
καὶ ἔγραψε ἕνα χαριτωμένο διηγηματάκι
ποὺ τὸ διάβασε, πρώτα-πρώτα, στὸ θεῖο
της ἡγεμόνα Ἀλεξάνδρου Γκίκα.

Κατενθουσιασμένος ἐκείνος τὴν ἔστειλε
γι' ἀνώτερες σπουδὲς σὴν Γερμανία καὶ
σὴν Ἰταλία, ὅπου καὶ μεγάλωσε ἡ Ἑλέ-
νη. Καὶ στὰ 20 χρόνια της πῆγε καὶ σὴν
Πετρούπολιν ὅπου καὶ ἐμεῖνε σπουδάζου-
σα ἀκριβῶς καὶ ζωγραφικὴ καὶ πῆρε
καὶ βράβειο τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν
Τεχνῶν, τῆς τότε Ρωσικῆς πρωτεύουσας.

Ἄστραφε τότε, ἡ μορφὴ τῆς Ἑλέ-
νης σὴν Πετρούπολιν ὅταν, μιὰ μέρα,
γνωρίστηκε, σ' ἕνα φιλικὸ σπῆτι μὲ τὸν
ὑπασιπότη τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Κολ-
τῶφ Μοσκόβσκου καὶ προκάλεσε τὸν θαυ-
μασμό του καὶ τὴν ἀγάπῃ του.

Ὁ ἄντρας αὐτὸς ἄρρε ἐξαιρετικά καὶ
στὴ νεαρὴ συγγραφεῖα. Ἦταν ἕνας ἀπὸ
τοὺς ὠραιότερους καὶ τοὺς καλύτερους ἀ-
ειματικούς τοῦ Ρωσικοῦ αυτοκρατορικοῦ
στρατοῦ.

Τὸ ὄραιο αὐτὸ εἰδύλλιο πλέχτηκε τὴν
ἀνοῖξί το

Το γούνινο παλτό

Η ΜΙΑ:
ΚΩΣΤΑΣ: Πλούσιος τραπεζίτης. 50 χρονών.
ΝΙΝΑ: Χαριτωμένη μικρούλα. 24 χρονών. Φιλενάδα του Κώστα.
ΧΡΗΣΤΟΣ: Τραπεζίτικος υπάλληλος. 30 χρονών.
ΠΟΠΗ: Χαριτωμένη μικρούλα. 23 χρονών. Φιλενάδα του Χρήστου.
ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Τάκης. Πέτρος. Ντινίτς. Άντωνης. Νίκος. Φάνης. Τάσος. Ο καταστηματάρχης.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ένα γυναικείο κατάστημα μενάλης πολυτελείας).
ΝΙΝΑ: Μπορώ να δοκιμάσω ένα πολύ καλό παλτό;
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Άμέσως, δεσποινίς. Προτιμάτε Τσιν-τσι-λά; Έομίν; Ζιπελίνα; Λούτο; Βιζόν; Άστροκάν; Καστόρι;... Πουλαίν;
ΝΙΝΑ: Την πιο ακριβή. (Δοκιμάζει μια υπέροχη Έομίν). Πόσο κάνει αυτή;
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Για σας πού ταιριάζει τόσο πολύ στην ωμορφιά σας. Μόνο εκατόν είκοσι λίρες.
ΝΙΝΑ: Μεσί. Άκούστε. Θάρω τώρα σέ λίγο υ' έναν κύριο. Θα τ'η δοκιμάσω και θα την πληρώσω. Σε λίγο θάρω υ' έναν άλλο κύριο. Θα την πληρώσω κι' αυτός. Σε μισή ώρα θάρω με τρίτον κύριο.
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Και θα την εξαναπληρώσω κι' αυτός.
ΝΙΝΑ: Άκριβώς! Είσατε πάρα πολύ έξυπνος.
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: 'Η δουλειά μας δεσποινίς!
ΝΙΝΑ: Νά υ' σ' τα πολυλογώ...
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Θάρωτε διαδοχικά με πέντ' έξη κυρίους κι' ο καθένας θα πληρώσει τ'η γούνα γουιστά. Κατόπιν θάρωτε μόνος σας θα πάρετε τ'η γούνα και γω θα σ'α μετρώω και τις υπόλοιπες λίρες άφού κρατήσω ένα είκοσι τ'η εκατό για προμήθεια τού καταστήματος.
ΝΙΝΑ: Άκριβώς. Είσατε πάρα πολύ έξυπνος!
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μεσί. Και σεις δεν πάτε πίσω δεσποινίς.
ΝΙΝΑ: Όρεβουάο!
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Όρεβουάο και καλή επιτυχία!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Στ' ίδιο κατάστημα. Μπαίνει η Πόπη).
ΠΟΠΗ: Μπορώ να δοκιμάσω ένα γούνινο παλτό;
ΚΑΤΑΣΤ.: Εύχαριστώ, δεσποινίς. Προτιμάτε Τσιν-τσι-λά; Έομίν; Ζιπελίνα;
ΠΟΠΗ: Μια πολύ ακριβή. (Δοκιμάζει μια Έομίν πανομοιότυπη υ' αυτήν πού διάλεξε η Νίνα). Πόσο κάνει;
ΚΑΤΑΣΤ.: Έξαιρετικός για σας έπειδή ταιριάζει τόσο στην ωμορφιά σας μόνον εκατόν είκοσι λίρες!
ΠΟΠΗ: Σύμφωνοι! Άκούστε. Θάρω σέ λίγο υ' έναν κύριο. Θα τ'η δοκιμάσω και...
ΚΑΤΑΣΤ.: Και ο κύριος θα την πληρώσει.
ΠΟΠΗ: Όχι.
ΚΑΤΑΣΤ. (Έκπληκτος): Όχι!

ΠΟΠΗ: Όχι! Δεν είσατε και τόσο πολύ έξυπνος όσο πιστεύετε.
ΚΑΤΑΣΤ. Δεν είμαι!
ΠΟΠΗ: Έτσι φαίνεται. Λοιπόν, θάρω υ' αυτό τον κύριο και σεις θα πείτε πως η γούνα κάνει μόνον σαράντα λίρες. Θα σ'α τις πληρώσει και θα φύγουμε. Ύστερα θάρω υ' άλλους δυο κυρίους, γουιστά φυσικά και θα σ'α δώσουν κι' αυτοί από σαράντα, ώστε να συμπληρωθούν οι 120. Και μετά θα ξαναπαράσω να παραλάβω τ'η παλτό. Καταλάβατε;
ΚΑΤΑΣΤ.: Μάλιστα.
ΠΟΠΗ: Όρεβουάο, κύριε.
ΚΑΤΑΣΤ.: Όρεβουάο, δεσποινίς. Και καλή επιτυχία.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Σε ένα κοσμικό κέντρο, διασκεδάζουν η Νίνα με τον Κώστα κι' η Πόπη με τ'η Χρήστο. καθισμένοι στ'ό ίδιο τραπεζάκι. Η Νίνα και η Πόπη ποσοούν τις καινούργιες γούνες τους. Σ' άλλα δυο τραπεζία κάθονται ο Άντωνης, ο Φάνης, ο Νίκος κι' ο Τάσος πού πληρώσανε ο καθένας γουιστά από 120 λίρες για τ'η παλτό της Νίνας κι' ο Τάκης, ο Πέτρος κι' ο Ντινίτς πού πληρώσαν από 40 λίρες ο καθένας για τ'η παλτό της Πόπης. Σε τ'αίτο τραπεζί κάθεται μακάριος και πίνει τ'η ούίσκου του ο καταστηματάρχης).

ΚΩΣΤΑΣ: Πόσο τ'η πηρώ τ'η παλτό της, η Πόπη;
ΧΡΗΣΤΟΣ: Σαράντα λίρες.
ΝΙΝΑ: Σαράντα λίρες. Άδύνατον! Έχει εκατόν είκοσι.
ΠΟΠΗ (τασκαμένη): Μά δεν είναι τ'η αυτής ποιότητας!

ΝΙΝΑ: Είναι ακριβώς τ'η ίδια!
ΚΩΣΤΑΣ: Τότε έμιας μ'α κοροΐδεψε ο έμπορος.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Άσφαλώς!

ΠΟΠΗ: Σ'ας λέω πως τ'η δικό μου είναι πολύ καλύτερος ποιότητος.

ΚΩΣΤΑΣ (έξαλλος): Έγώ δεν έχω πιαστή ποτ' στη ζωή μου κοροΐδο.

ΝΙΝΑ (στ' αυτή τού Κώστα): Μή συγκρίσεις! Τα υπόλοιπα... τάδωσαν άλλοι και τούτε φαίνεται ψεύματα τού Χρήστου. (Ο Κώστας ίκανοποιείται).

ΠΟΠΗ (στ' αυτή τού Χρήστου): 'Η Νίνα τ'η κοροΐδεψε αυτό τ'η γέρο-βλάκα και τού π'ηρε παραπάνω άγνόνα λίρες!

(Ο Άντωνης, ο Τάκης, ο Πέτρος, ο Ντινίτς, ο Νίκος, ο Φάνης κι' ο Τάσος, κυττάζουν είσωνικά τ'η δυο ζευγάρια!).

ΚΩΣΤΑΣ (σηκώνεται για να βεβαιωθεί και πλησιάζει τ'η Άντωνη): Δέ μου λές Άντωνη, έχεις ιδέα πόσο έχει μια τέτοια γούνα σ'αν αυτή πού π'ηρε τ'η φίλης μου;

ΑΝΤΩΝΗΣ (π'η την έχει πληρώσει κι' αυτός!): Έσύ τ'η π'ηρες; Τότε θα έβριζε ότι κάνει εκατόν είκοσι λίρες!

ΚΩΣΤΑΣ (ήσυχος): Νά! Τόσο τ'η πληρώσα κι' έγώ! (Ο Άντωνης τ'η κυττάζει έκπληκτος).

ΠΕΤΡΟΣ (έπειθυβαίνει): Τί λέτε καλέ; Αυτή η γούνα έχει μόνον σαράντα λίρες. Τ'η έρω πολύ καλά.

ΝΤΙΝΙΤΗΣ (με βεβαιότητα): Νά! Τόσο έχει. 40 λίρες!

ΤΑΚΗΣ (έπικροτεί): Σαράντα, σαράντα! Άκριβώς. Νά, έδώ είναι κι' ο έμπορος.

ΚΩΣΤΑΣ (έξαλλος, πλησιάζει τ'η καταστηματάρχη): Δεν υ'α λέτε, σ'α παρακαλώ, πόσο κάνουν αυτές οι γούνες πού ποσοούν οι δυο δεσποινίδες εκεί κάτω;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: 'Η υ'α κάνει εξακόσιες λίρες κι' η άλλη εκατόν είκοσι!

ΚΩΣΤΑΣ: Εύχαριστώ! (Συλλογίζεται): Ότε εξακόσιες λίρες κάνει τ'η Πόπη η γούνα! Ποιος έβρει ποιος τ'η πληρώσε! Κι' έμένα η Νίνα υ'α δεν π'ηγε να με κόψη καρδίου! Π'ηρε τ'η στήνη τ'ην εκατόν είκοσι, τ'η γουιστό μου!

ΧΡΗΣΤΟΣ (στην Πόπη): Πολύ κοροΐδο είν' έμιας αυτός ο Κώστας!

ΠΟΠΗ: Τώρα τ'η κατάλαβε;

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ (ιστ'ην καταστηματάρχη έρω χορεύουν): Έσείς θα έβριζε. Πόσο στοιγίζουν αυτές οι γούνες;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μι... Άναλόγως! Άλλος πληρώνει σαράντα λίρες άλλος εκατόν είκοσι άλλος... Άναλόγως τ'η ποιότητος.

Η ΚΥΡΙΑ: Τ'η γούνας;
ΚΑΤΑΣΤ.: Όχι! Τ'η Κυρίας! (Αυλαία)

ΕΥ.

Η χώρα των φαντασμάτων

Οι πιο άλλοχστες έμφανίσεις

Φαίνεται πως έχει άρχειν να έλατύνεται ο πατρισταδότος σεβασμός τ'ην Άγγλων π'ης τ'η φαντάσματα και τ'η πνεύματα τ'ην νεκρών. άποτέλεσμα κι' αυτό τ'ης νοστορίας τ'ης εποχής μας... Τελευταίως ο λόρδος Σάντερλαντ άφ'ηφ'η τις τ'ην όρνη τ'ην προγόνων του, άποφάσισε, όπως γραψάμε εν συντομία, να βγάλη τ'η όσα τ'ης άπ' τ'ης τάφους όπου άναπαύονταν από αιώνες. Γιατί διαπίστωσε ότι οι 40 τάφοι τ'ης είχαν γεμίσει ολόκληρο τ'η ύπναιο τού πύργου του κι' ότι δεν υπήρχε πιά θέσις για τ'η δικό του. Έβγαψε λοιπόν τ'η κόκκαλά τ'ης τ'η έκαψε και φύλαξε τ'η στήλη τ'ης μικρής μισομάνης «ύδριος». Άλλοι μόνον όμως αν τ'ην κυνηγήσ'η τ'η φαντάσματα π'ηου έκδικητικού προγόνου του!...

Με τ'ην εύκαιρία αυτή, οι άγγλικές έφημερίδες άπαριθμούν τ'η περιφημότερα φαντάσματα τ'ης Μεγ. Βρετανίας. Για μερικά άπ' αυτά έχομε γραψεί άλλοτε. Υπάρχουν όμως κι' άλλα π.χ. η σκιά ενός θεοφοβικού π'η έιχε άπαχνοισθή στ'ην κείρη τού βασιλέως Έρρίκου Η'. Από τότε, όποιος περπάτη άνά τ'η βράδυ άπ' τ'η δάσος τού Ουίνδσορ, διακρίνει μέσα στήν έμικλη και στ'η μισοσκότεινο τ'η φάντασμα ενός καθάλλου π'η περνώει, καλπάζοντας, φουσκώντας σ' ένα κυνηγετικό κέρας και γελώντας σαρκαστικά...

Στ'η λάφω τού Τράν κοντά στ'η Λατον, έμφανίζεται τρεις φορές τ'η έτος τ'η φάντασμα τού περιθόπτου ληστού Τουρπέν. Πρό μηνών μάλιστα ένας κτηματίας τ'ης περιοχής έζητησε άπ' τ'ην Κυβέρνηση να έλαττωθή ο φόρος τού σπιτιού του, γιατί... η παρουσία τού φαντάσματος λιγοστεύει τ'ην αξία του! Προβλέπεται δέ ότι έ' ακολουθήσουν κι' άλλοι τ'η παράδειγμα του κι' ότι... θα απαιτήσουν άποζημιώσεις άπ' τ'η Δημόσιο!

Ένας «μαύρος πριγκηπ» κάνει κάπου-κάπου τ'ην εμφάνισή του στ'η Χώλ Πλέις. Ίδιως παρουσιάζονται συχνά κατά τ'ην πόλεμο τού 1914-18.

Στ'ην πεδιάδα τού Ντάρτμουρ, έμφανίζεται τ'η φαντάσματα τού περιφημού θαλασσοπόρου σέρ Φράνκλιν Ντράινκ, μέσα σ' ένα μαύρο άμάξι, π'η τ'η τραβούν άκφαλα έλωνα και τ'η ακολουθεί ένα κοπάδι σκυλιών ουρλιάζοντας άγρίαια...

Κι' άλλου όμως παρουσιάζονται φαντάσματα ζώων: άλλων (πάντοτε άκέφαλων) γάτων και σκυλιών. Τ'η περιφημότερο είναι ένας τεράστιος σκύλος, άναμειλλισμένος και με άκαμωμένα πόδια, π'η διασχίζει κάπου-κάπου τ'ην πόλι τού Μπρούκλεϊ και π'η θεωρείται προμήνυμα θανάτου...

Τ'η περισσότερα φαντάσματα παρουσιάζονται στήν περιοχή τού Μπάρλεϊ, στ'η Έσορξ. Είναι καθ'αλληγήδες χωρίς κεφάλι ή κολώνες, ή άλογα π'η τραβούν έ' άμάξι, μέσα άπ' τ'η όποίο άκούγεται μια γυναικεία φωνή π'η διαμαρτύρεται: «Μά δεν θα πάψης πιά να με πειράζης, Κάρλο;...»

Υπάρχουν ωστόσο και φαντάσματα... ευγενικά! Ένα άπ' αυτά κυκλοφορεί στ'η βόατρο Ντρίου Λέιν με τ'η φ'ης τ'ης ήμέρας, και δεν τρουάζει κανένα! Είναι ένας ιππότης μετρίου άνοστήματος, με σκούρο μανδύα και με τρίκωχο καπέλλο. Τ'ην έχουν ιδ'η χιλιάδες άτομα σ'ης άπονευματικής παραστάσεως τού θεάτρου.

Έτέρος, οι ένοικοι ενός σπιτιού τ'ης πλατείας Καίμπριτζ, βλέπουν μάλλον υ' ευχαρίστησι τ'η φαντάσματα τ'ης λ'ηδης Χάμιλτον τ'ης περιφημής Έμμας Λάιν, άγαπημένης τού Νέλσονος. Όμορφη και γοητευτική, άνεβοκατεβαίνει τις σκάλες τού σπιτιού ή άνοιγει κάποτε τις πόρτες-κι' αν άκούη είναι κλειδωμένες. Οι ένοικοι τ'ην έχουν πιά συνηθίσει και τ'η βλέπουν σ'αν... μέλος τ'ης οικογενείας τ'ης. Δοκιμάζουν μάλιστα κάπου-κάπου να τ'η σταματήσουν, να τ'η κλείσουν τ'η δόρση αυτή όμως περνάει άνάμεσά τ'ης σ'αν κενός κι' έξαφανίζεται!

Παρόμοι'η παρόμοια περιστατικά έχουν συμβ'η πολλά κατά διαφόρους καιρούς. Π'ης έξηγούνται τ'η φαινόμενα αυτά; Τ'η μυστήριο θα διαφωτισθή άναμφίβολως μια μέρα.

Τί συμβουλεύει η «στέρ» Μάργκαρετ Τσάμπαν

ΑΝ αγαπάτε τ'ην κινηματογράφο και π'η από τις σημερινές νέες δεν τ'ην αγαπάει!-θα γνωρίζετε άσφαλώς τ'η Μάργκαρετ Τσάμπαν, π'η είναι μια από τις ωραιότερες ήθοποιούς τού Χόλλυγουντ.

Τ'η μεγαλύτερο τ'ης θέλητρο βρίσκεται άσφαλώς στ'ην ύπεροχο λαιμό τ'ης. Στ'η κεφάλαιο αυτό, η φύσις τ'ην έπ'ηροικε όσο ίσως καμμία άλλη γυναίκα. Άλλά τ'η δόρο αυτό θα είχε πολύ μικρή αξία, αν η Μάργκαρετ Τσάμπαν δεν φρόντιζε επίσης να διατηρή τις άσχογες γραμμές τού λαιμού τ'ης χωρίς σ'η ειδικές άσκήσεις και φροντίδες.

Ποιές είναι αυτές οι άσκήσεις και οι φροντίδες;

Η διάσημη θειέττα άποκαλύπτει ή ίδια τ'η μυστικό τ'ης σ'ης κατωτέρω πέντε συμβουλές:

1. Βουρτσίζετε κάθε βράδυ τ'η λαιμό σας με μια λεπτή βούρτσά, π'η θα τ'ην βρέξετε μέσα σε άφρο άπ'η σαπούνι τουαλέτας. Τ'η βούρτσισμα αυτό άπαλλάσσει τ'ης πόρους άπ'η τις σκόνες και τις άκαθαρσίες π'η μαζεύονται συνήθως σ' αυτό τ'η μέρος τού σώματος.

2. Θα κάνετε κάθε μέρα ένα έλαφρό μασάζ τού λαιμού και τ'ην ώμων, είτε με ένα καλό «κόντ κρήμ», άπ' αυτό π'η χρησιμοποιείτε για τ'η χέρια σας, είτε με άμυγδαλόλαδο, είτε άκόμη με λίγο έλαιόλαδο καλής ποιότητος. Θα δώσετε έτσι στ'η λαιμό σας αυτή τ'η σατινένια όψη, π'η τ'ην κάνει να άνθίσταται στήν έπίδραση τού κρύου και τ'ης κοπώσεως.

3. Μερικές άσκήσεις για να έσφίξετε τ'ης μ'ης τού λαιμού σας είναι άπαραίτητες. Άκουμπήστε τ'η δυο χέρια σας στ'ην τράχηλο και κάμετε τις ακόλουθες κινήσεις με τ'η κεφάλι σας:

α) Από έμπρός π'ης τ'η πίσω και αντίθετα.

β) Από τ'η δεξιά π'ης τ'η άριστερά και αντίθετα.

Θά κάμετε δέκα φορές καθεμιά άπ' αυτές τις άσκήσεις.

Βουρτσίζετε κάθε βράδυ τ'η λαιμό σας.

Έλαφρό μασάζ τού λαιμού κάθε ήμερα.

Οι άσκήσεις αυτές, έκτός άπ'η τα άλλα πλεονεκτήματά τ'ης, θα ξεκουράσουν επίσης τ'η νευρικό σας σύστημα.

4. Βάλτε πάνω στ'η λαιμό σας μια τογωνική ή μια στυπτική κρέμα, χτυπώντας με τ'ην άκρη τ'ην δακτύλων σας τ'η δέρμα, σ'αν να παίζατε πιάνο. Θα αισθανθήτε έτσι ένα μικρό π'ηόξιμο, π'η θα όφείλεται στή συρροή τού αίματος σ' αυτό τ'η μέρος. Άλλά τ'η άποτέλεσμα θα σας ένθουσιάζη. Τ'η δέρμα σας θα άποκτήση ζωηρότητα και φρεσκάδα.

5. Όταν μακιγιάρεσθε, π'ηπει να

Μερικές άσκήσεις τού λαιμού είναι άπαραίτητες...

π'ηδράρετε ταυτόχρονα τ'η πρόσωπο και τ'η λαιμό με τ'ην ίδια π'ηόδρα. Θα άποφύγετε έτσι τ'ην τόσο άσχημη έμφάνισι μερικ'ην γυναικ'ην, π'η υ'αίζον σ'αν άγάλατα, γιατί τ'η πρόσωπο και ο λαιμός τ'ην δεν είναι κάτι τ'η ένιαίο, αλλά δυο διαφορετικά πράγματα. Άντίθετα, τ'η καλό και όμοιόμορφο π'ηδράρισμα τού προσώπου και τού λαιμού θα σ'α δώση μια όψη ζωηρότητας και νεότητος, π'η θα αύξηση τ'η θέλητρο και τ'η γοητεία σας.

Αυτές είναι οι άπαραίτητες φροντίδες για τ'η καθημερινή περιποίησι τού λαιμού σας, π'η θα τ'ην έξασφαλίσουν δροσερότητα και όμορφιά, όπως συμβουλεύει ή Μάργκαρετ Τσάμπαν. Άλλά ή όραία «βειτέττα» ύποδεικνύει και πράγματα π'η δεν π'ηπει να γίνονται, γιατί βλάπτουν.

Έν' άπ'η αυτά είναι τ'η συχνό πλύσιμο τού λαιμού με δυνατή κολώνια. Τ'η δυνατό άλκοολ σκληραίνει τ'ην έπιδερμίδα τού λαιμού και προετοιμάζει τ'ην έδαφος για τις ρυτίδες. Ένα δέ άλλο είναι τ'η πλύσιμο τού λαιμού με σαπούνι κοινής χρήσεως. Αυτό, κυρίως, π'ηπει να τ'η άποφεύγετε και να μεταχειρίζεσθε σαπούνι έκλεκτής πάντα ποιότητος, π'η δεν έρεθίζει τ'η δέρμα τού λαιμού. Άπεναντίας τ'η δίνει τ'ην άπαραίτητη «σατινένια» όπαλότητα.

Έπίσης π'ηπει ν' άποφεύγετε τ'ην κακή συνήθεια να κυττάζετε χάρω, γιατί συνηθίζει ο λαιμός να γέρνη μπροστά και έτσι σχηματίζεται ένα αντίαισθητικό καμπούριασμα. Ό λαιμός π'ηπει να έχη μια κατακόρυφη γραμμή για να παρουσιάζη όλη τ'ην πλαστικότητά τ'ης.

Έτέρος είναι άπαραίτητο να κομ'ησθε με πολύ χαμηλό προσκέφαλο. Τ'η ψηλά προσκέφαλα δεν βοηθούν διόλου στή διατήρησι τ'ης όμορφίας τού λαιμού. Πολλές δέ γυναίκες έχουν τ'ην καλή συνήθεια να μη χρησιμοποιούν διόλου προσκέφαλο στ'ην ύπνο τ'ης.

Α. ΚΟΥΝΣΛΕΪ

π'ηδράρετε τ'η πρόσωπο και τ'η λαιμό σας...

82

Μια «μοιραία» Άγγλιδα την εποχή του ρωμαντισμού

Η Σάρα Λόβελ, που είναι περισσότερο γνωστή ως κόμισσα Γκουίντομπόνι-Βισκόντι, από το όνομα του συζύγου της, είχε εκείνο που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε επιστημονικά «ένα βαρύ κληρονομικό παρελθόν». Τα μέλη της οικογένειάς της δεν φημιζόνταν για τη διανοητική τους ισορροπία. Η μητέρα της είχε πνιγεί μέσα σε μία λίμνη, όταν είδε την πρώτη ρυτίδα να εμφανίζεται στο πρόσωπό της. Δυο από τους αδελφούς της είχαν αυτοκτονήσει έπειτα από έρωτικές περιπέτειες, ενώ ένας τρίτος κατάντησε αλκοολικός και χαρτοπαίκτης. Μια μεγαλύτερη αδελφή της ήταν τόσο θρησκόληπτη, που περπατούσε στο δρόμο, έχοντας τὰ μάτια της βυθισμένα στη Βίβλο. Όσο για τη Σάρα, προτίμησε τον έρωτα. Και αποφασίσθηκε σ' αυτόν με δση μανία ή μεγαλύτερη αδελφή της στο διάδοσμά της «Αγίας Γραφής».

Ήταν μόλις δέκα οχτώ χρόνων, όταν ο κόμης Αιμίλιος Γκουίντομπόνι Βισκόντι έφτασε στο Λονδίνο. Ο Ιταλός ευγενής ήταν ένας άνθρωπος με μαλακό χαρακτήρα, αλλά μεγάλη καρδιά (ίσως πολύ μεγαλύτερη από ό,τι θα έπρεπε). Αγάπησε αμέσως μ' ένα παράφορο αίσθημα τη Σάρα και τη ζήτησε από τον πατέρα της σε γάμο.

Ο Ουίλλιαμ Λόβελ βρισκόταν εκείνη την εποχή σ' έλεειν ή οικονομική κατάσταση. Και σκέφθηκε αμέσως ότι η ευκαιρία ήταν κατάλληλη για ν' απαλλαγεί από πολλές σκοτούρες. Θα ζούσε στο μέλλον εις βάρος του πλουσιού γαμπρού του, γιατί με το εμπειρο βλέμμα του δεν άργησε να καταλάβει πως ο Βισκόντι ήταν ένας άνθρωπος, που θα μπορούσε να τον τραβήξει από τη μύτη.

— Σύμφωνοι! απάντησε στην πρότασή του. Άλλα με δυο δρους. Ο πρώτος είναι ότι θα πολιτογραφηθείτε Άγγλος, γιατί δεν σας κρύβω ότι δεν μου πολυαρέσουν οι Ιταλοί. Ο δεύτερος είναι ότι θα πουλήσετε την περιουσία σας στην Ιταλία και θα έρθετε να εγκατασταθείτε εδώ, μαζί μας.

Τρελλός από έρωτα, ο Αιμίλιο Βισκόντι συμμορφώθηκε και με τους δύο δρους. Έτσι, έγινε σύζυγος της ωραίας Σάρας. Έπειτα από ένα χρόνο, η κόμισσα Γκουίντομπόνι Βισκόντι έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι, που

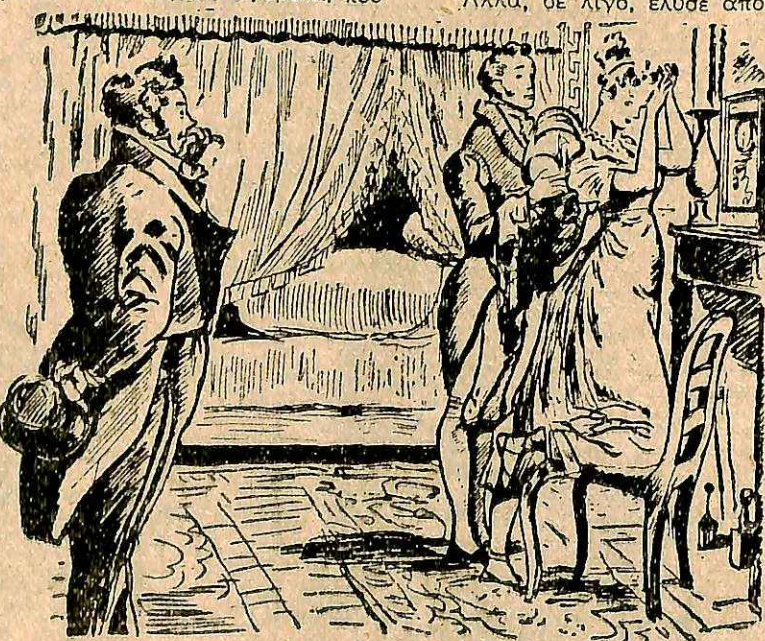
όλοι βρήκαν πως έμοιαζε «όπως δυο σταγόνες νερό», με τον Φράνκι, το νεαρό και άμορφο υπηρέτη του σπιτιού.

Η Σάρα δεν μπορούσε ν' άρνηθαι αυτή την ομοιότητα και έσπευσε να την εξηγήσει στις φίλες της ως εξής:

«Απεχθανόμουν πάντα τις καμαριέρες, είπε. Γι' αυτό, έφρόντισα να μυήσω σ' αυτό το ρόλο το Φράνκι... Φυσικά, ήταν τις περισσότερες ώρες της ημέρας στο δωμάτιό μου και τον έβλεπα πιο πολύ κι' από τον άντρα μου... Τι το έκπληκτικό, λοιπόν, δι το παιδί που γέννησα μοιάζει περισσότερο με το Φράνκι;»

Κανείς, φυσικά, δεν πίστεψε αυτή την εξήγηση, πώς ίσως από τον άγατατο Βισκόντι.

Άλλά, μία άλλη φορά, σ'ο Φράνκι ο καμαριέρης μου έλεγε ή Σάρα ήταν τις περισσότερες ώρες της ημέρας στο δωμάτιό μου...»

νός δεύτερου παιδιού της. Είχε φύγει, στο μεταξύ, από την Άγγλία, είχε ζήσει για ένα διάστημα στη Αίλλη, όπου οι σχέσεις της με τον Ρώσο πρίγκηπα Κολόδοκι άφησαν εποχή και είχε καταλήξει στο Παρίσι, όπου, έπειτα από μερικά εφήμερα καπρίτσια, συνδέθηκε με τον Όνορέ ντε Μπαλζάκ.

Ο διάσημος συγγραφέας την συναντούσε συχνά στο σπίτι της πρεσβείρας της Αυστρίας κομήςσης Άπόνυι και, με τα φλογερά βλέμματά του, την είχε κάμει να μαντέψει τα αίσθήματά που του είχαν εμπνεύσει.

Τέλος, μία μέρα, αποφάσισε να την επισκεφθεί στο σπίτι της. Και τη στιγμή που την αποχαιρετούσε, έσκυψε ευλαδικά και απόθεσε πάνω σ' ένα μικρό τραπέζι μία τούφρα από τὰ μαλλιά του. Αυτό αποτελούσε μία συνήθεια της ρωμαντικής εποχής. Οι άνδρες που ήθελαν να έκφρασουν τον έρωτά τους σε μία έγγαμη γυναίκα, προτιμούσαν αυτό τον τρόπο, που ήταν πολύ διακριτικός κι' από τ' άλλο μέρος μιλούσε πιο εύγλωττα για τὰ αίσθήματά τους.

Η Σάρα πήρε αμέσως αυτή την τούφρα των μαλλιών και την έφερε στο χέιλη της, ενώ ο Μπαλζάκ έφευγε στα πόδια της και της εξωμολογείτο τον έρωτά του...

Οι σχέσεις τους κράτησαν πολλά χρόνια. Η κόμισσα εύρισκε τον τρόπο να ενισχύει χρηματικά τον διάσημο συγγραφέα, χωρίς αυτός να καταλαβαίνει τίποτε, προαγοράζοντας ένα μεγάλο αριθμό αντιτύπων από τὰ εκδιδόμενα έργα του. Άλλά κάθε άλλο παρά τού ήταν πιστή. Οι σχέσεις της ίδιως με τον Λιονέλ ντε Μποννεβάλ δεν αποτελούσαν μυστικό για κανένα. Το γεγονός είναι ότι, όταν έφερε στον κόσμο το δεύτερο παιδί της, βρέθηκε, όπως είπαμε, σε μεγάλη άμηχανία. Και, κρατώντας το στην άγκαλιά της μονολογούσε:

— Έχει τὰ χαρακτηριστικά του «μεγάλου άνδρος», (έτσι αποκαλούσε πάντα τον Μπαλζάκ). Κι' ωστόσο, μου φαίνεται πως θάπρεπε να είναι παιδί του Μποννεβάλ... Έκτος αν ο πατέρας του εινε αυτός ο νεαρός αξιωματικός που συνάντησα ένα βράδυ στο Ποντιβύ...

Άλλά, σε λίγο, έλυσε αποφασιστικά αυτό το ζήτημα:

— Τι ενδιαφέρει ποιος είναι ο πατέρας του; έπε στην έμπιστη καμαριέρα της. Το παιδί μου θα φέρη το όνομα του κόμητος Γκουίντομπόνι - Βισκόντι.

Γιατί δεν άμφέβαλε καθόλου για την άνοχη και τη συγγνώμη του συζύγου της. Άλλωστε, ο κόμης Βισκόντι πέθανε σε λίγο. Η Σάρα άρχισε τότε να ζή μία θεότρελλη ζωή.

Άλλά τὰ χρόνια περνούσαν... Και κάθε ένα άφηνε τὰ ίχνη του πάνω της. Στην τελευταία περίοδο της ζωής της, η Σάρα ρίχτηκε στον πνευματισμό και ο θάνατος την βρήκε ένα βράδυ, στο τέλος μιας πνευματιστικής συνεδριάσεως. Ήταν τότε 80 χρόνων. Ένας σύγχρονός της έγραψε πως ήταν «η γυναίκα που άναβήθηκε όσο καμιά άλλη, αλλά που δεν άγάπησε ποτέ κανένα».

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΑΣ

Η ήδική ενίσχυσις στεύς άπονεπτευμένους άπ' τη ζωή

Όσο προχωρεί ο πολιτισμός, αυξανόνται συγχρόνως κι' οι αυτοκτονίες. Από πολλά χρόνια έχουν γίνει περισσότερες άπ' τους φόνους. Σήμερα, σύμφωνα με τις στατιστικές, είναι τριπλάσιος ο αριθμός των αυτοκτονιών από εκείνους που σκοτώνουν.

Τα 20% αυτών που επιχειρούν ν' αυτοκτονήσουν τὸ επιτυγχάνουν.

Οι άντρες αυτοκτερες εινε 3 1/2 φορές περισσότεροι άπ' τις γυναίκες. Όχι όμως γιατί δεν επιχειρούν οι γυναίκες να θέσουν τέρας στη ζωή τους, αλλά γιατί άποτυγχάνουν πολύ συχνά. Κι' η αίτια είναι ότι μεταχειρίζονται δηλητήριο, για να μη παραμορφωθούν στο θάνατό του, ενώ οι άντρες δίνουν λιγώτερη σημασία σε τέτοιους αίσθητικούς σταγμούς και προτιμούν τὸ ασφαλέστερο πιστόλι.

Οι τρόποι της αυτοκτονίας είναι άμετρητοι, άλλοι κοινοί κι' άλλοι πρωτότυποι.

Όσο για τους λόγους της, είναι στις περισσότερες περιπτώσεις άπιστευτά άσημαντοι. Συχνά π. χ. αυτοκτονεί ένας σπουδαστής γιατί άπέτυχε στις εξετάσεις, ή ένα παιδί γιατί νικήθηκε ή άναπημένη του ποδοσφαιρική ομάδα, ή μία γυναίκα γιατί μετακόλληκε ένα ταξίδι της...

Όλοι οι ψυχολόγοι συμφωνούν ότι δεν υπάρχουν λογικοί κανόνες στην αυτοκτονία. Ένώ πολλοί άνθρωποι μόνον γαντζωμένοι στη ζωή, ακόμη και με τις άπελπιστικότερες συνθήκες άλλοι άπεναντίας τη θεωρούν περιττό βάρος μόλις τους συμβή τὸ παροικμικό...

Απ' τις κυριώτερες άφορμές της αυτοκτονίας είναι οι οικονομικές δυσχέρειες, ή κακή υγεία, ή άπογοιτεύσεις, ή μοναξιά κλπ. Όλ' αυτά όμως δεν είναι παρά ή σταγόνα που κάνει να ξεχειλίσει τὸ ποτήρι. Πίσω τους κρύβεται ή πραγματική γενική αίτια: ή άνικανότητα του άτόμου να προσαρμοσθή στις περιστάσεις και στις συνθήκες.

Μερικοί διακεκριμένοι ψυχίατροι φερουν ότι οι λόγοι που κάνουν έναν άνθρωπο ν' αυτοκτονήσει, είναι οι ίδιοι σχεδόν μ' εκείνους που τον οδηγούν στο εγκλημα. Στη δεύτερη περίπτωση, ζητεί να λύση μία κατάσταση, παίνοντας τὰ ξένα χρήματα. Στην πρώτη άφαιρώντας τη δική του ζωή.

Τὸ κλίμα δεν φαίνεται να παίζει ρόλο στις αυτοκτονίες. Η Καλλιφόρνια π. χ., με τὸ θαυμάσιο κλίμα της, έχει περισσότερους αυτοκτερες από κάθε άλλη βορειοαμερικανική πολιτεία.

Σε καιρό πολέμου, οι αυτοκτονίες λιγοστεύουν σημαντικά, κατά 50% περίπου. Αυτό άπέδειξαν οι στατιστικές που έγιναν στις Ηνωμ. Πολιτείες και στην Άγγλία. Οι λόγοι είναι δυο, ο ένας ψυχολογικός κι' ο άλλος οικονομικός. Όταν μία χώρα πολεμά, καλλιτερεύει ή πνευματική υγεία των κατοίκων της. Τὸ άτομο τείνει να ξεχάσει τον εαυτό του και τις στενωρίες του, για ν' ασχοληθί μόνο με την γενική υπέθεσι της νίκης. Συγχρόνως, οι βιομηχανίες εργάζονται εντατικότερα, για την παραγωγή πολεμικού υλικού κι' αυτό λιγοστεύει τὸ σπώχεια και τὴν άνεργία.

Η μελέτη 100.000 περιπτώσεων έπείσε τον Άμερικανό καθηγητή Μπέλεϊ ότι: 1) οι παντρεμένοι αυτοκτονούν συχνότερα άπ' τους άνυπαντρους 2) οι περισσότερες αυτοκτονίες γίνονται σε ηλικία 30-40 ετών και 3) οι νέοι προτιμούν ως επί

το πλείστον τὸ δηλητήριο, οι μεσοκοποι τὸ πιστόλι κι' οι γέροι τὴν άγχόνη.

Κανείς άπαγορευτικός νόμος δεν μπόρεσε ποτέ ν' άναγκάσει τις αυτοκτονίες. Οι μόνοι παράγοντες που επιτυγχάνουν νά ελαττώσουν τὸν αριθμὸ των αυτοκτερων, είναι ή βοήθεια και ή ψυχιατρική.

Όσο πιο θρησκος είναι ένας άνθρωπος τόσο δυσκολότερα αυτοκτονεί. Στην Ιρλανδία π. χ., με τους εύλαβεις κατοίκους της, τὸ ποσοστὸ των αυτοκτονιών είναι μικρότερο παρά σε κάθε άλλη χώρα τὸ κόσμου.

Έε άλλου, ή ψυχιατρική γιστρεύει τους νευροψυχικούς κλινικούς που θα οδηγούσαν άλλως στην αυτοκτονία. Πράγματι, οι ειδικοί έχουν διαπιστώσει ότι ή νευρική εξάντλησι, μαζί με τὸν άνεπαρκή ύπνο και τὴν κακή δίαιτα, είναι οι έμμεσοι λόγοι πολλών αυτοκτονιών. Μερικοί μάλιστα φτάνουν στο σημείο να πουν ότι κάθε νευρωπαθής είναι ένας πιθανός αυτοκτερος.

Πάντως, δεν υπάρχει άμφιβολία ότι μία κατάλληλη ψυχοθεραπεία άρκεί για νά έμποδισί πολλούς άπελπισμένους νά τεματίσουν τη ζωή τους. Ένας Άμερικανός έπιχειρηματίας είχε έπιχειρήσει επανειλημμένως ν' αυτοκτονήσει, γιατί ή πρετάδης δουλειά του, με τις άναπόφευκτες άναποδιές της, τὸν είχε πευκτες άναποδιές της, τὸν είχε τσακίσει τὰ νεύρα. Τέλος ή οικογένειά του άπευβήθηκε σ' ένα ψυχίατρο, ο οποίος συνέστησε στὸν άνθρωπο εκείνο ν' άλλάξει τελείως άσυχολίες και περιβάλλον.

Σήμερα λοιπόν, ο πρώην έπιχειρηματίας είναι ένας άπ' τους μεγαλύτερους πορτοκαλοπαραγωγούς της Καλλιφορνίας. Περνάει ζωή εύτυχισμένη και γαλήνια... και στέλνει κάθε τόσο ένα κοφίνι έκλεκτά πορτοκάλια στὸν καλὸ γιάτρο που τὸν έσωσε τη ζωή!

Όπως βεβαιώνουν όλοι οι ειδικοί, οι περισσότεροι αυτοκτερες θα μετανοούσαν, αν, πριν σκοταθούν, κουβένταζαν για τὸ δράμα τους με κάποιον δικὸ τους πρόσωπο μ' ένα φίλο, μ' ένα γιαντ... Αυτὸς θά τὸν έδειχνε τὰ πράγματα με τὴν αλήθειά του και τὸν έπείθετε νά παραμορφωμένα όπως τὰ βλέπουν οι ίδιοι.

Στην Ούγγαρία, πριν άπ' τὸν πόλεμο είχε γίνει δημοφιλέστατος ένας καλόκαρδος άνθρωπος έπονομαζόμενος «μπαρμπα-Ρομπέρ», που είχε άφιέρώσει τη ζωή του στὸ νά σώζει τους αυτοκτερες. Η μέθοδος του ήταν άπλη: Δεχόταν ν' άκούση τὴν ιστορία τους και νά κουβεντιάση λίγο μαζί τους. Κι' έτσι είχε προλάβει περισσότερες από 2.000 αυτοκτονίες.

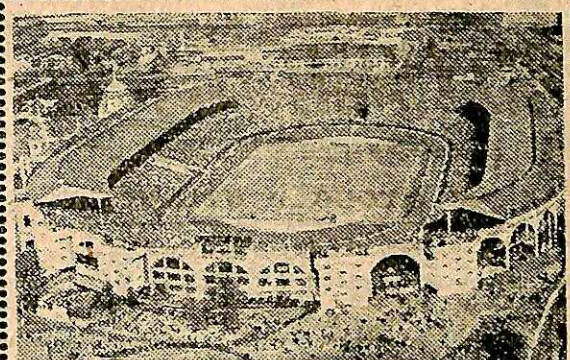
Πρέπει ωστόσο νάνα λογικό κι' ισορροπημένο τὸ πρόσωπο στὸ οποίο θ' άπευβήθη ή ύποψήφις αυτοκτερος, ζητώντας ήδική ενίσχυσι. Άλλιως, μπορεί νά χειροτερεύη τὸ κακό... Ένας άπογοιτευμένος Άμερικανός καλλιτέχνης, άποφασισμένος ν' απαλλαγί άπ' τη ζωή του, άνοιξε τὴν καρδιά του στὸν καλλίτερο φίλο του. Και τὸ αποτέλεσμα ήταν... ν' αυτοκτονήσουν κι' οι δυο μαζί!

ΤΩΝ ΤΖΙΜΠΣΟΝ

Σε καμιατὴν κατάρται από 30 μίνες!

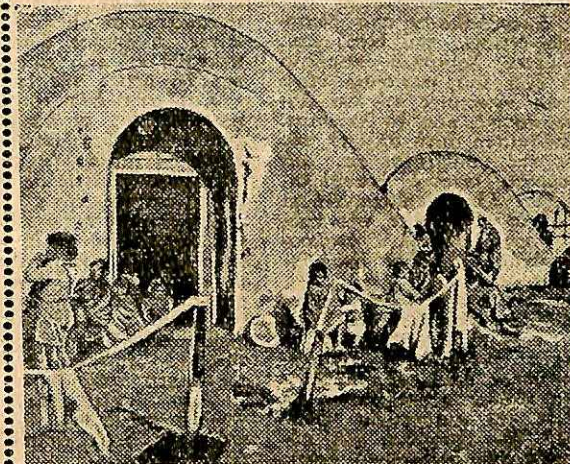
Μία γρη, ηλικίας 72 ετών, στὸ Χαγκερστρούμ της πολιτείας Μισσουρι βρίσκεται σε καμιατὴν κατάρται πριν από 30 μίνες! Οι γιάτροι, παρ' όλες τις προσπάθειές των, δεν κατάρθηκαν νά τὸν κάμουν ν' άνακτήσει τις αισθήσεις της. Η διατροφή της γίνεται με έποκλυσμούς.

Η περίπτωση αυτή είναι μοναδική στὰ ιατρικά μισικά.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Μία ωραία άποψις από άεροπλανου του αυτοκρατορικού σταδίου του Γουέμπλεϋ ού Λονδίνου όπου θα διεξαχθούν οι 14οι Ολυμπιακοί Αγώνες από τας 29 Ιουλίου μέχρι 14 Αυγούστου 1948. Σχετικό άρθρο δημοσιεύεται στη σελ. 70.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΤΕΓΑΣΙΣ

Λίγο πιο έξω άπ' τη Ρώμη βρίσκεται ο «συνοικισμός των καταφυγίων». Ονομάσθηκε έτσι, γιατί όλοι οι κάτοικοι τὸν στεγάζονται μέσα στα αντιαεροπορικά καταφύγια που είχαν γίνει κατά τὸν πόλεμο. Στη φωτογραφία βλέπτε τις πτωχότερες αυτές κατοικίες του «συνοικισμού των καταφυγίων». Εύτυχως στήν Έλλάδα παρὰ τὴν κρίση της στέγης δεν εφτάσσει ακόμη σ' αυτό τὸ οίκτρο κι' άξιοδακρυτο σημείο.

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΔΥΟ ΟΙΛΩΝ

Οι παραθεριστιαι του Σίλβερ Σπρίνγκς της Άμερικης άπολαμβάνουν πολύ συχνά τὸ αρκετά πρωτότυπο αυτό θέαμα. Ο «Κούτου» είναι εξυπνότερος και αρκετά ήμερος κροκόδειλος, 80 περίπου ετών, παλευει στήν αμμουδιά με τὸν στενὸ του φίλο Τζιλ Γούντγουορντ! Δεν πρόκειται όμως για μία θανάσιμη πάλη, γιατί ο «Κούτου» άναπαίει τόσο πολύ τὸ φίλο του Τζιλ, ώστε θά έδινε και τη ζωή του άκόμη γι' αυτόν.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

«Τατουάζ» στα μάτια

Μία νέα ιατρική ανακάλυψη

Πρό δλίγων μηνών ακόμη, η Μαίον «Ελλην» για νέα «Αμερικανίδα 20 ετών» ήταν δυστυχισμένη και παραμελημένη. Γιατί, έπειτα από ένα τσουματισμό, είχε μείνει στο δεινό υατί της μία άσχημη μεγάλη ουλή, που σκέπαζε ολόκληρη την ίριδα. Οι γονείς της την είχαν πάει σε διάφορους ειδικούς, κανείς όμως δεν είχε υποσεί- να της κάνει τίποτε. Τέλος, απευθύνθηκαν στο Νοσοκομείο Ντιούκ, του Ντούχαμ.

Σήμερα λοιπόν η κοπέλα αυτή έχει μία περιποιημένη, θεία, άσκητη γυναικεία κι' ένα ασορβωνιστικό που τη λατρεύει. Η ανέλπιστη αυτή αλλαγή της τύχης της οφείλεται σε μία καινούργια ιατρική ανακάλυψη, που έχει ήδη θαυματουργήσει και σ' άλλες τέτοιες περιπτώσεις, προσορίζεται δε ν' ανακουφίσει άκονη γιλιόδες δυστυχισμένους.

Πρόκειται για ένα είδος «τατουάζ» στυγνισμού, που έχει πάρει την επιστημονική ονομασία «επίδερμική ένεση». Η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται σ' ένα πλήθος περιπτώσεων, σε κλινικές και νοσοκομεία, ιδίως δε για την εξοφάνιση των ούλων. Με την επίδερμική ένεση, οι παραμορφώσεις που έχουν μείνει από εγκαυμάτα, έγγειοθήσεις, ατυχήματα, κλπ., υπο- ορούν να εξαφανισθούν τελείως και να ξαναπαίσουν οι ίδιοι του δούματος την κανονική από- κοψη της σόκας.

Σε μία περίπτωση π. γ., ε- γεινέται μεταμόρφωση ενός κρυμμένου άσπου δούματος σ' έναν άσπαστο μελαψό, κι' αυτό τον άσχημο υπερβολικό. Ο επιστήμων λοιπόν στυγνισ- σής χορηγεί το πρόσθετο έλεγχο δούμα δούμα με το υπό- λοιπο.

Όταν έχει καταστραφή το έ- να φυτό, από πληγή ή ένκαυ- μα, ή λεπτή βελόνα της επί- δερμικής ένεσης, δημιουργεί στη θέση εκείνη ένα τεχνητό, που δεν ξεχωρίζει απ' το φυ- λικό στο γούμα και στο γνήσιο.

«Ας υποθέσουμε τώρα ότι τα γείλη ενός ανθρώπου κομμάτι- σθηκαν σ' ένα αυτοκινητιστι- κό δυστύχημα. Ο πλαστικός γειούσας θ' αντικαταστήσει γά κομμάτια που λείπουν με μεταμορφωμένο δούμα. Κατό- πιν θα χρησιμοποιηθεί η μέθο- δος της επίδερμικής ένεσης για να σκεπασθεί ένα έλκυστι- κό μούστακι, που θα σκεπασ- σεδόν τελείως την άσχημη ού- λη. Αν το θύμα του δυστυχή- ματος είναι κορίτσι, θα χορη- γηθεί με τη βελόνα το πρόσθε- το δούμα έτσι ώστε να φαίνε- ται σαν κλοσχηματισμένο γεί- λος.

Η μέθοδος αυτή επινοήθηκε πρό 3 ετών απ' τους δόκτο- ρες Κένεθ Πικρέλ και «Ελν Κλάκ» του Νοσοκομείου Ντι- ούκ. Ιδίως όμως η εφαρμογή της στο υατί αποτελεί άρι- στόσημα τεχνική. Η πρώτη τέτοια περίπτωση παρουσιά- σθηκε με ένα νέο, που — έκ- τος από πολλές άσχημες ουλές στο πρόσωπό του — είχε πά-θει και μία βλάβη στο υατί, που είχε άφαιρε ένα υπόλευκο σημάδι στην κόρη. Επίσης μία μικρούλα 10 ετών, είχε πέ-σει πρό 6 ετών πάνω σ' ένα άγκυρωτό συματόπλεγμα κι' είχε πληγωθεί στο άριστερό υατί. Ο χειρουργός που της το είχε διορθώσει, είχε κάνει μία μεταμόρφωση. Ιστού έπιπεφυ- κότος, ο οποίος όμως είχε έ- πεκταθεί κι' είχε σκεπασί ένα μεκτάλο μέρος της ίριδας.

Και στις δυο λοιπόν αυτές περιπτώσεις, οι δόκτορες Πικρέλ και Κλάκ, άφου μεταγει- ρίσθηκαν αίθερα ως άναίσθητοι, έλασαν ένεσεις με το κατάλ- ληλο γούμα στους έγους 1-2 στους του υατιού. Χρειάστη- καν κάθε φορά τρεις «έγγειο- θήσεις» σε διάστημα δυο έβδο- μάδων, για να δημιουργηθούν οι διάφορες άποφύσεις, με τις κατάλληλες άναμίξεις και συνδυασμούς τεσσάρων γουμά- των. Το αποτέλεσμα ήταν πε- ρισσότερο από ικανοποιητικό.

Από τότε, εφαρμόστηκε πολλές φορές η ίδια τεχνική, και κάθε φορά αποδείχθηκε η άξία της.

Η επίδερμική ένεση στα μάτια γίνεται ως έξης: Ο γιατρός μετράει πρώτα με προσοχή και ακρίβεια τη φυ- σιολογική ίριδα του άλλου υα-τιού. Ανακατεύει έπειτα διά- φορες γουατικές κόρες, για να έπιτύχει την κατάλληλη από- κοψη, και προσθέτει πυκνή άλην ως ότου σφυαλισθεί ένας άσπρος πολτός. Συγκρίνει το γούμα του υγματος αυτού με την ίριδα του υγιούς υατιού. Φροντίζει δε γά γίνη λίγο σκουρότερο απ' όσο πρέπει, γιατί θα ξεβαρώσει κάπως. Τέλος, άνοίγει το στυγνιστικό της ίριδας με τις ειδικές βελό- νες.

Κατόπιν πλένει το υατί με αλατόνερο, το σκουπίζει καλά με βαυτάκι και το άλείφει με μία κατάλληλη άλοιφή. Έπειτα από 1—2 ήμερες, ο έγγειο- θήσεις δεν αισθάνεται πιά καμ- μία ένόληση. Επακολουθούν η δεύτερη και η τρίτη έπέθεσεις, για την προσθήκη συμπληρω- ματικών άποφύσεων και το συντονισμό τους.

Με το «τατουάζ» αυτό στα μάτια και σ' άλλα μέρη του προσώπου το παραμορφωμένο άτομο ξαναβρίσκει την αυτοπε- ποίηση και τη θέση του στη ζωή.

Οι τρεπικοί στο έγχαστήριο

Απ' τις πολλές δυσχέρειες που αντιμετώπιζε ο αμερικανι- κός στρατός κατά τον πόλεμο στην Άπω Ανατολή, η τρεπε- ρώτερη ίσως ήταν το κλίμα — αλλόθριο όχι μόνο για τους άν-θρώπους αλλά και για το άει- θρώπο υλικό. Για να λύση λοιπόν αυτό το πρόβλημα, ο κοσμη- νός της Πέτερ Γκρανύ του Πανε- στήμιου του Πίτσμπουργκ, ά- πιστηνίον του Πίτσμπουργκ, ά- παρήγαγε τεχνικά τις προ-

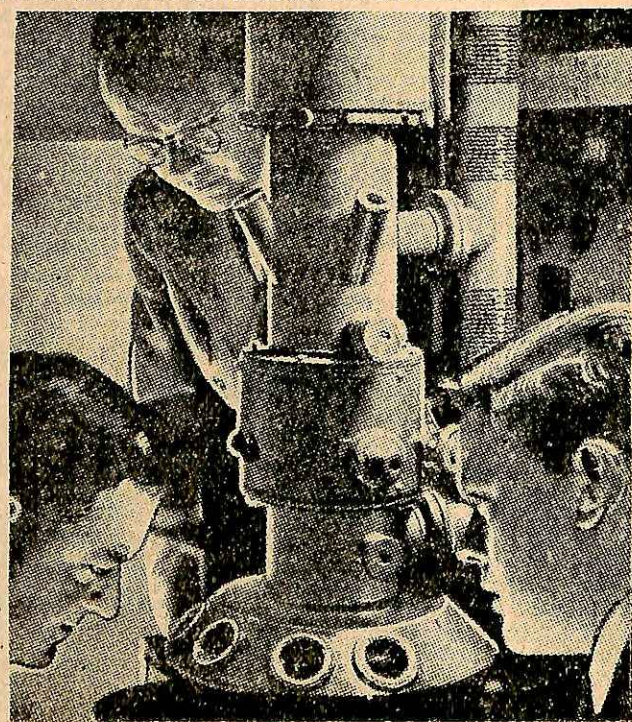
δικές συνθήκες... μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες του εργαστηρίου του. Καλλιεργήσε δηλαδή μέσα σ' αυτούς μικ- κτες προερχόμενες απ' τις ζωνικές της Άπω Ανατολής. Έπειτα εισηγάγε, σ' αυτό το περιβάλλον κομμάτια απ' τα υ- λικά που έχρησιμοποιούνταν για την κατασκευή ραδιοφώνων, η- λεκτρικών μοτέρ, κλπ. Και προ- ακολούθησε τη φθορά που ύ- περσσαν σε λίγες βδομάδες, απ' το «κλίμα» των δοκιμαστι- κών σωλήνων. Τα πειράματα αυτά έπέτρεψαν ν' ανακαλυ- φθούν καινούργια άπομονωτικά υλικά, βερνίκια, κλπ., άνθεκτι- κά στην υγρασία και στους μύ- κητες που θα χρησιμοποιη-θούν και στον καιρό της εירה- νης.

Η έργοστερόλη κατά της φυματίωσης

Ο δόκτωρ Ράμπν του αμερι- κανικού σανατορίου Γκλέν Ντάλ, αναφέρει στο περιοδικό «Επιστήμη», τα ικανοποιητικά άποτελέσματα των έργων του κατά της φυματίωσης με «έργοστερόλη», ένα φάρμακο δηλαδή που είναι στενός συν- γενής της βιταμίνης D. Το φάρμακο αυτό χορηγήθηκε σε 4 άρρώστους επί 6 μήνες έ- φερε δε σημαντική βελτίωση. Στους 3 φυματικούς έλειψαν τα μικρόβια απ' τα πτύελα. (Ο τέταρτος είχε ένα μεγάλο σπληνίο στον πνεύμονα). Φαί- νεται ότι η έργοστερόλη έπιδρ- σις της έργοστερόλης συνίστα- ται σε αύξηση της άντοχής του σώματος κατά των μικροβίων. Έννοείται ότι οι άρρωστοι πρέ- πει να άποληθούν συγχρόνως και στην κλασική κούρα άνα- παύσεως.

Οι λαοί που βλέπουν καλύτερα

Σύμφωνα με τις παρατηρή- σεις ενός Σουηδού επιστήμο- νος, οι λαοί που ζουν σε κω-

ΜΕΓΕΘΥΝΕΙ 200.000 ΦΟΡΕΣ!

Αυτό το περίφημο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο που κατε- σκεύασαν οι επιστήμονες της αμερικανικής έστρίας «R.C.A.» είναι ένα πραγματικό επιστημονικό θαύμα. Μεγεθύνει τα αντικείμενα διακόσις χιλιάδες φορές! Για να καταλάβετε πόσο μεγάλος είναι αυτός ο αριθμός, σάς άναφέρουμε ότι το καλύτερο ιατρικό μικροσκόπιο μεγεθύνει τα αντικείμενα μόλις δυο χιλιάδες φορές. Το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο θα δώσει στους επιστήμονες νέες δυνατότητες για διάφορες έπιστημονικές ανακαλύψεις. Ήδη με αυτό οι επιστήμονες κατώρθωσαν να δουν τους «μικροβιοσφαιρίτες» τα παράσιτα δηλαδή που έζοντωνν τα μικρόβια!

ρεα με άπεραντους όρίζοντες έχουν πιά άνεπτυγμένη την ό- ραση. Ένας Έσκιμος π.χ. είν- ει ικανός ν' άναγνωρίσει τη σιλουέτα ενός σκυλιού από κα- ταπληκτική απόσταση, πάνω στις άπεραντες χιονισμένες έκτασεις. Οι Άραβες που δια- τρέχουν την έρημο, έχουν ά- πτική δύναμη που τους έπιτρέ- πει ν' άνακαλύπτουν, από 10 - 12 χιλιόμετρα μακριά, αντι- κείμενα τελείως άόρατα στους Ευρωπαίους. Άπ' όλους τους πολιτισμένους λαούς, φαίνεται πως έχουν την καλύτερη όρα- σή οι Νορβηγοί. Έλαχιστο απ' αυτούς φορούν μαυνούλια.

Άνθρωποι κατά καστόρων

Ένας άσυνήθιστος άγώνας διεξάγεται μεταξύ ανθρώπων και καστόρων γύρω απ' τη λί- μνη Λίβενγκουντ της Άλάσκας. Οι κάστορες είναι, ως γνωστόν, περίφημοι για την ικανότητά και την ταχύτητά τους στην κατασκευή φραγμάτων σε πο- τάμια και λίμνες με κορυμνές δένδρων. Οι άνθρωποι λοιπόν της λίμνης Λίβενγκουντ είχαν ν' αντιμετώπιζον πάντα τη βέρρη και το πείσμα ούτων των ζώων που έπιμενουν να διατηρούν τα νερά της λίμνης στο χαμηλότερο επίπεδό τους. Οι άνθρωποι αντίθετως θάβελαν να εμπλοκισθεί η λίμνη με νε- ρό, για διαφόρους κοινωνια- κούς και άλλους λόγους. Άνα- τίναξαν λοιπόν με δύναμη ένα φράγμα των καστόρων, που την έμποδίζε να γεμίσει. Τα ά- κούραστα όμως ζώα το ξανα- φτιάσαν με έκπληκτική ταχύ- τητα. Ώς τώρα οι άνθρωποι δεν βρήκαν τον τρόπο να νι- κήσουν τους κάστορες. Άρα- γη ή υπόθεσις θα τελείωση με τη σύναψη... μιας «συμφωνίας κυρίων».

Άρρώστειες του λαιμού στα παιδιά

Άμυγδαλίτις, διφθερίτις, παρωτίτις

Για να προφυλάξη τον όργα- νισμό μας απ' τα μικρόβια που είνονωρον μαζί με τον άέρα που άναπνέουμε, ή Φύσις έφω- δίασε το έσωτερικό της υψής μας με πολλές λεπτές τοίχες. Κώως λοιπόν ο άέρας περνάει άνάμεσα τους, συγκρατούν τα ξένα σώματα που περιέχει, κα- θώς κι' ένα μεγάλο αριθμό μι- κροβίων. Συγχρόνως, πενών- τας απ' τη υψή, ο άέρας ζε- σταίνεται πριν φτάσει στους πνεύμονες. Για όλους αυτούς τους λόγους, πρέπει άπαραίτη- τας να συνηθίσουν τα παιδιά ά- πό μικρά ν' άναπνέουν απ' τη υψή, κι' όχι απ' το στόμα.

Δεν ύπάρχει πιά καλή συή-θεια από αυτή. Και ύπάρχουν δυστυχώς πολλές υψέρες που ενώ βλέπουν τα παιδιά τους ν' άναπνέουν από το στόμα δεν φροντίζουν να τους κόβουν το έλάττωμα αυτό υ' έναν όποιον- δήποτε τρόπο.

Δεύτερο άμυντικό γούρκαμα του όργανισμού και φίλτρο κα- τά των μικροβίων είναι οι άμυ- γδαλές, στην άρχή του λαιμού. Για να διατηρούνται καθαρές και υγιείς, είναι άπαραίτητες οι γαργάρες με νερό και άλάτι.

Όταν όμως μολυνθούν άθε- οάπειτα οι άμυγδαλές ενός παιδιού και γίνουν έστια μικρο- βίων, συντελούν άπεναντίας στα συχνά κοινολογήματα και τις παθήσεις των αυτιών και παρομπόδίζουν την κανονική ά- νάπτυξη του παιδιού. Συγχρό- νως, το παιδί υστερεί και πνευ- ματικά, γιατί δεν μπορεί να είσπνευση άρκτε το δούνο για την κανονική λειτουργία του έγ- κεφάλου. Άφου όμως το κό- βουν τις μολυσμένες άμυγδαλές, σε λίγες βδομάδες παρουσιάζει μια καταπληκτική βελτίωση, στο σώμα και στο μυαλό.

Η «άμυγδαλίτις», δηλαδή ή φλεγμονή των άμυγδαλών, πα- ρουσιάζει κρίσεις, στις όποιες ο πύρετος ύπάρχει ν' άνεβή μέ- χοι 40°, συνοδεύεται δε από πόνους στην κατάποση, συχνά δε και από έμετους.

Αν επιβάλλεται γεοορυνι- κή άφαίρεσις, των άμυγδαλών, πρέπει να γίνη σε περίοδο υ- φέρεως της παθήσεως, κι' όχι πάνω σε μία κρίση της.

Διφθερίτις: Κάθε παιδί, όταν γεννιέται, έχει μία φυσιική άνοσία έναντίον της σθ- βαρός αυτής άσθένειας. Την νάνει όμως σιγά-σιγά, κι' έ- ται σε ηλικία 10 μηνών γίνε- ται πιά ευπρόσβλητο από δι- φθερίτιδα. Ο κίνδυνος συνεχι- ζεται ως τα 10 χρόνια του. Κα- τόπιν άνοίγει και πάλιν ν' ά- ναπτύσσεται φυσιική άνοσία.

Όστόσο θάχε λείψει τελείως ή διφθερίτις, αν κάθε παιδί 10 μηνών έμβολιαζόταν προληπτι- κά με την ειδική «αντιτοξίνη», που προκαλεί τεχνική άνοσία. Λίγες βδομάδες μετά τον έμ-βολιασμό αυτό, το παιδί δεν ύπάρχει πιά να πάθη διφθερίτι- δα. Κι' ή άπόλυτη αυτή άνο- σία διαρκεί συνήθως σε όλη του τη ζωή.

Η διφθερίτις μεταδίδεται συ- γνά από μολυσμένο γάλα, είν-α από «μικροβιοφορέτες», δηλ- ά από άτομα που έχουν στον

όργανισμό τους, το μικρόβιο, αλλά γωρίς να άσσωσταίνον οι ίδιοι.

Τα μικρόβια της διφθερίτιδος βρίσκονται όχι μόνο στο λαι- μό, αλλά και στον ούσανίσκο, τη υψή, τ' αυτιά, κλπ.

Τα πρώτα συμπτώματα της άσθένειας εκδηλώνονται γρή-γορα, μετά τη μόλυνση. Σπά- νια ο πυρετός είναι μεγάλος. Μπορεί να ύπάρχουν έμετοι. Σε παιδιά κάτω των 7 ετών, δεν πονεί συνήθως ο λαιμός, κατά την εξέταση όμως, ή μία άμυ- γδαλή, ή και οι δυο, βρίσκονται σκεπασμένες από ένα λευκό- φοιο στρώμα, συνεχές, σαν υει- δρώδη.

Το πρήξιμο του έσωτερικού του λαιμού ύπάρχει να φέση ά- σφυξία, αν το παιδί δεν μετα- φορηθεί άμέσως στο νοσοκομείο, για να του κάνουν ένεσεις αντι- διφθεριτικού όροου κι' άλλη κα- τάλληλη θεραπεία.

Παρωτίτις: Είναι οι κοινώς λεγόμενες «μυγούλη- θρες». Άποτελεί μόλυνση των «παρωτίδων», των σιελόνων δηλαδή, άδένων που βρίσκονται δεξιά κι' άριστερά απ' τον τό- γυλο και κάτω από καθένα αυ-τί. Μπορεί να ποσβάλη κάθε ηλικία, είναι όμως κοινότερη στα παιδιά των 5 - 15 ετών. Το μι- κρόβιο της βρίσκεται στο σάλιο, μεταδίδεται δε απ' ευθείας από ένα παιδί σε άλλο.

Τα πρώτα συμπτώματα έμ- φανίζονται 12-26 ήμερες με- τά τη μόλυνση. Μπορεί όμως ένα παιδί να μεταδώσει το μι- κρόβιο, 4 ήμερες πριν άνοση ν' αισθάνεται ένοχλήσεις. Κι' αυτό άκριβώς κάνει πιά έπικίν- δυνη την άσθένεια αυτήν.

Συνήθως, πρήζεται πρώτα ο ένας άδην, και μετά 1-2 ήμέ- ρες κι' ο δεύτερος. Το παιδί δυσκολεύεται πολύ ν' άνοίξη το στόμα του, για να φάη ή να πιή. Το θέαμα ενός έσφυλνδισμένου προσώπου αυάνει την έκκοι- σι του σιέλου του, κι' αυτό του προκαλεί δυνατός πόνους στο έσωστόμα άδένες.

Μπορεί συγχρόνως να μολυν- θούν κι' οι άλλοι σιελόνοιοι ά- δένες που βρίσκονται κάτω απ' τη γλώσσα. Όλόκληρο το πρό- σωπο του παιδιού φαίνεται τότε ποσμένο, άγνώριστο.

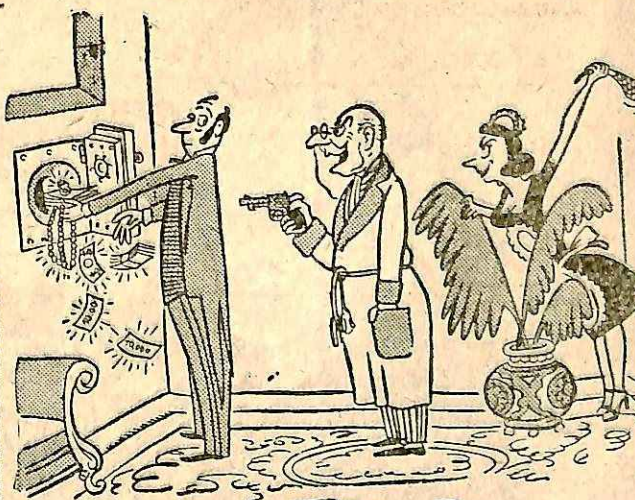
Έξέ άλλου ένδύεται να προ- σθούν και να ποσούν οι νεν- νητικοί άδένες των άνοιών ή το στήθος των κοριτσιών, σε σοβαρές δε περιπτώσεις ύπάρχει να καταστραφή τελείως ή ίκα- νότης άναπαραγωγής.

Το παιδί άνακουφίζεται από τους πόνους, με μία ζεστή πε- τσέτα τυλιγμένη γύρω απ' το κεφάλι του, έτσι ώστε να σκε- πάζη τα αυτιά του και το μέ- γας κάτω απ' το σάγον. Ο πυ- ρετός ύπάρχει να φθάσει στους 39,5-40° βαθμούς. Όστόσο πονάει γρήγορα ή κρίσις της άσθένειας και τα συμπτώματα ύπάρχουν. Άλλά το παιδί πρέπει να μείνη άκόμη επί 10 ήμερες το λιγότερο στο κρεβ- δάτι.

Όταν οι πόνοι είναι δυνατόι, λιγοστεύουν με έπαλσεις με ζεστό καυφορόλαδο. Γενικά έ- πιβάλλεται όσο το δυνατόν πε- ρισσότερη έξηση, γιατί το κούο μεγάλώνει τους πόνους.

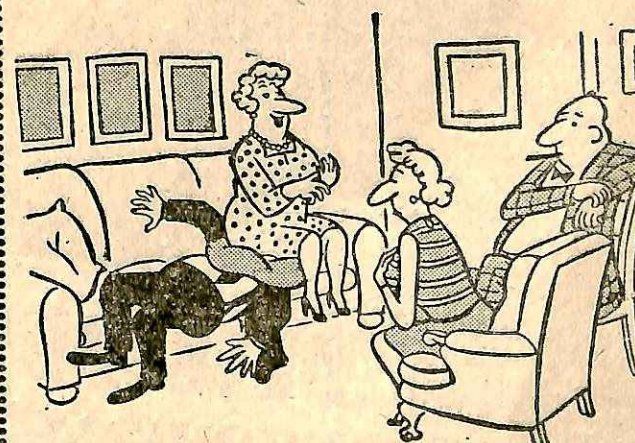
Ο μικρός άσσωστος πρέπει να μείνη άπομονωμένος επί 26 ήμερες, δηλαδή όχι μόνον έμ' έ- σον διαρκεί ή άσθένεια, αλλά και 12 ήμερες άφού λείψη τε- λείως κάθε πρήξιμο.

Τελιοθεραπεία

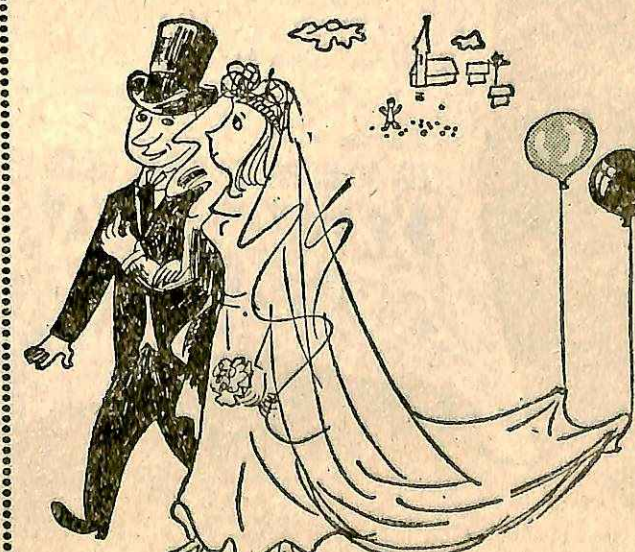

ΕΤΣΙ ΝΟΜΙΖΕΙ

Ο οικοδεσπότης: Χάι Χάι Όλα τα ύπολόγισες Γιάννη, έκτός από έμένα!...

— Α! Δεν ύποφέρεται ο Κλέαρχος! Όταν άρχισή την πάρλα, μόνο έτσι μπορεί να τον κάνει κανείς να τό βουλώση!

Ο γαμπρός: Τι να κάνω άγάπη μου, άφου δεν βρή- κάμε δυο παιδάκια να σου κρατάνε την ούρα;

Καλή νύχτα, αγεργέ μου...

Αισθηματικό διήγημα τάλλαγμα και που πρόφερε τ' όνομά μου
στατος, έτοιμος να χάσω την ήσυχία μου και τα λεφτά μου μόλις συναντούσα την πρώτη νόστιμη γυναίκα που θα μπορούσε να εξάψω τη φαντασία μου. Ζούσα τη μιάν περιπέτεια πίσω απ' την άλλη. Λόγια και υποσχέσεις, πόθοι και χάδια, πληγή και έρωτας, όλα αυτά ήτανε γ' α μένα ικανά να με κάνουν να περνά ευχάριστα τον καιρό μου. Περιπέτειες, χρήματα, γυναίκες γλέντια, σκοτίζουν το μυαλό και σκοτώνουν τα άγνα αισθήματα. Το διδάχτηκα εις βάρος του έαυτού μου: μα το δάχτηκα κάπως αργά.

Συνάντησα τη Λία Βάλλι σ' ένα μικρόν ορεινό τόπο, όπου είχα πάει για να συνοδέψω τη μητέρα μου που ήταν άρρωστη. Καθόταν κοντά στην όχθη του ποταμού, κυττάζοντας το νερά που τρεχε και στάσηκα να την περιεργαστώ. Ήταν μελοχρυσή και μικροκαμωμένη, άριστη, τόσο άριστη που έμοιαζε σ' α γυναίκα θύλου και φαντασίας. Θυμήθηκα τη Μινιόλα, την ηρωίδα ενός ρομάντσου του Μπελτρυνέλλι, και μ' αυτό το παράξενο και γλυκό όνομα τη φώναξα. Έκείνη στράφηκε και τότε μπόρεσα να δώ τα μάτια της με το ζωρό κι έκφραστικό τους βλέμμα που καθρέφτιζε μ' α φυσ. αισθηματική.

— Συγγνώμη — της είπα — σ' ας φώναξα έτσι γιατί για μένα είστε η ενσάρκωση μ' ας ηρωίδας κάποιου ρομάντσου. Δεν ξέρετε την ιστορία της Μινιόλας; — Αν θέλετε θα σ' ας την πω σήμερα ή κάποια άλλη μέρα. Διαλέξατε όμως ένα μέρος περίφημο γ' α όνειροπέδημά.

— Εδώ είναι η γαλήνη, απάντησε η νέα χαμογελώντας. Οι άντρες γυρίζουν συνήθως το δόρυδο και την περιπέτεια.

Ήταν άραγε πόσα τα λόγια της η πραγματική της σκέψη; Την εποχή εκείνη δεν σ' ατευα στην αγνότητα και στην αθωότητα των γυναικών. Όλες τις γυναίκες τις έκριναν με το ίδιο μέτρο, έτσι και τη Μινιόλα: έξυπνη, πονηρή και ύπουλη. Πρό πάντων ψεύτρα. Αργότερα, πολύ αργότερα, κατάλαβα πως ήταν ένας άγιος αισθηματικός τύπος — κάτι πούμοιας με μ' α λινην με καθέσια νερά.

Γρήγορα συμπάθησε ο ένας τον άλλον. Έπειτα, όπως ήταν μοιραίο, α' τη συμπάθεια γεννήθηκε ο έρωτας. Ειλικρινής και βαθύς από μέρος της, Ένώ απ' το δικό μου μέρος δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά μ' α ευκαιρία για μερικές ευχάριστες ώρες!

Παρ' όλ' αυτά ένοιωθα κάποια συγκίνηση όταν βρισκόμουν μαζί της και τότε επιθυμούσα να την πάρω στην αγκαλιά μου να την χεϊψω γλυκά, δίχως καμιά πονηρή σκέψη, έτσι γ' α να την διασκεδάσω απ' τη μελαγχολία που έβλεπα να καθρεφτίζεται στο πρόσωπό της. Μα αυτή η διάθεση διαρκούσε μονάχα στιγμές. Ξαναγιγνόμενα εκείνο που ήμουν, ένας νέος εγωιστής, που του άρεσαν απλώς οι γυναικείες κατακτήσεις.

Μ' α μέρα τραθήκαμε μαζί ως την κορφή του χιονισμένου βουνού. Η Μινιόλα αποδείχτηκε σπουδαία πεζοπόρος. Έλαφοί και σόβελτα ανέβηκε δίχως να κουρασθ' στην κορφή. Όταν φτάσαμε ήταν έντεκα κι' ο ήλιος έλαμπε πάνω απ' την πεδιάδα. Μέσα στο γοητευτικό αυτό τοπίο, η όμορφ' α της Μινιόλα ήταν μ' α εικόνα που θυμίζε ζωγραφικό πίνακα. Δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ. Άνοιξα την αγκαλιά μου, την έσφιξα πάνω μου και τη φίλησα γ' α πρώτη φορά. Έμεινε ακίνητη, με το πρόσωπο φλογισμένο κυττάζοντάς με. Της μίλησα με τα πιο τρυφερά, τα πιο γλυκά λόγια. Έκείνη χαμογέλασε συγκρατικά, ένοιωθα όμως τον έαυτό μου ένοχο. Ήξερα πως τίποτα το τίμιο δ' μ' έσπρωχνε σ' αυτή. Ήταν τόσο ήλιος κι' εκείνη τόσο αγνή: μέσα μου όμως κοιμότανε το κτήνος.

Έτσι άρχισε η εφήμερη αυτή ευτυχία μου. Τα τοπία παρακολούθησαν τους περιπάτους μας, οι κοιλάδες μας ναούρσαν το μεσημεριάτικον ύπνο μας, το τραγούδι των πουλιών συνοδεύε τον βουκολικό μας έρωτα.

Τα βράδια πηγαίναμε στο σαλόνι του μοναδικού ξενοδοχείου και χορεύαμε κι' εκείνη γελούσε ευτυχισμένη όταν την έσφιγγα στην αγκαλιά μου, με τους ήχους του μεθυστικού βάλου. Ένα τραγούδι, πρό πάντων της άρεσε και της το τραγουδούσα κάθε βράδυ πριν να χωριστούμε. Κι' όταν ή αρχίστρα τ' α παίξει, οι καρδιές μας χτυπούσαν μαζί. Κι' έλεγε το τραγούδι! «Καλή νύχτα, αγεργέ μου...»

Το Σεπτέμβριο γυρίσαμε στην πόλη. Το έρωτικό μας όνειρο που μου είχε φαν' τόσο ωραίο εκεί πάνω στο βουνό, στην πόλη κατάντησε μονότονο. Η Μινιόλα άρχισε να μου δίνει στα νεύρα με τη δειλία της, με την αθωότητά της. Αναρωτιόμουν τι τέτοια το κορίτσι αυτό που δεν ήξερε καν ούτε να φιλή, που ήθελε ν' αγαπιέται δίχως να δίνει τίποτα γ' α ανταπόδοση.

Πως πολλοί σημερινοί νέοι ήμουν α-στατος, έτοιμος να χάσω την ήσυχία μου και τα λεφτά μου μόλις συναντούσα την πρώτη νόστιμη γυναίκα που θα μπορούσε να εξάψω τη φαντασία μου. Ζούσα τη μιάν περιπέτεια πίσω απ' την άλλη. Λόγια και υποσχέσεις, πόθοι και χάδια, πληγή και έρωτας, όλα αυτά ήτανε γ' α μένα ικανά να με κάνουν να περνά ευχάριστα τον καιρό μου. Περιπέτειες, χρήματα, γυναίκες γλέντια, σκοτίζουν το μυαλό και σκοτώνουν τα άγνα αισθήματα. Το διδάχτηκα εις βάρος του έαυτού μου: μα το δάχτηκα κάπως αργά.

Συνάντησα τη Λία Βάλλι σ' ένα μικρόν ορεινό τόπο, όπου είχα πάει για να συνοδέψω τη μητέρα μου που ήταν άρρωστη. Καθόταν κοντά στην όχθη του ποταμού, κυττάζοντας το νερά που τρεχε και στάσηκα να την περιεργαστώ. Ήταν μελοχρυσή και μικροκαμωμένη, άριστη, τόσο άριστη που έμοιαζε σ' α γυναίκα θύλου και φαντασίας. Θυμήθηκα τη Μινιόλα, την ηρωίδα ενός ρομάντσου του Μπελτρυνέλλι, και μ' αυτό το παράξενο και γλυκό όνομα τη φώναξα. Έκείνη στράφηκε και τότε μπόρεσα να δώ τα μάτια της με το ζωρό κι έκφραστικό τους βλέμμα που καθρέφτιζε μ' α φυσ. αισθηματική.

— Συγγνώμη — της είπα — σ' ας φώναξα έτσι γιατί για μένα είστε η ενσάρκωση μ' ας ηρωίδας κάποιου ρομάντσου. Δεν ξέρετε την ιστορία της Μινιόλας; — Αν θέλετε θα σ' ας την πω σήμερα ή κάποια άλλη μέρα. Διαλέξατε όμως ένα μέρος περίφημο γ' α όνειροπέδημά.

— Εδώ είναι η γαλήνη, απάντησε η νέα χαμογελώντας. Οι άντρες γυρίζουν συνήθως το δόρυδο και την περιπέτεια.

Ήταν άραγε πόσα τα λόγια της η πραγματική της σκέψη; Την εποχή εκείνη δεν σ' ατευα στην αγνότητα και στην αθωότητα των γυναικών. Όλες τις γυναίκες τις έκριναν με το ίδιο μέτρο, έτσι και τη Μινιόλα: έξυπνη, πονηρή και ύπουλη. Πρό πάντων ψεύτρα. Αργότερα, πολύ αργότερα, κατάλαβα πως ήταν ένας άγιος αισθηματικός τύπος — κάτι πούμοιας με μ' α λινην με καθέσια νερά.

Γρήγορα συμπάθησε ο ένας τον άλλον. Έπειτα, όπως ήταν μοιραίο, α' τη συμπάθεια γεννήθηκε ο έρωτας. Ειλικρινής και βαθύς από μέρος της, Ένώ απ' το δικό μου μέρος δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά μ' α ευκαιρία για μερικές ευχάριστες ώρες!

Παρ' όλ' αυτά ένοιωθα κάποια συγκίνηση όταν βρισκόμουν μαζί της και τότε επιθυμούσα να την πάρω στην αγκαλιά μου να την χεϊψω γλυκά, δίχως καμιά πονηρή σκέψη, έτσι γ' α να την διασκεδάσω απ' τη μελαγχολία που έβλεπα να καθρεφτίζεται στο πρόσωπό της. Μα αυτή η διάθεση διαρκούσε μονάχα στιγμές. Ξαναγιγνόμενα εκείνο που ήμουν, ένας νέος εγωιστής, που του άρεσαν απλώς οι γυναικείες κατακτήσεις.

Μ' α μέρα τραθήκαμε μαζί ως την κορφή του χιονισμένου βουνού. Η Μινιόλα αποδείχτηκε σπουδαία πεζοπόρος. Έλαφοί και σόβελτα ανέβηκε δίχως να κουρασθ' στην κορφή. Όταν φτάσαμε ήταν έντεκα κι' ο ήλιος έλαμπε πάνω απ' την πεδιάδα. Μέσα στο γοητευτικό αυτό τοπίο, η όμορφ' α της Μινιόλα ήταν μ' α εικόνα που θυμίζε ζωγραφικό πίνακα. Δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ. Άνοιξα την αγκαλιά μου, την έσφιξα πάνω μου και τη φίλησα γ' α πρώτη φορά. Έμεινε ακίνητη, με το πρόσωπο φλογισμένο κυττάζοντάς με. Της μίλησα με τα πιο τρυφερά, τα πιο γλυκά λόγια. Έκείνη χαμογέλασε συγκρατικά, ένοιωθα όμως τον έαυτό μου ένοχο. Ήξερα πως τίποτα το τίμιο δ' μ' έσπρωχνε σ' αυτή. Ήταν τόσο ήλιος κι' εκείνη τόσο αγνή: μέσα μου όμως κοιμότανε το κτήνος.

Έτσι άρχισε η εφήμερη αυτή ευτυχία μου. Τα τοπία παρακολούθησαν τους περιπάτους μας, οι κοιλάδες μας ναούρσαν το μεσημεριάτικον ύπνο μας, το τραγούδι των πουλιών συνοδεύε τον βουκολικό μας έρωτα.

Τα βράδια πηγαίναμε στο σαλόνι του μοναδικού ξενοδοχείου και χορεύαμε κι' εκείνη γελούσε ευτυχισμένη όταν την έσφιγγα στην αγκαλιά μου, με τους ήχους του μεθυστικού βάλου. Ένα τραγούδι, πρό πάντων της άρεσε και της το τραγουδούσα κάθε βράδυ πριν να χωριστούμε. Κι' όταν ή αρχίστρα τ' α παίξει, οι καρδιές μας χτυπούσαν μαζί. Κι' έλεγε το τραγούδι! «Καλή νύχτα, αγεργέ μου...»

Το Σεπτέμβριο γυρίσαμε στην πόλη. Το έρωτικό μας όνειρο που μου είχε φαν' τόσο ωραίο εκεί πάνω στο βουνό, στην πόλη κατάντησε μονότονο. Η Μινιόλα άρχισε να μου δίνει στα νεύρα με τη δειλία της, με την αθωότητά της. Αναρωτιόμουν τι τέτοια το κορίτσι αυτό που δεν ήξερε καν ούτε να φιλή, που ήθελε ν' αγαπιέται δίχως να δίνει τίποτα γ' α ανταπόδοση.

παρατήσω τη Μινιόλα. Ένώτωσα. Όστόσο, δεν αποφάσιζα να ήταν έρωτας και δεν τόδερα!

Συναντιόμαστε τακτικά. Μ' α ένα βράδυ δεν πήγα στο ραντεβού. Όταν την είδα δυό μέρες αργότερα, της είπα απότομα: — Είσαι ένα κορίτσι με απηρχαιωμένες ιδέες. Σήμερα μ' α γυναίκα όταν αγαπάς αληθινά, τα θυσιάζει όλα.

Σήμερα ντρέπομαι γ' α κείνα τα λόγια μου. Η Μινιόλα με κύτταξε παράξενα γλώσσας, κατέβασε το κεφάλι της, κι' έφυγε με βήματα αργά. Εγώ δεν την φώναξα. Έτσι χωρίσαμε δίχως ν' αποχαιρετιστούμε.

Την είδα λίγον καιρό αργότερα σ' ένα χορό. Ήταν μ' α νεαρό και χαμογελούσε με το ίδιο γλυκό χαμόγελο μ' α ήταν κάπως χλωμή. Εγώ ήμουν με τη Στεφανία, μ' αν ωραιότατη και αμφιβόλου ποιότητας γυναίκα που μ' έκανε και έδευα ένα σωρό λεφτά. Ξανάβλεπα τη Μινιόλα και σκεπτόμουν πως αυτή δεν μούχε ζητήσει ποτέ της τίποτα, έξω απ' την αγάπη μου. Η Μινιόλα έκανε πως δ' μ' έβλεπε, μα εγώ την παρακολουδούσα που χόρευε και ζήλευα! Σ' α λίγο έτοιμάστηκε να φύγει. Μ' α κείνη τη στιγμή η όρχηστρα άρχισε να παίζη το τραγούδι μας: «Καλή νύχτα, αγεργέ μου...». Η Μινιόλα στάθηκε γ' α λίγο με γύρεψε με τα θλιμμένα μάτια της που ήταν γεμάτα πόνο. Έπε τα έφυγε με το συνοδό της.

Το άλλο βράδυ τη γύρεψα. Και κατάφερα να τη συναντήσω. Τη φώναξα με το γλυκό όνομα της Μινιόλα και της είπα χίλια δυό γλυκά λόγια. Εκείνη μ' αγκάλιασε χαμογελώντας θλιμμένα και μού είπε με σδυμένη φωνή: — Ήξερα πως θα γυρίζες. Σ' α περίμενα κάθε βράδυ και τραγουδούσα το τραγούδι μας, σ' αν προσευχή γ' α να μ' α πορέσης ίσως να την ακούσης. Δεν μπορούσα να μ' α γυρίσω γ' ατί έσένα μονάχα αγαπώ. Μα μ' α αφήσης, μ' α αφήσης πιά, έσύ πούσαι η χαρά μου...

Της το υποσχέθηκε και πίστρεψε.

Ένα φθινοπωρινό βράδυ την έπεισα ν' αρθη σπ' ατί μου. Ήμουν μόνος μου. Η μητέρα μου βρ' ασκόταν σ' α μ' α θεία μου. Όταν βρεθήκαμε μαζί κι' έκλεισα την πόρτα, είδα τη Μινιόλα να τρέμει. Τη φίλησα τρυφερά της μίλησα με πάθος, της είπα τόσα, που το ανεπανόρθωτο έγινε. Της γύρεψα συγγνώμη, γ' α ό,τι είχε συμβ' α ή Μινιόλα ήταν λυπημένη.

Γονάτισε μπροστά μου πήξε το χέρι μου και το έσφιξε πάνω στο στήθος της, ενώ συγχρόνως με κύτταξε βαθειά στα μάτια. Το βλέμμα της είχε μ' α άπειρη τρυφερότητα...

Ούτε και τότε, ύστερ' απ' αυτή τη θυσία της Μινιόλας, δείχτηκα άντρας. Είχα το δαίμονα μέσα μου. Ξανα συναντήσα τη Στεφανία. Η γυναίκα αυτή, η προκλητική και διεφθαρμένη με τραβούσε με τη διαβολική όμορφιά της και τα νάκια της. Δεν ήμουν σ' α θέσι να εκτιμώσω την αγνότητα και την αληθινή αγάπη της Μινιόλα. Αυτή την είχα βαρεθ' κι' ένα βράδυ της το είπα δίχως να ντρατώ. Δεν απάντησε, μονάχα άρχισε να κλαίη. Αυτό μούδωσε σ' α νεύρα και την παράτησα.

Δυό μήνες αργότερα τη συνάντησα σ' έναν κεντρικό δρόμο. Ήμουν με τη Στεφανία. Η Μινιόλα έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Ήταν ωραή και αδύνατη. Μ' α είδε και θέλησε ν' α αποφύγει. Κατέβηκε απ' το πεζοδρόμιο γ' α να περάση απέναντι, μα κάτι το μοιραίο την έσπρωξε να γυρίση να με κυττάξη γ' α τελευταία, ναι, γ' α τελευταία φορά.

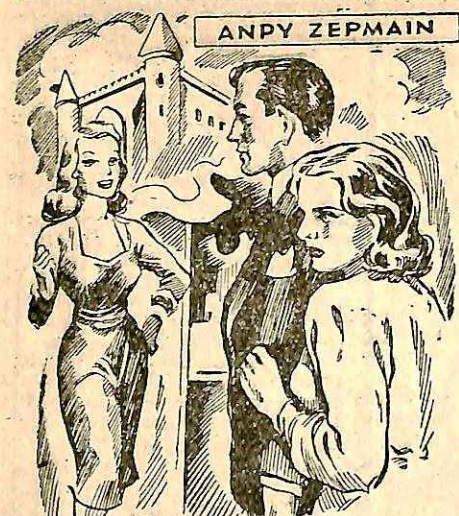
Η στιγμή ήταν τρομερή, φοβερή. Ξαφνικά φωνές ακούστηκαν σπαραχτικές, τραγικές και ο κόσμος μ' αεύνθηκε. Η Μινιόλα ήταν εαπλωμένη σ' α μέση του δρόμου, μέσα σ' α μ' α λίμνη αίματος. Ένα ταξί την είχε σκοτώσει. Παράτησα τη Στεφανία κι' έτρεξα εκεί. Τη μετέφερα όσο μπορούσα π' α γρήγορα στο νοσοκομείο. Όταν την έμπασαν στο θάλαμο, δεν μού επέτρεψαν να μ' α κ' εγώ. Περίμενα έξω με αγωνία. Σ' α λίγο παρουσιάστηκε ο γιατρός.

— Κοιράγιο μού είπε, δεν υπέφερε...

— Έμεινα αποσβολωμένος. Η Μινιόλα ήταν νεκρή!

— Ξέρετε, μού είπε ο γιατρός, πως το κορίτσι ήταν σ' α ένδιαφέρουσα κατάσταση;

Μ' α το άκουσμα αυτών των λόγων αναλύθηκα σ' α δάκρυα. Ύπεφερα αφάνταστα. Την είχα σκοτώσει με τον τρόπο μου, με την αδιαφορία μου. Την είδα νεκρή στο μικρό κρεβάτι. Πέρασα τη νύχτα όλη αγρυπνώντας στο πλευρό της. Ήταν η πρώτη νύχτα μας. Η πρώτη και η τελευταία...

ΕΠΙΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

7ον Όλο αυτό το θλιβερό παρελθόν το θυμάται τώρα, καθώς είχε ξεπλωθεί μετά το δυστύχημα που της είχε συμβεί.

Τέλος, την πήρε ο ύπνος. Όταν ξύπνησε την άλλη μέρα, μία βαρεία νόση παρέβλεπε όλα της τα μέλη. Κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να πάει στο κιάσκι, όπως έκανε κάθε μεσημέρι. Παραση λειπόν τη θυμωσό το κιάσκι συγγαδελφός της, που καστούσε το κιάσκι απ' τις ξηλ το πρωί, ως την ώρα που πήγαινε αυτή.

Κατά τις δέκα, καθώς μισοκοιμόταν, δυό γτύποι στην πόρτα της την έκαμαν ν' ανατιναχθεί.

— Ποιός είναι; ρώτησε.
— Ένας φίλος, που έρχεται για το γθεσινό δυστύχημα, ακούστηκε μία αντοίκεια φωνή.

Τράβηξε το σύρτη, άνοιξε την πόρτα κι' άπιστοχώρησε, έκπληκτη, άνικανη να προσφέρει λέξι: 'Ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο βρισκόταν μπροστά της!

— Α! έκοιμε, υπάινοντας μέσα στο φτωχικό δωμάτιο, βλέπω ότι μ' αναγνωρίζετε, Ζενεβιέβ...

— Κύριε, κάνετε κάποιο λάθος ασφαλώς. Είμαι η κυρία Άντρος.
— Ναί, ναι, έώρα, καταλαβαίνω. 'Η κυρία Άντρος για όλο τον κόσμο, έκτός για τον Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο...

— Σας βεβαίω, κύριε...
— Έλάτε, αγαπητή μου αδερφή, την διέκοι ο τραπέζιτης, σε τί θα σας νοσήμει να κρυφτήτε από μένα; Μήπως δεν έχουμε το ίδιο όνομα; Μπορώ ν' άνοιχσω το φοβερό δυστύχημα, που έπληξε την οικογένειά μας; Έλάτε, καθίστε πρώτα, γιατί φαίνεται εξαφανισμένη. Έπειτα συζητούμε...

Κι' ενώ μιλούσε, ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο πήρε μία καρέκλα και κάθησε, αντίκρυ στη νύφη του.

— Πρώτα - πρώτα, συνέχισε, πώς περάσατε τη νύχτα σας; Πονούσατε;

— Είμαι τσακισμένη, σ'α ν'α με γτύπησαν, αλλά δεν είναι τίποτα το σοβαρό, ασφαλώς. Άμα αναπαυθώ δυό - τρεις μέρες, θα μού περάσει.

— Πολύ καλά, αυτό με χαροποιεί. Με άπαλλάσσει από τους φόβους μου... Τώρα, επιτρέψτε μου να σας δώσω την άποψη μου, που σας υποσχέθηκε χθές ο συνέτακός μου.

Και λέγοντας αυτά, ο τραπέζιτης τράβηξε από το πορτοφόλι του ένα χαρτονόμισμα των πεντακοσίων φράγκων.

— Στρογγύλευσα το ποσό, είπε, και θα είμαι εύτυχης αν μπορέσω να σας φανώ χρήσιμος.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, απάντησε ψυ-

χολά. —

χολά η κυρία ντε Σαμπρεβέρο, άνοιχμένη τη χαρτονόμισμα. Δεν ένω ανάγκη από τίποτα.

— Πώς; Άρνείσθε; Ότόσο, δεν είστε πλούσια...

— Άλλά δεν είμαι γι' αυτό και λιγώτερο ύπερήφανη. Έξέ άλλου, κερδίζω τη ζωή μου ύποφερατά, και δεν ένω ανάγκη από κανένα.

— Άλήθεια; Με λυπότε ελικοκίνα, είπε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο, ύποκρινόμενος το λυπημένο. Ν' άρνηθήτε έτσι, από μένα, που είμαι σθεδόν άδελφός σας...

— Με θυμόσατε κάπως άρνά. Κι' άκόμα, χοειάστηκε ένα τυχαίο δυστύχημα για να σας θυμίσω τη συγγένειά μας και να σκεφθώτε να ένδισαφροθήτε για μένα...

— Ω! Ζενεβιέβ, τί λέτε; Νομίζετε πως σας άπαρηγόηκα;

— Όχι, βέβαια. Μόνο που με ξεχάσατε, μ' έγκαταλείψατε άνάνδρα... Καθώς και το παιδί μου, τον καυμένο τον Πέτρο...

Άκούοντας εαφνικά αυτό το όνομα, ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο προσπάθησε να κρύψει την άστοραπή, που έλαμψε στα μάτια του. 'Η νύφη του άνέφερε μόνη της το ζήτημα, για το όποιο είχε έσθει να την έπισκεφθ...

— Σας είχα ξεχάσει άναγκαστικά, της άπάντησε, γιατί δεν ύπόρεσα να ξεαναβρώ τα ίχνη σας.

— Δέκα χρόνια τώρα;
— Άλλοίμονο, ναι! Μ' όλες τις προσπάθειες που κάτεβαλα...

— Προς τί αυτό το ύμωμα; Άν ήσαστε άληθινά ο άδελφός, που ισχυρίζεσθε πως είσθε σήμερα, θ' άναστατώνατε όλο το Παρίσι για να με ξεαναβρώτε, για να μού παρασταθήτε στη φοιητή μου δυστυχία, και να περιπαλέσετε το άτυχο παιδί μου...

— Έκαμα ό.τι ήταν δυνατόν, σας βεβαίω.

— Έλάτε λοιπόν! Έμαθα πως ήσαστε στη δίκη του άδελφού σας. Έκείνη την έποχή, θάπρεπε ν' άνησυχήσετε για την τύχη μας, τουλάχιστον για το παιδί μου. Άλλά, ο έγωισμός σας, ή άδιαφορία σας σας έκαμαν να παραλείψετε αυτό το καθήκον, που ύπορούσε να σας κοστήσει...

— Είσαστε άσπηση, Ζενεβιέβ!

— Ένω αυτό το δικαίωμα! Κι' άφοι ή εύκαιρία, που τόσοσν καιρό τη ζήτορσα, παρουσιάζεται μόνη της, ύπορώ να σας το πω κατάμουτρα πως είστε άγάριστος και δειλός!

— Με κατακρίνετε άδικά! φώναξε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο, που σγκώθηκε άπάνω, προσποιούμενος τον προσβεδλημένο.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πιάνο

— Άσε το πιάνο, ρέ Φροσί, το «ντό, ρέ, μί» και τα «σάλ, σί», τα «πληχτρα» και τους «τόνους» και μ'α μου δίνεις άφορη και γίνω, θέλοντας και μή, έχθος με τους... γειτόνους!

— Άσε, στο κάτω της γραφής, τις «σκάλες» και τις συναφείς τις λόδες σου τις άλλες...

Κι' αντί για «σκάλες» μουσικές κύτταξε νάχνης παστιρίκες τού... πλυσταρίου τις σκάλες!

Κόψε, λοιπόν, το λακριντί και ποιν να νίνουμε ρεντί — στη γειτονιά μας π'α, αντί «σάλ, σάλ» και «ντό, ρέ, μί», κύτταξε να οκονομή — κάνα... φασόλ για (υάσα!

Και ποιν να παίξουν... (εταμπουρά) άσε το πιάνο με ούσα και τα λιυά ποράτα... Και τράβα κάτσε στην (ο ύ ο ά) να πάοις, μ' άσπιση (άγορα) κι' έσύ καμιά... πα (τ ά τ ά!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κόψε, λοιπόν, το λακριντί και ποιν να νίνουμε ρεντί — στη γειτονιά μας π'α, αντί «σάλ, σάλ» και «ντό, ρέ, μί», κύτταξε να οκονομή — κάνα... φασόλ για (υάσα!

Και ποιν να παίξουν... (εταμπουρά) άσε το πιάνο με ούσα και τα λιυά ποράτα... Και τράβα κάτσε στην (ο ύ ο ά) να πάοις, μ' άσπιση (άγορα) κι' έσύ καμιά... πα (τ ά τ ά!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κόψε, λοιπόν, το λακριντί και ποιν να νίνουμε ρεντί — στη γειτονιά μας π'α, αντί «σάλ, σάλ» και «ντό, ρέ, μί», κύτταξε να οκονομή — κάνα... φασόλ για (υάσα!

Και ποιν να παίξουν... (εταμπουρά) άσε το πιάνο με ούσα και τα λιυά ποράτα... Και τράβα κάτσε στην (ο ύ ο ά) να πάοις, μ' άσπιση (άγορα) κι' έσύ καμιά... πα (τ ά τ ά!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κόψε, λοιπόν, το λακριντί και ποιν να νίνουμε ρεντί — στη γειτονιά μας π'α, αντί «σάλ, σάλ» και «ντό, ρέ, μί», κύτταξε να οκονομή — κάνα... φασόλ για (υάσα!

Και ποιν να παίξουν... (εταμπουρά) άσε το πιάνο με ούσα και τα λιυά ποράτα... Και τράβα κάτσε στην (ο ύ ο ά) να πάοις, μ' άσπιση (άγορα) κι' έσύ καμιά... πα (τ ά τ ά!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

πιοαγματικά δυσε. ήταν κατασχυμωμένος γι' αυτή την άπρόοπτη ύποδοχή, που ύπορούσε να κάνει να ναυαγήσουν οι προσθέσεις του.

— Όχι, όχι! έπανάλαβεν ή κυρία ντε Σαμπρεβέρο έντονα, Έβγαλα το βάρος απ' την καρδιά μου! Είσαι άγάριστος, είναι ή λέξι που άμορεύει. Μήπως ο Ζάκ δεν σε είχε σώσει κάποτε από την αθλιότητα;

Κάτι θέλησε να πη, άλλά ή Ζενεβιέβ σηκώθηκε άπάνω, με ύφος περιφρονητικό.

— Άφίστε με! τού είπε, Άρκετά σας άκουσα. Δεν μάς συνδέει πιά τίποτα. Φύγετε και μ'ην ξεαναβώτε να ταραξέτε τη θλίψη μου, την ύπαρξή μου, που όλοι την άγνοούν...

— Έλάτε, άδελφή μου! Σκεφτήτε, σας παρακαλώ, π'όσν συγκαταβατικά για ένα παρελθόν που ή νεότης μου κι' ή άπειρία μου θα ύπορούσαν να το έξηγήσουν... Άς τ'α ξεαναφτιάσουμε, Κι' άφοι ή Θεία Πρόνοια μου έπέτρεψε να σας ξεαναβώ, άφίστε μου την ευχαρίστηση να καλλιτερεύω τη θέσι σας, ν' άπασχοληθώ για το γνιό σας...

— Το γνιό μου! άναστéναξε θλιβερά ή Ζενεβιέβ ντε Σαμπρεβέρο. Το καυμένο μου το παιδάκι...

— Ναί, θέλω ν' άπασχοληθώ γι' αυτό. Σήμερα είμαι πλούσιος και θα είμαι έξαιρετικά εύτυχης να κάνω για σας τους δυό ό.τι είναι δυνατόν να έπανορθώσω τα λάθη, για τα όποια με κατηγορείτε. Δεχθήτε, πρώτα - πρώτα, τη μικρή χρηματική βοήθεια που σας έφερα και πέστε μου πού είναι ο Πέτρος ποιά είναι ή κατάστασηίς του! Θα ύπορούσα πιθανόν να την καλλιτερεύω...

— Άλλοίμονο! Αυτό θα σας είναι άδύνατον, όσο είναι και σε μένα την ίδια. Άγνοώ τί άπέγινε ο γνιός μου.

— Δεν έρόρετε τί άπέγινε; έπανάλαβε καταπληκτος ο τραπεζίτης.

— Είναι ή θλιβερό άλήθεια. Άπό τη σθερη έκείνη νύχτα, που θέλησα να τρέξω, σαν τρελή, για να βρω την πεθερά μου, ο Πέτρος χάθηκε. Έβουε, τον συμμάζεμους, τον άπ'ηγααν άγνωστοι... Δεν τον ξεαναβίκα ποτέ, δεν άκουσα ποτέ να μιλούν γι' αυτόν...

— Είναι δυνατόν; φώναξε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο κατάπληκτος.

— Δυστυχώς είναι ή σκληρή άλήθεια. 'Ο Πέτρος κι' έγώ, είμαστε, έδώ και δέκα χρόνια, έντελως ξένοι ο ένας για τον άλλον. Κι' αν ή ραγισμένη υπτική μου καρδιά τον αναζητάει, του κάκου, κάθε μέρα, τα μάτια μου, που τόσο τον έκλασαν, δεν Ρα τον άναγνωρίσουν πιά! Δεν τον έρω... το γνιό μου!

— 'Η φωνή της δύστυχης υπτέρας πνίγηκε από τους λυγμούς. Καυτερά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της.

— Άν ζή άκόμα; παρατήρησε ο τραπεζίτης.

— Ναί, ναι, ζή το νριόθω, είμαι απόλυτα βέβαιη γι' αυτό! Ά! Άν ήταν πεθαμένος, κάτι θάσπαζε μέσα μου, 'Ο Πέτρος ζή, ή καρδιά μου μού το φωνάζει κάθε μέρα!

— Έ λοιπόν, αν είν' έτσι, πρέπει να τον αναζητήσουμε άδίκωπα, μ' όλα τα μέσα. Θα σας βοηθήσω, μ' όλες μου τις δυνάμεις. Θα κάνω μια έρευνα με ανθρώπους έμπειρους σ' αυτό του είδους τις αναζητήσεις.

— Ά! Άν το κάνετε αυτό, Ζωρζ, αν μού άποδώσετε το παιδί μου, θα σας συχωρέσω, θα σας ξεαναδώσω την εκτίμησή μου, την άδελφική μου άφοσίωσι...

— Σηπρινχθήτε σε μένα, Ζενεβιέβ, θα δοκιμάσω ό.τι είναι ανθρώπινως δυνατό να νίνω.

Κι' ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο σηκώθηκε να φύγει.

— Όρβουρά, Ζενεβιέβ, είπε δίνοντάς της το χέρι. Επιτρέψτε μου μόνο νάοκώμισι καμιά φορά να σας βλέπω...

— Ναί, ναι... Μάλιστα, αν έχετε να μού έφέρετε νέα... από κείνον...

Όταν ο τραπεζίτης έβουε, ή δύστυχη γυναίκα έσναγνύοισε στην πολυθρόνα της, με την καρδιά άναστατωμένη απ' τη συγκίνησι, με τις βλεφαρίδες άκόμα μουσκεμένες από τα δάκρυα.

— Θεέ μου! Ψιθύρισε. Ξαναδώσε μου το παιδί μου, το μικρούλη μου!... Ένω τόσο ύπόφερα!

— 'Ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο κι' ο Ζιλ σύλ-

τούσαν ζωορά, όταν ένα κουδούνισμα τους διέκοιμε εαφνικά.

— Είναι ασφαλώς ή Ντουλτσινέα! είπε ο πρώην ντετέκτιβ. Θα πάω να της άνοιξω μόνοσ μου, γιατί έστειλα επίτηδες την ύποπτόριά μου σ' ένα μακρινό θέλψια.

Βγήκε από χώλ, κι' έπειτα άναγνύοισε, σε λίγα λεπτά, στο σαλόνι, συνδεδεμένους μια ώραίοτατη νέα, εαφνή, ντυμένη άπλά.

Την παρούσα με ύφος επίσημο:

— 'Η δεσποινίς Λουίζα Ντορβίλ, για την όποια σας μιλω συχνά, έδώ και πέντε μέρες, άγαπητή μου Ζωρζ.

Έπειτα, στράφηκε προς τη νέα:

— 'Ο κύριος Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο, τραπεζίτης, που ένδιαφέρεται ζωορά για το έργο, που έλπιζουμε να έχη μεγάλη επιτυχία νάοις στη γνητευτική σας συμεναγσία.

— 'Η Λουίζα Ντορβίλ κάθησε, ένώ ο Ζωρζ την κύτταξε προσεκτικά.

— Παιδί μου, είπε τέλος, θα σας μιλήσω άμέσως καθαρά. Σας βρίσκω άνοητα γαϊτωμένη. Άν κι' οι δικές σας έντυπώσεις, για μένα, δεν είναι δυσώρεστες, πιστεύω ότι θα ύπορέσουμε να συμενωήσουμε εύκολα.

— Το εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά. Κυοίως αν π'όκειται για ένα καλό συμβόλαιο...

— Αυτή ή άπάντησι είναι άρκετά έξυπνη! παρατήρησε ο Ζιλ. Άς μιλήσουμε λοιπόν σοβαρά για την ύπόθεσι που μάς έκαμε να συμενωώσουμε σήμερα έδώ. Άπό κάτι που σας είπα, τα τελευταία βράδια, που άνταυανώμαστε, σας άφισα να καταλάβετε κάπως περί τίνος π'όκειται.

— Παγματικά, μού μιλήσατε για ένα γάμο, που θα ύπορούσε να νίνω, με κάποιον κύριο πλούσιο, καθώς π'όπει. Για ένα γάμο, που είναι άπαραίτητος για λόγους οικογενειακούς και οικονομικούς.

— Αυτό άκούω. Σήμερα θα σας μιλήσω, όσο ύπορώ πιο καθαρά, για το ζήτημα αυτό. Άκούστε με, μ' όλη σας την προσοχή. 'Η ιστορία, που θα έμπιστευθώ στην άπόλυτη ένεμύθεια σας, είναι άσθεντική.

» Έδώ και είκοσι χρόνια, κάποιος κόμης, ο Καστελνιέ, πατριός του μνηστήρος που σας προσοζώ, άπέκτησε, απ' τις σνγσεις του με μία Παριζιάνα υοιστρούλα, τη Μάρσα Νταβέρο, μία κόρη. Άλλά για ώρισμένους λόγους, που είναι εύκολο να τους καταλάβετε, δεν ύπόρεσε ν' άναγνωρίση αυτό το παιδί, που ή υπτέρα του πέθανε, άπύπτωχ, σ' ένα νοσοκομείο, τρία χρόνια άγονότερα.

— 'Η καυμένη ή γυναίκα! ψιθύρισε ή Λουίζα Ντορβίλ.

— Λοιπόν το παιδί του κόμης ντε Καστελνιέ και της Μάρσας Νταβέρο άπέμεινε έντελως όφανό, και χωρίς κοινωνική κατάσταση, γιατί ούτε ή υπτέρα του, π'ό διαπρούσε μερικές άμυδρες έπίδες, δεν προσπασε να τον άναγνωρίση. Το συμμάζεψε ώστόσο μια άνοητός της λεωφόρος Κλίσυ — μια καλή και σπλαχνική γεροντοκόρη, που λεγόταν Λεμαίω — και το άναβρεψε, ως που έγινε δώδεκα χρονών. Έπειτα ή άνοητός άρωσπήσε, πούλησε το κατάστημά της κι' έβουε για την έδοχή, παίονοντας μαζί της και τη νόθο κόρη του κόμης ντε Καστελνιέ.

» Λοιπόν, έκείνη, την έποχή, ο κόμης, κυριευμένος από τύψεις συμειδήσεως, άνέθεσε σε κάποιον ιδιωτικό «ντετέκτιβ» ν' αναζητήση την νόθο κόρη του. Είχε την πρόθεσι να έπανορθώση τη σκληρή λησμονή του, την άδικία του παρελθόντος. Έσπνη του, την άδικία του παρελθόντος. Έσπνη του, την άδικία του παρελθόντος. Έσπνη του, την άδικία του παρελθόντος.

— Πέντε έκατομμύρια! Τί περιουσία! φώναξε ή Λουίζα Ντορβίλ.

— 'Ο κόμης ντε Καστελνιέ, συνέχισε ο Ζιλ, δολοφονήθηκε, το ίδιο βράδυ της ημέρας που είχε συμενωθή με τον ιδιωτικό «ντετέκτιβ». Άλλά ή χήρα του, που έμαθε τις προσπάθειες που για την έπαύσεσιν του παλπού σφάλματός του, από μια χειρόγραφή έξομολόγησι που της είχε άφισει, θέλησε να σεβάσται τις τελευταίες θέλησεις του υακορίτη. Τα πέντε έκατομμύρια, που είχαν κληροδοτηθώ στη νόθο κόρη του Καστελνιέ, κατεβήσαν στο συμβολαιογράφο του κόμης, ο όποιος, άλλωστε, δεν είχε

άφισει κανένα νόμιμο παιδί. ή άλλο συμενωή, άν π'όκειται για ένα καλό νόμο κόρης; — Άκριβώς! — Ό, μ'α φοβόσαστε καθόλου, δεν είναι ένας ολός δύσκολος να τον παίξετε, κι' ο συνδυασμός που θα πέτυχουμε είναι τιμωτάτος...

— Όστόσο, π'όκειται περί πλαστοπροσωπίας...

— Δεν πλαστοπροσωπούμε, δημιουργούμε, είναι πολύ πιο διαφορετικό, την διέκοψε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο. 'Η παγματική Λουίζα Νταβέρο δεν ύπόκεινται και ή ύπόθεσι είναι να μ'ην πάνε χαμένα πέντε ολάκληρα έκατομμύρια!

— Θάταν καίμα, παγματικά, άναστéναξε ή νέα. Νά γαθή μια τέτοια περιδυσία...

— Δεν θα πήγαινε καυμένη έντελως... Θα ξεαναγνύοι, ύστερα από δυό μήνες στο νοσητοκιδώτιο της κόμης ντε Καστελνιέ. Γιατί, ξεχασα να σας πω, ένουμε μια προσθεμιά να παρυσιάσουμε τη νόθο κόρη του κόμης.

» Λοιπόν, ή κόμης ντε Καστελνιέ, που είναι ήδη μυθώδης πλούσια, δεν έχει ανάγκη απ' αυτά τα πέντε έκατομμύρια. Τουναντίον ο μέλλων σύζυγός σας κι' έγώ άκόμα, θα τα νοσημοποιήσουμε άμέσως. Θα μάς επιτρέψουν να έπτεκτινουμε ώρισμένες επιχειρήσεις. Αυτά τα κεφάλαια θα ύπορέσουν

— Άλλά άφοι δεν β'όσκεται; φώναξε ή Λουίζα Ντορβίλ, πως θα ύπορούσε να την παντρευθ...

— Μπρω, ώστόσο, να την εύω, ή μάλλον να την έφεύσω, αν π'οτιυάτε, άπάντησεν ο πρώην «ντετέκτιβ» με βλέμμα έκφραστικό.

— Ά καλά, καλά, καταλαβαίνω. Με προσέχετε για το όλο της νόθου κόρης; — Άκριβώς! — Ό, μ'α φοβόσαστε καθόλου, δεν είναι ένας ολός δύσκολος να τον παίξετε, κι' ο συνδυασμός που θα πέτυχουμε είναι τιμωτάτος...

— Όστόσο, π'όκειται περί πλαστοπροσωπίας...

— Δεν πλαστοπροσωπούμε, δημιουργούμε, είναι πολύ πιο διαφορετικό, την διέκοψε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο. 'Η παγματική Λουίζα Νταβέρο δεν ύπόκεινται και ή ύπόθεσι είναι να μ'ην πάνε χαμένα πέντε ολάκληρα έκατομμύρια!

— Θάταν καίμα, παγματικά, άναστéναξε ή νέα. Νά γαθή μια τέτοια περιδυσία...

— Δεν θα πήγαινε καυμένη έντελως... Θα ξεαναγνύοι, ύστερα από δυό μήνες στο νοσητοκιδώτιο της κόμης ντε Καστελνιέ. Γιατί, ξεχασα να σας πω, ένουμε μια προσθεμιά να παρυσιάσουμε τη νόθο κόρη του κόμης.

» Λοιπόν, ή κόμης ντε Καστελνιέ, που είναι ήδη μυθώδης πλούσια, δεν έχει ανάγκη απ' αυτά τα πέντε έκατομμύρια. Τουναντίον ο μέλλων σύζυγός σας κι' έγώ άκόμα, θα τα νοσημοποιήσουμε άμέσως. Θα μάς επιτρέψουν να έπτεκτινουμε ώρισμένες επιχειρήσεις. Αυτά τα κεφάλαια θα ύπορέσουν

— Άλλά άφοι δεν β'όσκεται; φώναξε ή Λουίζα Ντορβίλ, πως θα ύπορούσε να την παντρευθ...

— Μπρω, ώστόσο, να την εύω, ή μάλλον να την έφεύσω, αν π'οτιυάτε, άπάντησεν ο πρώην «ντετέκτιβ» με βλέμμα έκφραστικό.

— Ά καλά, καλά, καταλαβαίνω. Με προσέχετε για το όλο της νόθου κόρης; — Άκριβώς! — Ό, μ'α φοβόσαστε καθόλου, δεν είναι ένας ολός δύσκολος να τον παίξετε, κι' ο συνδυασμός που θα πέτυχουμε είναι τιμωτάτος...

— Όστόσο, π'όκειται περί πλαστοπροσωπίας...

— Δεν πλαστοπροσωπούμε, δημιουργούμε, είναι πολύ πιο διαφορετικό, την διέκοψε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο. 'Η παγματική Λουίζα Νταβέρο δεν ύπόκεινται και ή ύπόθεσι είναι να μ'ην πάνε χαμένα πέντε ολάκληρα έκατομμύρια!

— Θάταν καίμα, παγματικά, άναστéναξε ή νέα. Νά γαθή μια τέτοια περιδυσία...

— Δεν θα πήγαινε καυμένη έντελως... Θα ξεαναγνύοι, ύστερα από δυό μήνες στο νοσητοκιδώτιο της κόμης ντε Καστελνιέ. Γιατί, ξεχασα να σας πω, ένουμε μια προσθεμιά να παρυσιάσουμε τη νόθο κόρη του κόμης.

» Λοιπόν, ή κόμης ντε Καστελνιέ, που είναι ήδη μυθώδης πλούσια, δεν έχει ανάγκη απ' αυτά τα πέντε έκατομμύρια. Τουναντίον ο μέλλων σύζυγός σας κι' έγώ άκόμα, θα τα νοσημοποιήσουμε άμέσως. Θα μάς επιτρέψουν να έπτεκτινουμε ώρισμένες επιχειρήσεις. Αυτά τα κεφάλαια θα ύπορέσουν

— Άλλά άφοι δεν β'όσκεται; φώναξε ή Λουίζα Ντορβίλ, πως θα ύπορούσε να την παντρευθ...

— Μπρω, ώστόσο, να την εύω, ή μάλλον να την έφεύσω, αν π'οτιυάτε, άπάντησεν ο πρώην «ντετέκτιβ» με βλέμμα έκφραστικό.

— Ά καλά, καλά, καταλαβαίνω. Με προσέχετε για το όλο της νόθου κόρης; — Άκριβώς! — Ό, μ'α φοβόσαστε καθόλου, δεν είναι ένας ολός δύσκολος να τον παίξετε, κι' ο συνδυασμός που θα πέτυχουμε είναι τιμωτάτος...

— Όστόσο, π'όκειται περί πλαστοπροσωπίας...

— Δεν πλαστοπροσωπούμε, δημιουργούμε, είναι πολύ πιο διαφορετικό, την διέκοψε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο. 'Η παγματική Λουίζα Νταβέρο δεν ύπόκεινται και ή ύπόθεσι είναι να μ'ην πάνε χαμένα πέντε ολάκληρα έκατομμύρια!

— Θάταν καίμα, παγματικά, άναστéναξε ή νέα. Νά γαθή μια τέτοια περιδυσία...

— Δεν θα πήγαινε καυμένη έντελως... Θα ξεαναγνύοι, ύστερα από δυό μήνες στο νοσητοκιδώτιο της κόμης ντε Καστελνιέ. Γιατί, ξεχασα να σας πω, ένουμε μια προσθεμιά να παρυσιάσουμε τη νόθο κόρη του κόμης.

» Λοιπόν, ή κόμης ντε Καστελνιέ, που είναι ήδη μυθώδης πλούσια, δεν έχει ανάγκη απ' αυτά τα πέντε έκατομμύρια. Τουναντίον ο μέλλων σύζυγός σας κι' έγώ άκόμα, θα τα νοσημοποιήσουμε άμέσως. Θα μάς επιτρέψουν να έπτεκτινουμε ώρισμένες επιχειρήσεις. Αυτά τα κεφάλαια θα ύπορέσουν

— Άλλά άφοι δεν β'όσκεται; φώναξε ή Λουίζα Ντορβίλ, πως θα ύπορούσε να την παντρευθ...

— Μπρω, ώστόσο, να την εύω, ή μάλλον να την έφεύσω, αν π'οτιυάτε, άπάντησεν ο πρώην «ντετέκτιβ» με βλέμμα έκφραστικό.

— Ά καλά, καλά, καταλαβαίνω. Με προσέχετε για το όλο της νόθου κόρης; — Άκριβώς! — Ό, μ'α φοβόσαστε καθόλου, δεν είναι ένας ολός δύσκολος να τον παίξετε, κι' ο συνδυασμός που θα πέτυχουμε είναι τιμωτάτος...

παντρεύεται, πρέπει να περιμένει ως ου-
σικό το ότι θα εγκαταλείψει τη μητέρα της.

— Όχι πάντοτε.
— Κι' αν παραδεχτούμε, ακόμα, πως
δ' αναγκαστικός αυτός χωρισμός θα σάς
είνε βαρύς, δεν θα βοήσεται, κι' η μιά κι
άλλη, παρηγοριά στην ποιητική κατά-
στασι που σου προσφέρουμε; Θα είσαι
πλουσιώτατη, θα γίνης αθηνική υποκό-
μηση. Θάγης ένα πολυτελεστατό μέγαρο,
βαρύτιμες τουαλέτες, αμάξια, υπηρετές.
Κι' επιπλέον, ένα σύζυγο, άκοκτα νέο, έ-
ξυμνον και, με την πίστι μου, καλόβολο.
Κι' η μητέρα σου θα γνωρίση την καλοπέ-
ρασι, που τόσο καιρό στερόθηκε. Πιθα-
νόν υαλίστα, χωρίς στίς φροντίδες μας, να
εξανασθί την υγεία της. Θάγης έξ' άλλου,
αυτή την ικανοποιήσι, που είναι η πιο πο-
λυτιμη για την καρδιά μιάς μητέρας, ότι
εξασφάλισε στην κόρη της μια λαμπρή κοι-
νωνική θέσι, ένα μελλον σίνουρο...

— Όλα αυτά είναι άκοκτα δελεαστικά,
αλλά δεν θα υπάρξουν ζητήματα πιστοποιη-
τικών, τίποτα δυσκολίες αναγνωρίσεως...

— Μην ασχολείσαι καθόλου μ' αυτές τις
λεπτομέρειες. Όλα αυτά τα αναλαμβάνω
εγώ.

— Θα χρειαστή όμως να λέω διαρκώς
ψεύματα, και θάγης την αίσθησι, την άκοκ-
τά καταθλιπτική, ότι παίζω ένα ρόλο τυ-
χοδιώκτησας...

— Διάβλεψά φώναξε ο Ζύλ: "Έχεις λοιπόν
ακόμα τύψεις, άγαπητό μου παιδί;

— Το βολόγω.
— Ο πρώην 'ντέτεκτιβ' σηκώθηκε σάν ν'

άνυπομονάσε.

— Αν είν' έτσι, είπε, δεν γίνεται τί-
ποτα. Αλλά, πιστέψέ με, έχεις λάθος και
δεν θα φτάσης ποτέ πουθενά. Θα πεθάνης
φτωγιά, όπως κι' η μητέρα σου.

— Μένοντας τίμια όμως...

— Αυτές είναι σκοριασμένες ιδέες. Έξ'
άλλου, σου τ' επαναλαμβάνω για τελευ-
τά φορά, αν δεχθείς, δεν θα κάνης κακό
σε κανένα, άσού η Λουίζα Νταβέρ δεν υ-
φίσταται ισχυκός...

— Η νέα δεν απάντησε σ' αυτή την τελευ-
ταία παρατήρησι. Έμεινε μιά στιγμή σιω-
πηλή, ταραγμένη, και μέσα της πάλευαν
η συνείδησί της κ' η στονή της με τους
υποτικούς της πόθους για τ' πλούτη, για
την εύκολη πολυτέλεια, για την κοσμική
ζωή.

— Δεν θα μπορούσα να γνωρίσω τον σύ-
ζυγο μου ποσορίζετε; ρώτησε περίεργη.

— Θα γενήσε πρώτα;

— Έ, καλά, δέχομαι, απάντησε άποφα-
σιστικά. Κυρίως για τ' μητέρα μου.

— Η άρα η καλή! φώναξε ο Ζωρ ντε
Σαμπρεβέρ. Θα βάλουμε λοιπόν έμπρός α-
μέσως τ' δουλειά, γιατί ο μέλλων σύζυγός
σου είμαι εγώ...

— Σείς: Τότε είμαι κι' εύχαριστημένη!
φώναξε η θεαρίνα με ύψος μάγκικο. Τού-
λάχιστον δεν πέτω έξω στο ζύνι...

— Εύχαριστώ... Και τώρα, γιά ν' άογί-
σωμε, θα σε λέω Λουίζα και θα με φωνά-
ζης Ζωρ, άσού υποτίθεται, ότι γνωρίζο-
μας εδώ και μήνες. Έπί πλέον, είμαστε
άσραδωνισμένοι. Δός μου τ' νερί σου,
άγαπητή μου Λουίζα...

— Η νέα, λίγο ταραγμένη από αυτήν την
άπότομη άαγή, άπλωσε μηχανικά τ' μικρό
γαντοφορεμένο νερί της. Ο Σαμπρεβέρ τ' ο
φίλησε ίπποτικά και της είπε:

— Άγαπητή μου, είσαι ναριτωμένη!

— Εκείνη χαμογέλασε, χαρούμενη, μισοκα-
τακτημένη κιόλας.

— Άς υπ' παίζουμε! έπενεθε ο Ζύλ αύ-
στηρά. Άς σκεφτούμε πρώτα τ' δουλειά
μας και τον τρόπο που χρειάζεται για να
την πετύγουμε. Ζωρ έχει διαβάσει την
εξομολόγησι του πατριού σου, που ήταν
καροίτασμένη μαζί με τ' διαθήκη του.

— Δεν άνεφερε μερικά στοιχεία που θα βοή-
θούσαν για την αναγνώρισι της Λουίζας
Νταβέρ;

— Ποσυσματικά. Άνεφερε πρώτα την Ι-
στορία της Μάρθας Νταβέρ, της μοδιστορού-
λας.

— Της μητέρας σου, άγαπητή μου Λουί-
ζα, είπε σοβαρά ο Ζύλ. Έγώ ξέρω αυτή
την ιστορία και θα σου, την μάθω, μικρού-
λα μου.

— Έπί πλέον, εξακολούθησε ο Σαμπ-
ρεβέρ στην εξομολόγησί του ο κόμης Κα-
στελβιέ άνεφερε κάτι γράμματά του, που εί-
νε στείλει άλλοτε στην έρωμένη του. Τέ-
λος, έγραψε για ένα κόσμημα, που είχε

γασίσει στη μοδιστορούλα. Ήταν ένα ναυ-
σικό μενταγιόν, σε σχήμα καρδιάς, που είχε
άπό μέσα γαργαμένα δυο γράμματα: Ένα
Μ κι' ένα Λ.

— Το μενταγιόν της μητέρας μου! φώ-
ναξε η θεαρίνα.

— Θαυμάσια, μικρή μου. Θα πω να μ' ε-
φιάσουν άμέσως ένα τέτοιο μενταγιόν. Όσο
για τ' γράμματα, που είχε γράψει άλλοτε
ο κόμης ντε Καστελβιέ στη Μάρθα Ντα-
βέρ, θα τ' αναλάβω εγώ. Θα μπορούσες, ά-
γαπητή μου Ζωρ, να μου δώσεις ένα δείγμα
γραφής του πατριού σου;

— Αυτό είναι εύκολο.
— Θαυμάσια. Έλπίζω πως θάμαστε έ-
τσιμοι, σε όχτώ μέρες, να παρουσιαστούμε
στο συμβολαιογράφο. Κι' αν πάν' όλα κα-
λά, θα φύντες τότε οι δυο σας για τον
πύργο του Καστελβιέ.

— Κι' έτσι, άγαπητή μου Λουίζα, θα
παρουσιαστής έπίσημως στη μέλλουσα πε-
θερά σου, και θα γνωρίσης τ' μεγαλεία,
μέσα στα όποια, η σκοτεινή, εύτυχως, γέν-
νησί σου, σε πορώσει να ζήσης... Άπό
σήμερα, θα βλέπαυσε κάθε μέρα, για να
σε μάθω καλά τ' ρόλο σου. Πρέπει να
μπής έντελώς μέσα στο πεσί της Λουίζας
Νταβέρ. Αυτό είναι τ' πιο σημαντικό.

— Θα υπά, άγαπητή κυρία, Άλλά μιά
παρατήρησι ακόμα, που είναι πολύ ένδιαφέ-
ρουσα για μένα.

— Περὶ τίνος πρόκειται, παιδί μου;

— Θα μού χρειαστούν λεφτά κι' άμέσως
μάλιστα. Θα πρέπει, φυσικά, να εγκατα-
λείψω τ' θέατρο...

— Ασφαλώς.

— Με τί θα πληρώσω τ' 500 φράν-
κα της ποινικής ρήτρας;

— Με δικ' ας λεφτά. Θα μ' ε-
πι-
στούεωτε άσόντετα.

— Καλά. Άλλά πώς θα ζήσω ως τ' γά-
μο μου, και πώς, με τίς φτώχειες που έχω,
θα μ' εφάρω να φτιάσω την τουαλέτα που
μού είναι άπαραίτητη για να παρουσιαστώ
στην κόμηση ντε Καστελβιέ;

— Έχομε προσβλέπει όλα αυτά τ' ζη-
τήματα, μικρούλα μου! Ο κύριος Ζωρ ντε
Σαμπρεβέρ θα σου δώσει τ' λίγο, στο
ταπεινικό μας γραφείο, το ποσόν που
σου χρειάζεται για τ' πρώτα σου έξοδα.
Άλλά σου συνιστώ ιδιαίτερα να προσέξης
να φτιάξης μιά τουαλέτα απλή. Σκέψου
ότι, πρὸς τ' παρόν, είσαι μιά ταπεινή μο-
δίστρια, πράγμα που δεν δικαιολογεί κα-
θόλου ένα λούσο που θάταν άδύνατο σ' α-
μέσα σου.

— Γιατί ράφτρα;

— Για τ' την κυρία ντε Καστελβιέ, που οί
προλήψεις της υπορούσαν να θιγούν, αν
της παρουσιαζόσουν ως θεαρίνα...

— Είσαστε, βολόγω, πολύ δυνατός!
παρατήρησε η νέα.

— Τώρα, πηγαίνετε κι' οί δυο σας στην
Τράπεζα. Στ' άναμεταξύ, εγώ θα παραγ-
γείλω σ' ένα γνωστό μου κομμωματοποιό
τ' μενταγιόν που η Μάρθα Νταβέρ κλη-
ροδότησε στην κόρη της...

— Ο χαράκτης

Και, κατευχαριστημένος άπ' τον έαυτό
του, ο πρώην 'ντέτεκτιβ' ώδήγησε τον συ-

Νταβέρ του και την ψευδοκόρη της Μάρθας
Νταβέρ στην έξοδο.

Καθώς έβγαιναν στ' γώλ, άκούστηκε έ-
να διατακτικό κουδούνισμα, που έκαμε και
τους τρείς να σταθούν ακίνητοι.

— Ποιος νάνε; ψιθύρισε ο Ζύλ, παραξε-
νεμένος και λίγο άήσυχος.

Σταόθηκε πρὸς τ' συνταίριο του και τού
ψιθύρισε:

— Πέρασε στην τραπεζαρία με τ' Λουί-
ζα. Έπειτα θα τ' αίσσης να φύγη μόνη
της και συ θα πειμμένης, ύπως έχω τίπο-
τα έπειγοι να σου πώ.

— Ο Ζωρ ντε Σαμπρεβέρ κι' η θεαρίνα
φύγανε άμέσως.

— Λογά, και με κάποιες προφυλάξεις, ο
Ζύλ μισάνοιξε τότε την πόρτα. Άλλά δεν
υπόρσε να τ' συγκρατήσει: Ένα δυνατό
σπρώξιμο άπ' έξω τ' άνοιξε δλόκληρη κι'
ένας κοντός άνδρωπάκος οίτηκε μάλλον
παρά μπήκε μέσα, φωνάζοντας:

— Ά! "Ήμου σίνουρος! Τό είχα μυοι-
στή!

— Ο πρώην 'ντέτεκτιβ' άπισθογώρησε
κατάπληκτος:

— Έσύ! Έσύ έδώ! φώναξε.

Έίχε αναγνωρίσει τόν Κουανδν, τ' να-
ράκτη τών Έρεϊπίων τόν πρώην συνένονό
του.

— Αυτό σ' ες παραξενεύει, έ: είπεν εκεί-
νος. Δεν με περιμένετε...

— Αν έλεγα τ' αντίθετο, θα ήταν ψέμ-
μα. Έμπας λοιπόν, φίλε μου, δεν συνηθίζω
να κουβεντιάζω στ' γώλ.

Και, λέγοντας αυτά, ο πρώην 'ντέτε-
κτιβ' έσπρωχνε σιγά τόν ναράκτη πρὸς τ' ο-
σολόγι, προσπαθώντας συννέονας να έπι-
δλήθι στὸν έαυτό του. Τ' κατώθωσε νόη-
γοσα, κι' άπό τ' στιγνή εκείνη έγινε έπι-
φυλακτικός.

— Τί με θέλεις; τόν ρώτησε, προσποιού-
μενος τόν ήρεμο.

— Να σ' ας μιλήσω, διάβλεψε!

— Καλά, μ' άφαινα τ' ποτε μαντεύω...

Μά πές μου πρώτα, πώς με βρήκες;

— Παρασκολούθωντας σας!

— Μά δεν με είχες ίδη ποτέ σου, έτσι
όπως είμαι τώρα.

— Ναι, μιά φορά. Λοιπόν, έχω τ' συ-
νήθει να σκισάω, κι' έχω μάτι παρατη-
ρητικό. Έδώ και τρείς μέρες, σ' ες δέκονα
στὸ υπολθόα Στρασμπουργκ, και σ' ες ά-
ναγνώρισα άμέσως. "Ήσαστε κομμάτι κα-
νονισμένος.

— Να είσαι εύγενικός στις έκφορές
σου, φίλε μου. Τώρα τελειώνει τ' ιστορία
σου, γιατί είμαι διατακτικός.

— Έ, καλά, χωρίς κλωθογυρίσματα: "Ή-
θα να ζήτ'ω υπαγικό.

— Μά δεν σου χωστάω τίποτα...

— Θα μού χωστάτε πάντοτε. "Ύστερα
άπό τις δουλειές, που κάνανε μαζί, έχου-
με άνοίξει λογαριασμούς...

— "Ω! Έκδισιμους λοιπόν!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Ή συνέχεια

Έκδόσεις

Υπό τού κ. Θεμ. Άν. Νάλτσα, μηχανικού
της Ραδιοηλεκτρικής έξεδότη ένδιαφε-
ρουσα πρωτότυπη μελέτη με τόν τίτλο:
"Ηλεκτρομαγνητικές ψυχικές κυμάνσεις".

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

έκαμε τ'ν ευφάνισιν του εις Άμε-
ρικην και αντίκατέστησεν όλα τ' α-
παλαιά φάρμακα της Περμανάντ.
Αυτή είναι η Περμανάντ με ΚΡΕΜΑ
που επιτυγχάνει τ'ν υνιέστερη και
λαμπρότερη Περμανάντ της εποχής
μας. Με ένα τοιούτον σωληνάριον
της κρέμας Περμανάντ

ΦΙΓΚΑΡΟ

που μπορείτε να βρείτε σήμερα και
σε όλα τα Κομμωτήρια των Άθη-
νών, κάθε κυρία μπορεί να απολαύ-
ση τ'ν Περμανάντ αυτήν θαύμα χω-
ρίς φόβον ότι θα κοκκινίσουν ή θα
καούν ή θα κάνουν φαλάρα τ' μαλ-
λιά της - φάνει να πληρώση κάτι
περισσότερον από μίαν συνήθη
Περμανάντ. Ο αντιπρόσωπος της
(Κας Άντ. Βαλομής Θεσς 11,
Αθήναι) συνιστά να αποφεύγωνται
αί απομιμήσεις - κύμα κλπ. - διότι
μόνον η κρέμα Περμανάντ ΦΙΓΚΑΡΟ
στά χέρια οιοδήποτε πεπεισμέ-
νου Κομμωτού

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΕΙ

— Βάλε μπρός να φύγουμε!... Μου φαίνεται πως τ' εφτίχα!

(Σκίτσος Μ. Γάλλιος)

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΥ

Ένας μεγάλος έφευρέτης
ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΤΗΣΕ ΤΡΕΛΛΟΣ

Στα χρονικά της ιστορίας τών έ-
πιστημών, θα ήταν δύσκολο να συ-
ναντήση κανείς έναν τόσο μεγάλον
κατασκευαστή της τύχης, όπως εκεί-
νον που έδρισε σ' όλη του τ' ζωή
τον Πιέρ-Λουί Σωβαζ και τόν ω-
δήγησε στὸ τέλος, ανθρώπινο ρά-
κος πιά, μέσα στὸ κελλί μιάς φρε-
νολογικής κλινικής.

Είχε γεννηθί τὸ 1785 στὴ Μπου-
λόν-σιό μερ και, μόλις άποφοίτησε
άπό τὸ Πολυτεχνείο τών Παρισίων,
οίδηκε άμέσως στὴ ναυπηγική. Ο
Σωβαζ ήταν ο πρόδρομος τών πλοίων
στὴ σημειοινή τους μορφή. Άλλά κα-
νείς δεν πρόσεξε τ' σχέδιό του και
οί καινοτομίες που εισηγάνε έκρι-
θηκαν άπό άλλους πολύ τολμηρές
και άπό άλλους άγορηστες και περσι-
τές.

Ότὸ τόσο, τέσσερις δεκαετιό-
δες άσόντετα, οί Άγγλοι ναυπηγοί
άνέσταν άπό τ'ν άφάνεια τ'ς λι-
σομνηνέας ανέδια τού Γάλλου έφευ-
ρέτου, ίδιως εκείνα που άφορούσαν
τ' θέσι και τ' διατάξι τών έλικων
και τ' εφοίουσας στ'ς καινούργιες
ναυπηγήσεις τών.

Ο Σωβαζ είχε κοουρασθί πιά άπό
τ'ν συστηματική αντίδρασι τών συν-
γόνων του. Κι' άσού πάλεψε δέκα
όλόκληρα χρόνια, άπό τὸ 1811 ως
τὸ 1821, για να επιβάλ'η τ'ς ιδέες
του, έγκατέλειπε τελείως τ' ναυπη-
γική και έστρεψε τ' δραστηριότη-
τά του πρὸς άλλας κατευθύνσεις. Τὸ

έκαμε τ'ν ευφάνισιν του εις Άμε-
ρικην και αντίκατέστησεν όλα τ' α-
παλαιά φάρμακα της Περμανάντ.
Αυτή είναι η Περμανάντ με ΚΡΕΜΑ
που επιτυγχάνει τ'ν υνιέστερη και
λαμπρότερη Περμανάντ της εποχής
μας. Με ένα τοιούτον σωληνάριον
της κρέμας Περμανάντ

ΦΙΓΚΑΡΟ

που μπορείτε να βρείτε σήμερα και
σε όλα τα Κομμωτήρια των Άθη-
νών, κάθε κυρία μπορεί να απολαύ-
ση τ'ν Περμανάντ αυτήν θαύμα χω-
ρίς φόβον ότι θα κοκκινίσουν ή θα
καούν ή θα κάνουν φαλάρα τ' μαλ-
λιά της - φάνει να πληρώση κάτι
περισσότερον από μίαν συνήθη
Περμανάντ. Ο αντιπρόσωπος της
(Κας Άντ. Βαλομής Θεσς 11,
Αθήναι) συνιστά να αποφεύγωνται
αί απομιμήσεις - κύμα κλπ. - διότι
μόνον η κρέμα Περμανάντ ΦΙΓΚΑΡΟ
στά χέρια οιοδήποτε πεπεισμέ-
νου Κομμωτού

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΕΙ

— Βάλε μπρός να φύγουμε!... Μου φαίνεται πως τ' εφτίχα!

(Σκίτσος Μ. Γάλλιος)

μυαλό του ήταν εξαιρετικά γόνιμο
σε ιδέες. Και, με τ'ν έπιμονή και
τ'ν ακατάβλητη ένεργητικότητά του,
δεν δυσκολευόταν να μεταβάλ'η αυ-
τές τ'ς ιδέες σε σημαντικές και πο-
λύτιμες έφευρέσεις.

Άλλ' ο Σωβαζ είχε ένα μεγάλο
μειονέκτημα. Προέτρενε άπό τ'ν έ-
ποχή του. Ήταν καινοτόμος σε ό-
λα. Και στὸ γεγονός αυτό όφειλε-
ται τὸ ότι οί σύγχρονοί του δεν υπό-
ρεσαν ποτέ να τόν κατανοήσουν.

Μιά σημαντική έφευρέσις του ή-
ταν π. χ. τού όριζοντίου άνεμομέ-
λου, που είχε τὸ πλεονέκτημα ότι
υπορούσε να λειτουργή όποιοδήποτε
και αν ήταν η διεύθυνσις τού άνε-
μου.

Άλλ' η κάθετος διάταξις τών άνε-
μομέλων άποτελούσε μιά μακρογό-
νια παράδοσι. Και τὸ νέο σύστημα
βρήκε διασώτες μόνο στὴν Άμερι-
κή. Αυτό έγινε, άλλωστε, κατά τ'α
τελευταία χρόνια της ζωής τού Σω-
βαζ, όταν είχε γάσει πιά τὸ λονι-
κό του.

Τ'ν ίδια τύχη είχαν μερικές άλ-
λες έφευρέσεις τού Σωβαζ, όπως ο
υδραυλικός φυσηπτός, ο μετασπινια-
τιστής τού ηλεκτρικού οεύματος κλπ.
Η έποχή του δεν ήταν άκομψή ωοιη
γι' αυτές.

Άπογοπευμένος άπό τ'ν υποδο-
γή τών νέων έφευρέσεών του, ο Σω-
βαζ έαυγύρισε τότε στ'ν προσφι-
λή του άπασχόλησι, τ'ν ναυπηγική
και ειδικότερα στους έλικες τών
πλοίων.

Είχε μιά έυμονή ιδέα στὸ μυαλό
του. Ότι τὸ σχήμα και η διάταξις
τών πελωρίων έλικων που νοσημο-
ποίουσιν τὰ πλοία της έποχής του
ήσαν μειονεκτήματα και δεν έπέτρεπαν
στὴ μηχανή ν' άναπτύξη όλη τ'ν
ταχύτητά της. Είχε προτείνει, βέ-
βαια, μερικές τροποποιήσεις, Άλλ'
έυρισκε πως δεν ήσαν άρκυτές. Και
δνειρεύταν να φτιάξη μιά κίβηκη
έλικας, που θα έπέτρεπε στὴ μη-
χανή τ'ν μεγαλύτερη δυνατή άπόδοσι.

Άλλά, για να τὸ κατορθώσει,
χρειάζονταν γράμματα και τεχνικά μέ-
σα. Και κανείς άπό τους έφοπλιστάς
στους όποιους άπ'νυθιθ'η δεν θέλη-
σε να τόν βοηθήσει.

Ο Σωβαζ υποθήκευσε τότε τὸ
σπίτι και τ' κτήματά του, κλείστη-
κε μέσα στὸ εργαστήριό του και ά-
γινε να ενοάξεται νύχτα και μέρα
για τ'ν πραγματοποίηση της έφευ-
ρέσεώς του.

Άλλά τ'α πειράματα διακοούσαν
πολύ, τ'α γρήματα έξηντλούντο π'ν
λύ γρήγορα και οί δανειστές του ή-
σαν πολύ άπαιτητικοί. Στὸ τέλος,
δεν ικανοποιήθηκαν βάζοντας όλη
του τ'ν πείρουσια σε έμπορασία.
Άλλ' έσείξαν και τόν ίδιον στὴ φυ-
λακή.

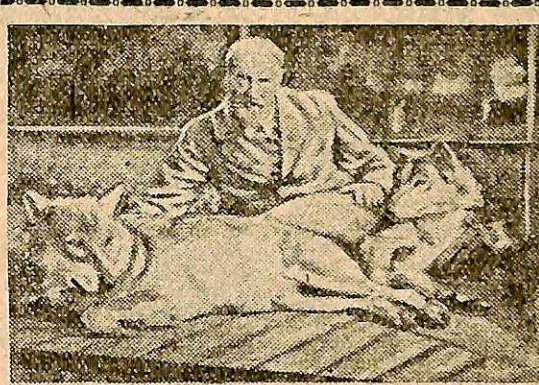
Ο Σωβαζ ήταν άπαρηγόρητος.
Γιατί οί δανειστές του δεν τού ά-
φσαν ούτε τ' ενοαλεία και τ' δια-
φορά υλικά που είχε μέσα στὸ ε-
ργαστήριό του.

Πέντε μήνες άσόντετα, ο έφευρέτης
έβγαινε άπό τ' φυλακή. Άλλ' ήταν
πιά τρελλός. Και χρειάστηκε να τόν
άδνησουν άμέσως στὴ φρενολογική
κλινική τού Πίκπου.

Τραγική ειοανία της τύχης! Λί-
γον καιρό άσόντετα, έπασε στὸ
Παοίσι ένας άντιποδωπός Άγγλον
έφοπλιστήν, έπνώντας με βοή τού
Σωβαζ για να τού άγοράσει τ'α σχέ-
διά του.

Άλλά στάθηκε άδύνατον να συ-
μνησθί μαζί του. Ότὸ τόσο, με τ'ν
μεσολάβησι τού διευθυντού της κλι-
νικής, πήρε στ'ν κατοχή τού ά-
γείον μερικών δεκάδων γιλιάρων
ποσόνων έπ' όνόματι τού έφευρέτου.

Τ'α γρήματα αυτά δεν χρησιέυ-
σαν, άλλωστε σε τίποτα. Ο Σωβαζ
πέθανε σε λίγον καιρό, χωρίς να
κατορθώσει ν' άνακτήσει ποτέ τὸ λω-
νικό του.

Ο «λυκάνθρωπος» του Λονδίνου

Γιατί τόν άναπνυν τ'α θηρία

Δεν πρόκειται για κανένα τέρας άπ' αυτά που
άναφέρονται στους θρύλους και στις λαϊκές δεισι-
δαμονίες, αλλά για ένα καλό και φιλήσυχο άνδρω-
πάκο, κοντό, με φαρα γένεια. Γιατί λοιπόν τόν έ-
χουν έπανομάσει έτσι οί Λονδρέζοι; Γιατί τόν βλέ-
πουν καθημερινώς στὸ Ζωολογικό Κήπο της άγγλι-
κής πρωτεύουσας, να κάνει τόν περιπάτο του στὸ
πάγκο συνοδευόμενος άπό δυο μεγαλόσωμους λύ-
κους δεμένους με κοντρή αλυσίδα.

Φαίνονται ωστόσο τόσο ήσυχα αυτά τ'α θηρία, ώστε
πολλοί ξένοι, που δεν ξέρουν περί τίνος πρόκειται,
τ'α νομίζουν στ'ν άρχή για μεγάλα σκυλιά άλσα-
τιανής ράτσας...

Ο κ. Ντούγκλας Σπένς Στιούαρτ - έτσι λέγεται ο
«λυκάνθρωπος» - έχει εκπληκτική ικανότητα να τι-
θασει τ'α πιά άγρια ζώα. Η τέχνη του ούτ' αφέ-
λεται κατά πολύ στ'ν καλάρκη και άφοδη έκ-
φρασι τού προσώπου του. Η φυσιογνωμία του θυμι-
ζει προφήτη ή καλλιτέχνη...

Έπί πολλά χρόνια άφ' ότου δηλαδή άρχισε να
συνκνάζη στὸ Ζωολογικό Κήπο τού Λονδίνου, γνωρί-
σθηκε άπό κοντά μ' άμέτρητους λύκους κι' έγινε
φίλος με όλους σχεδόν. Όπως έξηγεί ο ίδιος τ'α
θηρία παύουν νανε άγρια όταν δεν κινδυνεύουν ή
δεν πεινούν.

Ο Στιούαρτ έχει δυο δικούς του ιδιόκτητους λύκους
τὸ «Ντούρο» και τ' «Λαοσιένινα». Ο διευθυντής τού
Ζωολογικού Κήπου τού τους χάρισε μόλις γεννήθη-
καν και τού έπέτρεψε να τους διατηρή σ' ένα κλου-
βί τού Κήπου. Άπό τότε λοιπόν, επί 3 χρόνια ο
Στιούαρτ πηγαίνει καθημερινώς, βγάζει περιπάτο τ'α
άγαπημένα του ζώα μέσα στὸ πάρκο τού Κήπου και
παίζει μαζί τους.

Τ'ν ίδια φιλία τού δείχνουν και δυο άδελφί-
τους, δυο άλλοι λύκοι, ο «Χούρρυ» κι' ο «Νιγκρα». Τόν
άφινουν να μπαινό στὸ κλουβί τους, να τους
καίσει, να τους κτενίζει... Η άγαπημένη τους δια-
σκεδάσις είναι να τόν πηλαιάζουν κρυφά άπό πίσω
και να τού άρπάζουν τὸ καπέλλο. Τους κυνηγεί
τότε, για να τὸ πάρη πίσω κι' αυτοί τού ξεφεύνουν
και δίνουν τὸ καπέλλο ο ένας στὸν άλλον σαν τους
ποδοσφαιριστάς... Έννοείται ότι στὸ τέλος τού
παιγνιδιού, τὸ καπέλλο έχει καταλήξει σε κακά χά-
λια!

Μητέρα τών τεσσάρων αυτών θηρίων ήταν η «Λά-
σι», μιά λύκαινα άπ' τ'α Κερπάθια. Λίγο καιρό άφου
έφθασε στὸ Ζωολογικό Κήπο, άρρώστησε βαρύν. Τ'α
θεώρησαν τότε καταδικασμένη. Άλλά ο Στιούαρτ
ζήτησε τ'ν άδεία να μπη στὸ κλουβί της και να τ'α
γιατρέψη.

Τού τὸ έπέτρεψαν με πολλή δυσκολία και μόνον
άφου υπέγραψε μιά δήλωσι ότι άνελάμβανε κάθε
εύθυν. Τρία όλόκληρα μερονυχτά, κάθισε δίπλα
στ'ν άρρώστη λύκαινα και τ'ν περιποιήθηκε με α-
ταπάνησι. Τελος τὸ ζώο άναστήκωσε τὸ κεφάλι του
κι' ένλυψε τὸ ποσόν τού σωτήρος του. Ήταν πιά
έκτος κινδύνου. Άπό τότε, άπέκτησε τόση έμπιστο-
σύνη πρὸς τόν Στιούαρτ, ώστε τόν άφνει άκόμη και
να πιάνη τ'α μικρά της, δίχως φόβο.

Αντιθέτως, ο άρσενικός λύκος «Όρλφ», που
ζευγαρώθηκε μαζί της, υπήρξε πάντα άγριος και
άτιθασος. Ο «Λυκάνθρωπος» τόν θεωρεί μιά άπ' τις
λίγες άποτυχίες του.

Ευτυχώς, τ'α παιδιά του δεν τού έμοιάσαν. Ο
«Ντούρο» κι' η «Λαο

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η Θυσία της Μανταλένα

Επρόκειτο να γνωρίσει καμιά καλά τις ώρες της παλαιορίας, για να διακινδυνεύσει έναν περιπάτο πάνω στους βράχους του Μεγανούελ, που προχωρούσαν βαθιά μέσα στη θάλασσα. Σάν μια ποσειδωνία της ακτής. Γιατί τα νερά ανέβαιναν ελαφρικά και σκέπαζαν μέσα σε λίγες στιγμές τα πάντα. Κι' αυτό είχε συμβεί εκείνο το απόγευμα στο ζωγάφο Ρισάο ντε Μπόρο και στην Άλιν, τη γυναίκα του. Άλλωστε, για καλή τους τύχη, βρίσκονταν πολύ κοντά στην ακτή και υπέροσαν ν' αποτασθύνουν, ποιοτού ή θάλασσα ούτως ούτως τα τελευταία βράδια.

Άλλωστε, ελαφρικά, άκουσαν μια μικρή κραυγή πίσω τους και, γυρίζοντας, είδαν μια μικρούλα που είχε πασάρει από τη μεντεσέλη της θάλασσας και εφώνηζε το συνηθισμένο. Η θάλασσα τη σκέπαζε ως το στήθος. Λίγο άκουσε και θά έφτανε στο κεφάλι της.

Εκείνη τη στιγμή, ο Ρισάο δεν σκέφτηκε τίποτε άλλο παρά πως να την σώσει. Και, χωρίς να λογαριάσει τον κίνδυνο, ώρμησε πάνω στα βράχια και άσπεσε τη μικρή στα χείρες του. Άλλα ένα μεγάλο κύμα τον πρόσπασε, τη στιγμή που έτοιμαζόταν ν' αποτασθύνει μαζί με το ανθρωπάκι φοοτίου του. Και ελαφρικά, χάρηκαν και οι δύο, ενώ η Άλιν φώναζε σαν τρελή πάνω στην ακτή.

Άλλ' ο Ρισάο δεν έχασε την ψυχραιμία και το θάρος του. Κι' άρχισε να παλεύει απεγνωσμένα με τα κύματα, ως πού, στο τέλος, κατόρθωσε να φτάσει στην ξηρά. Τα νερά του ήταν καταματωμένα, γιατί, κάθε τόσο, το ρομπτικό κύμα τον έφτανε πάνω στους υπερούς βράχους και τα ρούχα του είχαν κουρελιασθεί. Άλλωστε, ο Ρισάο δεν έχασε την ψυχραιμία και το θάρος του. Κι' άρχισε να παλεύει απεγνωσμένα με τα κύματα, ως πού, στο τέλος, κατόρθωσε να φτάσει στην ξηρά. Τα νερά του ήταν καταματωμένα, γιατί, κάθε τόσο, το ρομπτικό κύμα τον έφτανε πάνω στους υπερούς βράχους και τα ρούχα του είχαν κουρελιασθεί. Άλλωστε, ο Ρισάο δεν έχασε την ψυχραιμία και το θάρος του. Κι' άρχισε να παλεύει απεγνωσμένα με τα κύματα, ως πού, στο τέλος, κατόρθωσε να φτάσει στην ξηρά. Τα νερά του ήταν καταματωμένα, γιατί, κάθε τόσο, το ρομπτικό κύμα τον έφτανε πάνω στους υπερούς βράχους και τα ρούχα του είχαν κουρελιασθεί.

Πρακτικά συμβουλαι

- ★ Οι ξεφλουδισμένες μπανάνες μαυρίζουν γρήγορα. Μπορούν όμως να διατηρηθούν το χρώμα τους, αν τις βουτήξετε σε χυμό λεμονιού ή πορτοκαλιού. Ο χυμός αυτός περιέχει μια ουσία που εμποδίζει την ενεργεια ενός φυράματος, της «υπεροξειδωσής», το οποίο μαυρίζει τις κομμένες μπανάνες τα μήλα ή τα ροδάκια.
- ★ Για ν' αυξηθεί η ποσότης της κρέμας σαντιγύ που προορίζετε για τα γλυκίσματα σας, χωρίς όμως ν' αλλοιωθεί η γεύση της, αρκεί να την ανακατέψετε με ασπράδι αυγού χτυπημένο καλά ως ότου πήξει.
- ★ Για να μη λασπώνη το ριζί στο βράσιμο, προσθέτετε στο νερό λίγο ζουμί λεμονιού (μια κουταλιά του γλυκού σε κάθε μισή όκα νερό).
- ★ Μη πολυχρησιμοποιείτε κολώνια για τα μαλλιά σας. Επιπλέον, έτοιμο το άσπρισμα τους το τόσο άπρονευστικό για τους άνδρες και πρό πάντων για τις γυναίκες.
- ★ Αν θέλετε ν' άσπρίσετε τα δόντια σας, πλένετέ τα δύο φορές την εβδομάδα με σόδα όπως ακριβώς κάνετε και με την οδοντόκρεμα.
- ★ Συντηρίστε κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσετε, να πίνετε ένα ποτήρι κρύο νερό. Είναι σωτήριο για το στομάχι.
- ★ Όταν ξυπνάτε το πρωί, πριν από κάθε άλλη δουλειά, βυθίζετε τα μάτια σας μέσα σε μια λεκάνη κρύου νερού.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ της «Ατομγκραντ»

Οι Ρώσοι δεν θα μπορούσαν να παραχάγουν ατομικές βόμβες προ του 1954:

Σε ποιά σημείο βρίσκεται η «ατομική επιστήμη» των Σοβιέτ;

Να μια ερώτησις που στριφογυρίζει ασφαλώς στο μυαλό κάθε ανθρώπου και διεισδύει ούσανος είνε σκεπασμένος από απειλητικά σύννεφα.

Δύο Αμερικανοί τεχνικοί, ο Τζων Χόνγκερτον, άρχιμηχανικός των έργοστασίων ατομικών βουδών του «Οκ Ριντ» (πολιτεία Τένεσσ) και του Χάντφορντ (πολιτεία της Βασιγκτόν) και ο «Ελλγουορθ Ράιμοντ», σύμβουλος του «Σταϊντ Ντιπάρτμεντ» για τα ζητήματα τα άφορμένα τη κοσμική οικονομία νομίζουν ότι είνε σε θέσι ν' απαντήσουν με ακρίβεια σ' αυτό το ερώτημα.

Οι δύο Αμερικανοί τεχνικοί απέκλυναν για πρώτη φορά πριν από μερικές ημέρες την ακριβή τοποθεσία της υυστηριώδους πόλεως «Ατομγκραντ», που αποτελεί το κέντρο των «ατομικών» προσπαθειών των Σοβιέτ.

Η πόλις αυτή, κατά τους Αμερικανούς τεχνικούς, βρίσκεται στα βάθη της Σιβηρίας, κοντά στις όχθες του ποταμού Άνκαρα, που είνε ο ταχύτερος της Ρωσίας. Τα θεμέλια του «ατομικού» έργοστασίου της «Ατομγκραντ» έτοιμωθήκαν από τον ίδιο τον Στάλιν κατά το 1945.

Η έκλογη αυτής της τοποθεσίας είνε γιατί, κατά τη γνώμη του σοβιετικού επιτελείου, μόνον επιβεβλησι προερχόμενες από το μέρος της Κίνας θα μπορούσαν να την απειλήσουν. Από όλα τα άλλα μέση είνε τελείως άπρόσβλητη.

Ο ποταμός Άνκαρα είνε ο ταχύτερος της Ρωσίας. Άλλα, παρατηρούν οι Αμερικανοί τεχνικοί, παρ' όλη την ταχύτητα των υδάτων του, μόλις υπολείπεται παραπάνω ηλεκτρική ενέργεια δύναμεις 250.000 κιλοβάτ (δσν) και το έργοστάσιο του Χάντφορντ, ενώ το έργοστάσιο του «Οκ Ριντ» παράγει σήμερα 500.000 κιλοβάτ και η παραγωγή του θα αυξηθεί σημαντικά σε προσεχές μέλλον. Συνεπώς, συμπεραίνουν ο Τζων Χόνγκερτον και ο «Ελλγουορθ Ράιμοντ», με τις δυνατότητες που έχουν σήμερα τα Σοβιέτ, μόλις κατά το 1954 θα κατορθώσουν να παραγάγουν ατομικές βόμβες και αυτό με την προϋπόθεσι ότι θα μπορούσαν να κατασκευάσουν στο μεταξύ τα απαραίτητα γι' αυτό το σκοπό όργανα ακριβείας.

Οι δύο Αμερικανοί επιστήμονες υπενθυμίζουν με αυτή την ευκαιρία ότι για την κατασκευή ατομικών βουδών στην Αμερική χρειάσθηκαν περισσότερα από 100.000 όργανα ακριβείας. Παρατηρούν, εξ άλλου, ότι η «βούδα Μολότωφ» περιείχε περισσότερα... παραπάνω παρά ούράνιων.

Κατά τους Αμερικανούς ειδικούς, οι Ρώσοι δεν θα μπορούσαν να εφαρμόσουν το περίφημο σύστημα « $E=K=25$ », που χρησιμοποιείται σήμερα στο «Οκ Ριντ», εφ' όσον δεν κατορθώσουν να ξεπεράσουν τα 250.000 κιλοβάτ. Μόνον το φράγμα του Δνεπίροστού θα μπορούσε να δώσει μια ηλεκτρική ενέργεια 500.000 κιλοβάτ. Άλλα το φράγμα αυτό καταστράφη κατά τη διάσκεψη του πολέμου και είνε σήμερα κατά το μεγαλύτερο μέρος του άχρησιμοποίητο.

Οι δύο Αμερικανοί τεχνικοί παρατηρούν, τέλος, ότι ενώ η Αμερική διαθέτει σήμερα 400 περίπου τόνους ούρανιου έπισης, τα Σοβιέτ υπολογίζονται και της συμβολής της Τσεχοσλοβακίας, μόλις θα κατορθώσουν να έχουν στη διάθεσι τους 10-25 τόνους ούρανιού.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΚΑΜΠ

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Μια νεαρή άγνωστη μου έκοιμησθαι:

(Μου έγραφε τόσο αισθηματικά γράμματα από το μέτωπο που βρίσκονταν μα από την ημέρα που έβλεπαμε για πρώτη φορά άλλαξε εντελώς. Δεν μου ξανάστειλε πια γράμμα κι' έπληρε μαζί του φευγόντας ελπί μου τη χαρά, όλη μου τη ζωή. Κι' όμως δεν είμαι ούτε ασχημή, ούτε κακοφτιαγμένη πολλοί μάλιστα έχουν τη γνώμη πως είμαι φοβερά έλκυστική κτλ. κτλ.).

Μη φαντάζεστε ότι φταίει το παρουσιαστικό σας αν ο καλός σας αλλάξει, αγαπητή μου. Πρέπει να καταλάβετε καλά πως έχει άπανάω που βρίσκονται τα γενναία αυτά παιδιά βλέπουν και αισθάνονται διαφορετικά. Τους χρειάζεται κάποια τρυφερότητα είνε ευχάριστημένα να βλέπουν πως κάποιος τους σκέπτεται και παρακαλεί γι' αυτούς. Αυτό είνε κάτι που τους δίνει δύναμη, θάρρος, χαρά. Η κοπέλλα που γράφει είνε για τον πολέμιό της 'όνειροπόλημα, η νοσταλγία του το θελκτικό άγνωστο.

Σαν γυρίσει στην πόλι όλα αυτά χάνονται, δημιουργούνται νέες έντυπώσεις, είνε η ζωή που το θέλει έτσι και το κάκου φαντάζεστε πως φταίτε εσείς γι' αυτό.

Το κακό βέβαια για σας ήταν πως τόχτες πάρετε λιγάκι διαφορετικά το ζήτημα και τώρα απογοητευθήκατε. Υπάρχει όμως ένα φάρμακο που θα σας γιστρέψει αμέσως: Δημιουργήστε μια καινούργια άλληλοφροσύνη μ' έναν άλλο κορίτσι κι' αυτή τη φορά που ξέρεται περί τίνος πρόκειται μη πάρετε όνειρα που δεν πρόκειται ίσως να πραγματοποιηθούν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η υοδα

Μη σάς φανή παράξενο αν μιλούμε ακόμη για πλεκτά γιατί είνε τόσο πολύ στη μόδα εφέτος που θα φορεθούν και την άνοιξη και το καλοκαίρι με τη μόνη διαφορά πως το καλοκαίρι θα γίνονται από κοτόν περλέ ή από νήμα πολύ λεπτό βουδσκοιμάτο.

Το πλεκτό δεν θεωρείται πια

ντύσιμο καθημερινής χρήσεως. Στην τελειότητα της εξέλιξεως πούφτασε επιτρέπεται να το χρησιμοποιούμε ακόμη και για τουλάχιστο.

Θα συνιθίζεται επίσης το μετάξι με πολύ λεπτές μεταλλικές κλωστές άσπρες ή χρυσές. Έτσι θα ίδουμε όλοκληρα φορέματα, μπλουζες, τσάντες, τουρμπάν έσάρπες που θα είνε χάρμα καιψόπτος.

Με λίγη μάλιστα επιτηδεότητα και γούστο, μπορούμε να περιφρονήσουμε τελείως τη ράπτρια και να κατασκευάσουμε όλοκληρη την τουαλέττα μας, που θα έχη διπλή αξία αφού θα είνε έργον μας.

Τα σημερινά πλεκτά παρουσιάζουν αφάνταστη ποικιλία στη βελονιά και επιτρέπονται όλων των ειδών οι αναμιξεις, χωρίς όμως και να αποκλεισύνεται τα σκέτα όπως το ελαστικό τ' ο πουάν ντε ρι κτλ.

Κοκετταρία και ο.η δουλειά

Η κοκέττα κυρία μπορεί να κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού χωρίς να παραμελή την υοδα της εμφάνισης. Κατ' έξοχην η Παριζιάνα το προσέχει αυτό και δεν θα την ιδίτε ποτέ άπτεμλητη καμιά ώρα της ημέρας, μολονότι είνε γνωστόν πως η νοικοκυράνη νη της την κάνει ν' ανακατεύεται σε όλες τις δουλειές του σπιτιού και πολλές φορές να τις κάνει όλες μόνη της.

Εφοδιάζεται λοιπόν με μια μακριά μπλουζα που κουμπώνει απ' επάνω ως κάτω και τον μόνεμα φουέται επάνω από το ποιοδότητε φόρεμα προστατεύοντας το από τη σκόνη και το λέρωμα το δε καλοκαίρι επάνω από την κομπινάζον.

Η μπλουζα αυτή γίνεται από ένα λεπτό ύφασμα, που να είνε συνάμα και στερεό για ν' άντεχη στα πλυσιματα και για χρώμα διαλέγουμε κάτι του γούστου μας μπλε - πασιέ μονόχρωμο ή ρινέ, τοίτσκι έμπριμέ ή και κρετόν. Το σέδιο αυτής της μπλουζας είνε εντελώς απλό και μπορεί μια κυρία που επιτηδεύεται λίγο σε ράψιμο να την ράψη μόνη της. Τυλίγουμε και τα μαλλιά μας μ' ένα μαντίλι για να τα προστατεύουμε από τη σκόνη και έτσι εφοδιασμένες αναλαμβάνουμε όλες τις δουλειές του σπιτιού χωρίς να έγκαταλείψουμε και την κοκετταρία μας.

Μερικές τέτοιες μπλουζες που δείχνουν τα παριζιάνικα γιογυρίνια είνε τόσο κομψές που μοιάζουν με φορεμάτκια.

Τα ταγιέρ φέρονιν την Άνοιξη

Ακριβώς όπως και τα χελιδόνια τα ταγιέρ φέρνουν κι' αυτά την άνοιξη. Γιατί είνε το κατ' έξοχην κοστούμι με το οποίο περνούμε στα καλοκαιρινά φορέματα.

Ένα ταγιεράκι από έλαφρο

λαϊνός είνε ό,τι χρειάζεται για την άνοιξη που άλλοτε βσταίει πολύ και άλλοτε λίγο.

Τα άνοιξιάτικα ταγιέρ έχουν φυσικά ανοικτά χρώματα και γίνονται ως επί το πλείστον με φούστες κλός και ζακέτες αρκετά εφαρμοστές στη μέση και με μπάσα αν φόρου. Κουμπώνουν με τρία κουμπιά και φοριούνται με μπλουζες σε άνοιχτότερο χρώμα είδους λευκού. Φοριούνται όμως και με πλεκτές μπλουζες από λεπτή, μεσοερίξη κλωστή ή κοτόν περλέ.

Λεπτομέρειες άνοιξιάτικες

Έντελως ιδιαίτερη σημασία δίδεται σήμερα στις λεπτομέρειες και οι λεπτομέρειες είνε πολλές.

Βλέπουμε λ.χ. την τετραπλή ζώνη που δείχνει το σκίτσο μας και αποτελείται από τέσσερες στενές ζώνες δερματινές οι οποίες είνε τοποθετημένες σε μια κορδέλλα γκούγκραιν που έχει ακριβώς το μήκος της μέσης, ούτως ώστε όταν κλείνει η ζώνη να κρύβεται κάτω απ' αυτήν.

Η τετραπλή αυτή ζώνη είνε ένδοξη μνην για λιγνές και φιλές.

Άλλο είδος ζώνης είνε μια φαρδιά φάσα δερματινής που έχει επάνω απλικάριμένα από άλλο χρώμα δερματός άνωθι, φύλλα ή άλλα μοτίβα.

Η ζώνη αυτή κλείνει εμπρός με μια άγκραφα ντυμένη με δέρμα.

Άλλη χαριτωμένη λεπτομέρεια είνε μια τούλινη έσάρπη δεμένη αλά ισπανιόλικά γύρω από τη μέση που παρουσιάζει άσχεως άμυγνιέ ένα απλό φόρεμα. Ένα μικρότερο τούλι τοποθετείται

Τέλος μια νόστιμη γραβάτα - ζαμπύ από ασπέν κεντημένο με πέρες στολίζει επίσης ένα άπνευματικό φόρεμα δίδοντας του πλούσια εμφάνισι.

Καπέλλα

Πόση χάρη και κομψότητα έχουν τα έφειταινα καπέλλα! Και αυτές ίσως θα είνε ο λόγος που θα ίδουμε πολλά καπελλωμένα κεφαλάκια το καλοκαίρι. Ποιά κοκέττις θα μπορούσεν ν' αντιταθή στον πειρασμό;

Η φάθα πικύ βρίσκεται στην ήμεροπία διάταξι. Η λεπτότης της ένδεικνυται για τις μικροσκοπικές φόρμες που θα φορεθούν.

Θα ίδουμε πολλά χτυπητά χρώματα πράσινο κόκκινο, χρυσαφί, εκάιν και πολλά νανορίσματα από λευκά άνθη: καμείες τριαντάφυλλα, πασχαλιές. Το βελάκι φυσικά προσθέτει και αυτό την χάρη του.

Κοντά όμως στην φάθα πικύ θα ίδουμε και παϊν ντ' ιταλ για καπλίν που θα φορεθούν κι' αυτές πολύ.

Επειτα έχουμε τις παγιασόν που είνε ως γνωστόν πιο κοντρές φάθες άλλα χωρίς να είνε βαρείες. Αυτές θα φορε-

θών μάλλον τα πρώτα σε κάπως μεγάλα σέδια.

Η γενική γραμμή των καπέλλων είνε μικρά σκίματα σκεπτόζικα τοποθετημένα φηλά στο κεφάλι με κλίσι προς το μέτωπο και λιγνότερα μεγάλα σκίματα για πρώτα και για άμυγνιέ.

Η άλληλογραφία μου

Γιούλικα Μαρούσι: Ό υποσιτισμός δεν έχει καμιά σχέση. Υπάρχουν επιδερμίδες και μαλλιά λιπαρά χωρίς να φταιν αυτό που νομίζετε. Για το πρόσωπο θα σάς συνιστούσα αυτή τη λωσιόν: Οινόπνευμα λευκό 20 βαθμύ 1/2 κιλό και μέσα να λυώστε 10 γραμμ. βόρακα. Θα περνάτε με ένα βαμβάκι το πρόσωπό σας μετά το πλύσιμο. Αν η επιδερμίδα σας δεν σκίνην το οινόπνευμα προσθέτετε 1/2 του κιλού νερό βρασμένο. Για τα μαλλιά κάμειτε αυτό το μίγμα: Teinture de quinquina 15 gr. Teinture de capelle 10 gr. Baume de Fioraventi 25 gr Rhum 100 gr και να τρίβετε με αυτό τις ρίζες βουδού και πρώι. Επίσης λούσιμο 2 φορές τον μήνα.

Μιάν χωριατοπούλαν: Δυστυχώς δεν υπάρχει θεραπεία γι' αυτό. Το δευτενέ μόνον άλλα πρέπει να το κοπιμοποιήτε τακτικά. Ζητήστε από ένα φαρμακείο και θα σάς πη ό φαρμακοποιός πως γίνεται η χρήση.

Μάρτιν: Το Πετρόλ Κανά είνε καλό διότι σταματά την τριχοπώση χωρίς να ερεθίζει το δέρμα. Όσο για τον ύπνο να βάζετε ένα μαξιλάρι άλλα να είνε λεπτό ώστε να κρατά το κεφάλι στη θέσι που πρέπει. Για τις άμυγνιες περνάτε λίγες σταγόνες 15 - 20 σ' ένα φυλντζάνι τίλλιο κάθε βράδυ. Μην άρχισετε από τώρα δραστήρια νάρκωτικά.

Τακτική ν: Διανώνω στράιν: Η φυσική θεωραπεία τώρα πια. Δεν υπάρχει κανείς λόγος ν' απελπισέστε. Όσο για τη καμιά σας μη σβήσθε: Οι μεγάλοι άντρες τους. Άντιδρά ό άρνησμός τους. Σεις να επιδιώκετε καθαρό άέρα, υπεριοπισμό και άναπάνισι. Αυτά είνε τα φάρμακα και όσο μπορείτε να επιβάλλετε στον έαυτό σας λέγοντας διαρκώς: «Θα γίνω καλά γιατί το θέλω».

Η λιοβασίλεμα: Λίγο μασάζ τοπικώς θα σάς ωφελούσε. Να σάς δείξη όμως κάποιος ειδικός πως γίνεται. Όσο για τον ήσποιο άποτανήστε σ' ένα κινματογραφικό περιόδικό.

Λευκήν Ροζίταν: Σας ευχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια και λυπάμαι που δεν μπορώ δυστυχώς να σας βοηθήσω γιατί η πάθησι σας θέλει δερματολόγο γιατρό. Επισκεφθήτε τον κ. Λαδών. Θα σάς πη την αλήθεια, αν θεωραπεία αυτό που έχετε ή όχι.

Υγκρίνι: Τα μαλλιά σας έχουν ανάγκην τονώσεως και λίπους. Κάμειτε αυτή τη συνταγή: Vaseline blanche 30 gr. Acide pyrogallique 18 centigr. Να την χρησιμοποιήσετε 15 - 20 ημέρες τα βράδια στρώνοντας τις ρίζες, ύστερα σταματάτε τις λουζοσές και στο κτένισμά σας να βάζετε πάντα μπριγιαντίνη. Επίσης να ξεβιάζεστε με νερό και ζυδι.

Μιάν άναγνώστριαν: Θα κάμειτε στο πρόσωπό άμύλομυρο. Αυτό μαλακώνει τα μπριμπικια και γνάνιουν τότε με το νύχι. Επειτα βάζετε λίγο οξυζενέ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το έγκλημά του

Ο δόκτωρ Γουάρτον Μπλέιν γυρίζοντας στο σπίτι του βρήκε ένα σημείωμα του φίλου του Τζων Σόλερ που τον ικέτευε να τρέξει κοντά του. Ο Μπλέιν, χωρίς να χάσει καιρό, πήρε το αυτοκίνητό του και τράβηξε ανήσυχος για το σπίτι του Σόλερ.

Ο δόκτωρ Μπλέιν ήταν ένας ανθρωπος χωρίς αισθηματικότητες και πάντοτε κύριος του εαυτού του. Μόνο για τον Τζων Σόλερ με τον οποίον είχαν μεγαλώσει μαζί, ένοιωθε πραγματική στοργή. Έξω άλλου, ο Σόλερ του είχε σώσει κάποτε τη ζωή από βεβαιο πνίξιμο σε μία θαλάσσια έκδοσή τους με βενζινοκάτο.

Όταν έφτασε στο σπίτι του φίλου του ο δόκτωρ βρήκε τον Σόλερ να πνιγνέοιται σαν το ξύλο μέσα στο νοσητήριο του. Ήταν γεμάτος αγωνία. Μόλις είδε τον Μπλέιν αναστέναξε με ανακούφιση.

— Γουάρτον, του είπε, δεν μπορώ να ζήσω έτσι πια. Η κατάσταση της έχει φτάσει στο απόγειο. ... Πάμε να τη δούμε, του αποκρίθηκε ο δόκτωρ.

Καθώς ανέβαιναν το δεύτερο πάτωμα, τα δυο χαριτωμένα παιδάκια του Σόλερ οίχτηκαν στην αγκαλιά του υπαυπά τους.

— Μπαμπά, πότε πια θα γίνω καλά ή υαυά; ρώτησαν.

Ο Σόλερ τα φίλησε συνκινημένος δίχως να τους απαντήσει.

— Πως μπορώ να εξακολουθώ να τάχω μακριά της; είπε σινα το γιο του.

— Αχ! Θεέ μου, τί φοβικό παιδάκιλλον για τα παιδιά μου!

Μπήκαν στο δωμάτιο της άρρωστης. Πάνω στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη μία γυναίκα με υπερδεμένα μαλλιά και πνιγμένο πρόσωπο. Τα μισανιγμένα γείλη της ήταν μούσα και ποτισμένα.

Η άρρωστη άνοιξε τα μάτια της κι είπε υ' άγνοια φωνή:

— Δόστε μου να πιώ... Νερό! νερό! νερό!...

Ανάσπαινε με δυσκολία. Άνάμεσα από τα μαλλιά της νυχτικιάς της φαινόταν μια υποάστα της γευστά από μούσα στίγματα.

— Νά πως κατάντησε η γυναίκα του Τζων Σόλερ του μοναδικού μου φίλου, απ' το πάθος της προς τη μορφήν, σκεπτόταν ο Μπλέιν, σκύβοντας για να περιποιηθή την άρρωστη.

Σε λίγο δειπνήσαν.

Μιά ώρα ύστερα από το δείπνο ο δόκτωρ έστειλε το Σόλερ και την αδελφή της γυναίκας του υ' αναπαυθούν και κάθισε μόνος του κοντά στην άρρωστη περιμένοντας την τομερή ώρα της κοίσεως.

Η άρρωστη κοιμόταν βαθύα. Ο δόκτωρ παρατηρούσε με το ψυχρό βλέμμα του το κατάνυχο πρόσωπό της κι ανατολούσε όλη την ευτυχία που είχε δει να βασιλεύει άλλοτε στο αγαπημένο του αυτό σπίτι.

Την ευτυχία που την κατέστρεψε το κατασπασμένο πάθος της κ. Σόλερ. Με άσπρη φέρεση στο νού του την αίσθηση της καταστροφής, τον ταπεινό έρωτα της γυναίκας του Σόλερ προς έναν ωραίο θεατρίνο. Όλος ο κόσμος ήξερε το σκάνδαλο αυτό έκτος απ' τον άγαθο Σόλερ που πήγε να τρελλάνη όταν ανακάλυψε

ότι η γυναίκα του έκανε ένεσεις μορφίνης. Τού ήταν αδύνατο να καταλάβει ποιος την παρέσυρε σ' αυτό το πάθος.

Πού θα κατέληγε όμως αυτή η τραγωδία; Στο μυαλό του γιατρού άσπασε μία τρομερή σκέψη.

— Πρέπει να δοθεί ένα τέλος, φηθύρισε. Η ζωή του αμοιρουν Σόλερ και των παιδιών του έχει κατακτήσει ματωμένη. Η γυναίκα αυτή είναι πια γαμμένη. Άς σωθούν τουλάχιστον οι άλλοι... Άν δεν της κάνω ένεσι απόψε θα πεθάνω!...

Η άρρωστη κινήθηκε σπασμωδικά κι άνοιξε τα μάτια της.

— Δόστε μου... Γρήγορα... Γρήγορα μορφίνη!... τσαύλασε.

Η φωνή της ήταν στοιγνιά και τα μάτια της άπληνη.

— Όχι, της είπε αποφασιστικά ο γιατρός. Δεν θα σου δώσω ούτε σταγόνα!

Έκείνη τον κύτταξε με δυσπιστία.

— Έλα, δώσε μου γρήγορα... Γρήγορα... Είμαι πολύ αδύνατη... σβύνω... πεθαίνω!...

— Όχι! απάντησε πάλι ο γιατρός.

Τα μάτια της άρρωστης που είχαν καρφωθεί απάνω του πήραν μία έκφορα τρύπου.

— Είπες όχι; ρώτησε με φωνή αλλανγμένη.

— Ναι! Είπα όχι!...

— Μήπως λογαριάζεις να με κάνης καλά με δραστήρια φάρμακα; ρώτησε εκείνη εισαχνικά... Ξέρεις όμως ότι κι οι άλλοι γιατροί δεν τ'ό πετύχαν αυτό... Δώσε μου λοιπόν μορφίνη! Άκούς; Άν δεν μου δώσεις θα πεθάνω!

Ο γιατρός έμεινε άπαθής. Τότε η άρρωστη πετάχτηκε απ' το κρεβάτι της και οίχτηκε πάνω του προσπαθώντας να τον δαγκάσει.

— Δόστε μου! Δώστε μου! ούα-λίσσε.

Ο γιατρός την έπιασε απ' τους ώμους και την κράτησε ακίνητη.

— Ατιμε! Κτηνός! Δώσε μου, σου λέω... Πεθαίνω! Βοήθεια!... ούα-λίσσε η άρρωστη.

Η πάλιν την κούρασε τέλος κι έπεσε κάτω. Ο γιατρός ήξερε πως η άγνοια που θάοιζε τώρα θα ήταν τομερή το σώμα αυτό δεν μπορούσε πια να ζήσει χωρίς μορφίνη. Η άρρωστη έτρεμε. Τα λόγια της έβγαιναν απ' τα γείλη της σιγανά, παρακλητικά.

— Για τελευταία φορά σε ικετεύω, γιατρέ, δώσε μου... Λυτήσου με... Κι έπειτα κρυσάσε άγρια:

— Σκότώσε με λοιπόν, υή με τυραννά!...

Ο γιατρός τη σήκωσε και την εάπλωσε στο κρεβάτι. Τα μάτια της είχαν σβύσει, ο σφυγμός της μόλις άκουγόταν, ένας διακεκτός σπασμός τάραξε το σώμα της. Ο Μπλέιν κατόλαβε πως σε λίγες στιγμές θα ήταν νεκρή. Η συνείδησής του έγερσε εαφνικά. Έβγαλε απ' την τσέπη του τη συρίγγα και γύμνωσε το υπράστω της άρρωστης.

Άλλα έβγαλε πάλιν παρουσιάστηκε μπροστά του η θλιμμένη μορφή του Σόλερ, του μοναδικού του φίλου.

Επρεπε να τον λυτρώσει απ' αυτή τη γυναίκα, για την ευτυχία του, για την ευτυχία των παιδιών του. Με μία υπέρτατη προσπάθεια κατάνηκε και τού τελευταίου διαταγούς του κι άφησε να πέσει κάτω η κατασπασμένη συρίγγα.

Η άρρωστη είδε τι συνέβη με το σβυσμένο βλέμμα της. Ένα βοννητό τη συντάραξε ολόκληρη. Έπειτα το τη συντάραξε άνοιξαν διάπλατα, άοχισε να τρέξει τα δόντια της, να αναπνή δύσκολα. Άγανούσε. Κι η άγνοια της κράτησε άκετη ώρα, ως που έεινυχε.

Ο γιατρός Μπλέιν έκαμε τότε το σταυρό του και ψιθύρισε:

— Λυτρώθηκε! Συγχώρεσε με, Θεέ μου!...

ZAN AIKAP

Η ταχύτης των πουλιών

Έν συγκρίσει με τα άεροπλάνα.

Ποίν από λίγες βδομάδες, ενώ ο πιλότος ενός αγγλικού καταδιωκτικού άεροπλάνου πετούσε πάνω απ' τα σύννεφα, σε μέτριο ύψος, είδε έξωθεν να πλησιάζει ένα κοπάδι από αγριόπαπες. Για να περάσει την ώρα του, έδωσε την ανάλογη κλίση στο άεροπλάνο του και διευθύνθηκε κατ' ευθείαν προς τα πουλιά, σκοπεύοντας υ' αλλάξει κατεύθυνση αφού θάσταν κοντά τους και θα τα τρούαζε.

Βρισκόταν άκούη στα μέσα της άποστάσεως, όταν έβγαλε δοκίμασε ευνόητη έκπληξη, βλέποντας να τον προσπερνά εύκολα και δίχως προσπάθεια ένα γεράκι, που όμοιους κι' αυτό προς τις αγριόπαπες!

Δεν ήταν ώστόσο ο μόνος πιλότος που είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει την ίλιγγιώδη ταχύτητα των πουλιών. Ένας συνάδελφός του γουνομέταρς τελευταίως τη «βουτιά» που έκανε στον άερα ενός χρυσαστός, και υπολόγισε την ταχύτητά του σε 320 χιλιόμετρα την ώρα. Άλλος πάλι σέτος έπεσε σαν πέτρα από ύψος 1.500 μέτρων και γεσιάσθηκε 6 δευτερόλεπτα για να φτάσει ως το έδαφος. Είχε δηλαδή ταχύτητα 900 χιλιόμετρων την ώρα!...

Γενικά τα πουλιά είναι σε πολλά σημεία άνωτερα απ' τα άεροπλάνα. Έχουν δει μία άναμφισβήτητη προτεραιότητα... Π. χ. ο άετος βουτούσε σαν βουβαρδιστικό καθέτω έφορμήσεως και σκόρπιζε τον τρούο στις καρδιές των θημάτων του, πολύ πριν οι αδελφοί Βοάιτ πρωτοπετάξουν με το άαγγένο άεροπλάνο τους. Το όνομα αυτό άναβαίνει ψηλά, τόσο που γίνεται ένα άόρατο σχεδόν σημαδάκι στον ούρανό, κι' έπειτα κλείνει τις φτερούγες του κι' έφομα κατακόρυφα. Άναπτύσσει δέ τότε τόση ταχύτητα, ώστε το σώμα του σφυρίζει σαν όβιδα καθώς σν ζει τον άερα.

Τα πουλιά καταναλίσκουν για την πτήση τους μία καύσιμη ύλη, όπως και τα άεροπλάνα. Στην περίπτωση τους όμως, η ύλη αυτή είναι το λίπος τους. Αφού ένας χαρσδός (κοινώς κτηνοπούλι) πετάξει επί 48 ώρες, σε απόσταση 3.800 χιλιόμετρων, έτυχε να τον ζυγίσουν, και βρέθηκε τότε ότι είχε γάσει μόνο 60 γραμμάρια λίπους. Ένα άεροπλάνο — άνάλογα με το βάρος του — θα χρειαζόταν 8 φορές περισσότερη βενζίνη για την ίδια πτήση.

Μ' άλλα λόγια, το «υοτέρ» των πουλιών είναι οικονομικώτατο σε κατανάλωση. Άν υπορούσε π. χ. να κατασκευασθή ένα άεροπλάνο, ίσο σε όικονομία και άπόδοσι με το θαλασσινό πουλί «άλυπατρο», θα χρειαζόταν μόλις το ένα τρίτον της συνθισμένης δύναμης σε ίππους.

Η αγριόχνηνα είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της τελειότητας των δημιουργημάτων της φύσεως, γιατί έχει 12.000 μύς, μόνο για να κινούν τις φτερούγες της.

Οι έφορεύεται δεν έχουν άκούη φτιάσει ένα άεροπλάνο, που υ' άπογειώνεται και υ' άνωπνέεται στον άερα με μία άπλη κίνηση της ούρας του. Το όνομα όμως που λέγεται «άλιόετος», άναβαίνει ψηλά κινώντας μόνο την ούρα του, χωρίς να μεταχειρισθή καθόλου τις φτερούγες του.

Όστόσο, τα σημερινά άεροπλάνα υπερέχουν απ' τα πουλιά σε ταχύτητα όριζοντίας και ευθυγράμμιου πτήσεως. Γιατί οι αγριόχνης, που κρατούν τα πρωτεία σ' αυτό το ζήτημα, φτάνουν μόλις τα 90 χιλιόμετρα την ώρα. Τα ψαρόνια πετούν με 70 χιλιόμετρα την ώρα κατά μέσον όρον.

Τα έντομα είναι ταχύτερα απ' τα πουλιά, στην όριζοντία πτήση. Πράνυμα, ένα είδος μυίας μπορεί να πετάει με 95 χιλιόμετρα την ώρα. Και μία άλλη μυία κάνει ένα τεχνικώτατο «λουπινγκ-δη-λουπ» στον άερα, σ' ένα έκατοστόν μόνο του δευτερολέπτου!

Ο επίσκοπος και τα «γκέρλα»

Ο καθολικός επίσκοπος Πρέτνερ Τσιππικό πρώην βιβλιοθηκάριος του Βατικανού, είχε δηλώσει ότι σκόπευε να γυρίσει ένα μεγάλο θρησκευτικό φιλμ, γύρω απ' την ζωή του άγίου Φραγκίσκου της Ασίζης. Είχε μάλιστα άρχισει να συγκεντρώνει κεφάλαια από χρηματοδότες. Οι άνωτερες όμως έκκλησιαστικές άρχες δυσπίστησαν και ζήτησαν να έλίσγουν το σενάριο του φιλμ. Διαπίστωσαν λοιπόν τότε ότι ο καλός επίσκοπος είχε άνακατέψει στη ζωή του άγίου... μερικά μπλετά από μισόγυμνα «πιν-άπ-γκέρλα»! Φυσικά, άπαγορεύθηκε το γύρισμα του φιλμ παρ' όλον ότι ο επίσκοπος έξήγησε ότι είχε προσθέσει τις ώριμες κοπέλλες για να προσαρμόσει την ταινία στα άμερικανικά γούστα...

Όσο για τα χρήματα των κεφαλαιοούχων, αυτά είχαν σπαταληθή ήδη απ' τον ρασοφόρο επίσκοπο για την αγορά αυτοκινήτων, κοστούμιών, κλπ.

Ακούμε συχνά να λενε για έναν άνωθωπο ότι «έχει λευκωμα» ή ότι «του βόηκαν λευκωμα». Το όρθότερο θα ήταν άν λέγαμε ότι έχει ή του βόηκαν λευκωμα στα ούρα, δηλαδή ότι πάσχει από λευκωματουρία. Γιατί ο όργανισμός και ειδικώτερα το αίμα περιέχει μεγάλη ποσότητα λευκώματος. Άσθενεία υπάοχει μόνον από τη στιγμή που το λευκωμα περνάει από το αίμα στα ούρα.

Κανονικά, το αίμα κατά το πέραςμά του από το φίλτρο των νεφρών δεν πρέπει να άφηνε σ' αυτά κανένα ίχνος λευκώματος. Όταν όμως τα νεφρά δεν λειτουργούν κανονικά, ποσότητες λευκώματος, που είναι άλλοτε περισσότερες και άλλοτε λιγώτερες σημαντικές παραμένουν σ' αυτά και βγαίνουν κατόπιν με τα ούρα.

Η έξακριβώσις της υπάρεως λευκώματος μέσα στα ούρα είναι άπλουστάτη και δεν άπαιτεί ειδικές ιατρικές γνώσεις. Η άκολουθούμενη μέθοδος σπρίζεται στο φαινόμενο της προσκαλούμένης διά της θερμότητας πήξεως του λευκώματος.

Κατά κανόνα, πρέπει να συγκεντρώσμε σ' ένα δοχείο τα ούρα ενός όλοκλήρου είκοσιτεταρσίωρου. Γιατί η έκρηξη λευκώματος δεν είναι συνεχής και δεν γίνεται με τον ίδιο ορυσμό κατά τις διάφορες ώρες της ημέρας και της νύχτας. Είνε

Η πρόελευσις της λευκωματουρίας και η θεραπεία της

καλό επίσης να φιλτραρισθούν τα ούρα που συγκεντρώσαμε με ένα γαστή φίλτραρίσματος ή και με ένα άπλό βαμβάκι.

Γεμίζουμε κατόπιν απ' αυτά τα φίλτραρίσματα ούρα έναν γυάλινο σωλήνα και βάζουμε την άκρη του στη φλόγα ενός κοινού καμινέτου με οινόπνευμα. (Είνε άπαράιτητο να περιστράψουμε διαρκώς το σωλήνα πάνω στη φωτιά, γιατί, διαφορετικά, υπάοχει κίνδυνος να σπάσει).

Τα ούρα θολώνουν συνήθως όταν φτάσουν σε κατάσταση βρασμού. Άπορούμε τότε τον σωλήνα από τη φωτιά και προσθέτουμε μία σταγόνα δέικου όξέος. Κατόπιν τον έαναβάζουμε στη φωτιά.

Άν μετά την προσθήκη της σταγόνας του δέικου όξέος τα ούρα έαναγίνουν διαυγή, αυτό σημαίνει ότι δεν περιέχουν λευκωμα.

Αντίθετα, αν έξακολουθήσουν να παραμένουν θολά, αυτό σημαίνει ότι περιέχουν λευκωμα.

Συνεπώς:

Διαυγή ούρα = άπουσία λευκώματος.

Ούρα διαυγή μετά την προσθήκη δέικου όξέος = άπουσία λευκώματος άλλ' υπάοεις φωσφορούχων ουσιών.

Ούρα θολά και μετά την προσθήκη δέικου όξέος = παρουσία λευκώματος.

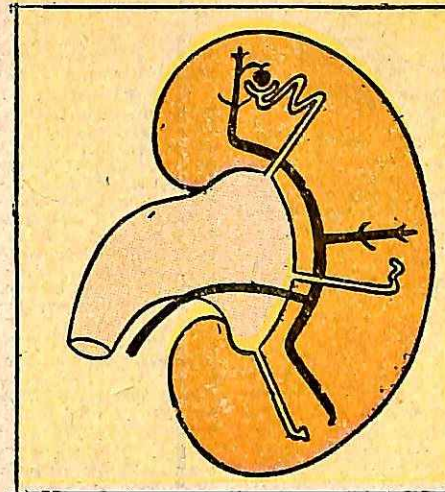
Η έξέτασις των ούρων είναι, όπως βλέπετε, εύνοεστάτη και είναι καλόν να συνθηθείτε να την κάνετε μόνοι σας όταν έχετε λόγους να υποπτεύεσθε ότι να νεφρά σας δεν λειτουργούν κανονικά.

Είνε άλλο ζήτημα, όμως, ο προσδιορισμός της ποσότητας του λευκώματος, που περιέχεται μέσα στο αίμα. Αυτό είναι έαον του ίατρού.

Ο προσδιορισμός αυτός γίνεται με τον «σωλήνα του Έσμπαχ» ή με την καλούμενη φωτομετρική μέθοδο κτλ.

Κανονικά, όπως σημειώσαμε, το αίμα δεν πρέπει να περιέχει λευκωμα. Σε περιπτώσεις άσθενείας, η άναλογία μπορεί να ποικίλη από μερικά ίγνη μέχρι 50-60 γραμμαρίων λευκώματος κατά λίτρον.

Είνε άυτόνοητον ότι μόνον ο ειδικός

Το αίμα φορτωμένο με ούρια και άλλες ουσίες φθάνει στα νεφρά και αφού φιλτραρισθή εκεί έαναφεύγει καθαρισμένο για να έαναγυρίση στην κυκλοφορία. Όταν τα νεφρά δεν λειτουργούν κανονικά, ένα μέρος του λευκώματος που περιέχεται μέσα στο αίμα άπομένει στα νεφρά και άπό εκεί άποβάλλεται με τα ούρα. Η πάθσις αυτή καλείται λευκωματουρία.

επιπλαθείς στον όργανισμό και που για το λόγο αυτό πρέπει υ' άποδληθούν. Μέσα στα ούρα μπορεί να βόισκεται π. χ. η καλούμενη «μυκίνη», που είναι μία γλοιώδης ούσια, προσεκομένη από τον βλεννογόνο των ούροποπτικων όργάνων. Επίσης διάφορα άλλα λευκώματα που προέονται από τα γεννητικά όργανα. (Η περιεκτικότητα αυτή είναι συνήθεστερη στις γυναίκες). Η παρουσία αυτών των λευκωμάτων μέσα στα ούρα δεν ποούποθετει κακή λειτουργία των νεφρών.

Η γνησία λευκωματουρία όφείλεται συνήθεστερα σε πάθσι των νεφρών, που μπορεί να είναι είτε όξεια (όξεια νεφροίτις) ή χρόνια (χρόνια νεφροίτις).

Είνε δυνατόν επίσης να πρόκειται για μία παροδική διαταραχή της λειτουργίας των νεφρών, που μπορεί να όφείλεται στους άκολουθους λόγους:

1. Καρδιακές διαταραχές, π. χ. υπέρτασι, που κάνει το αίμα να λιμνάζει μέσα στις άορτίες των νεφρών. Το ίδιο φαινόμενο παροατρείται και στις έγκυες γυναίκες.

2. Νευρικές διαταραχές (επιληπτικές κρίσεις, έγκεφαλική αίμορραγία).

3. Μολυσματικές άσθενείες. Η όστρακία π. χ. συνοδεύεται συννύατα και από επιληπτικές νεφροίτιδες.

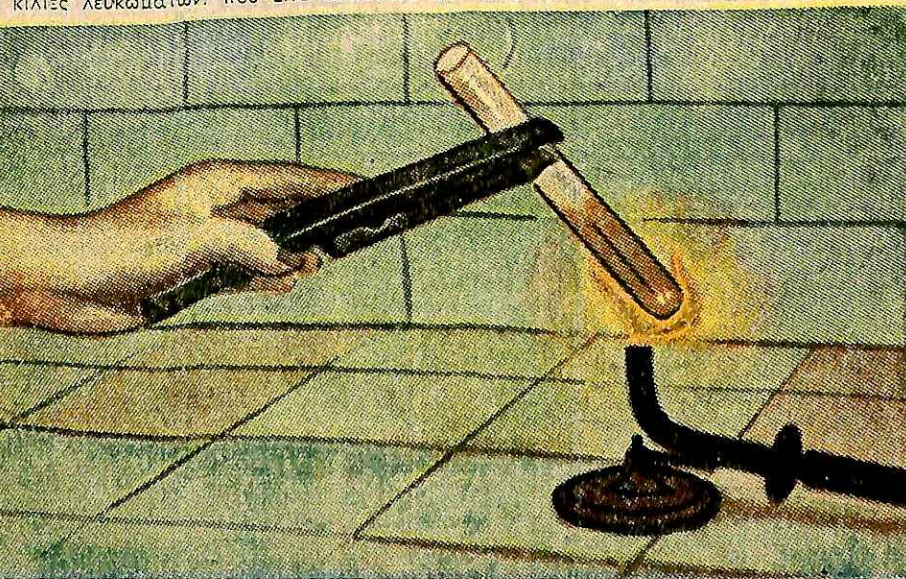
5. Σωματικές κάματες. Κάθε έντονη και παροατεινόμενη σωματική προσπάθεια προκαλεί συνήθως λευκωματουρία, άλλο πολύ μικρές διαοκείας.

6. Ατότοιμη ψύξις.

7. Διαταραχές των άδένων έσωτερικής έκκρίσεως (θυροειδούς, έπινεφριδίων, υποφύσεως, γεννητικού).

Υπάοχει επίσης η καλούμενη λειτουργική λευκωματουρία, που παροατρείται στα παιδιά και όφείλεται συνήθως σε διαταραχές κατά την περίοδο της άναπτύξεως.

Η λευκωματουρία είναι, λοιπόν, ένα σύμπτωμα και όχι μία καθ' αυτό άσθένεια. Τα μέσα της θεοαπείας της ποικίλουν συνεπώς άνάλογα με την αίτια που την προκαλεί. Γενικά, έδεικνύεται ο περιορισμός και σε ώρισμένες περιπτώσεις η πατελής άπουσία άλατος από τις τοφές. Επίσης η άποφυγή των κόπων και ειδικώτερα της όθιας στάσεως. Οι πάσχοντες από νεφρικά νοσήματα δεν πρέπει έξ άλλου, να χρησιμοποιούν ώρισμένα φάρμακα, όπως είναι η άσπιρίνη, το καλομελί, το πυραμιδόν, η άντιπυρίνη κτλ. Παρετηρήθη, τέλος, ότι οι πάθσεις της ρινοφαρυγγικής κοιλότητας (οινίτιδες, άμυγδαλίτιδες κτλ.) έχουν άμεση έπίδρασι στην καλή λειτουργία των νεφρών.

Η εξέτασις των ούρων δεν άπαιτεί τίποτε άλλο από έναν άπλό σωλήνα. Μπορείτε να την κάνετε και μόνοι σας, συμμορφούμενοι με τις όδηγίες που άναφέρονται στο κείμενο.

αναγκαία τις. Τη ζηλῶσα τὴν ὁ-
ποῖαν ἀσθενεῖς νὰ τὸ πό-
σωπο πού ἀναπαύει τὴν βρογχί-
τιδα καὶ ἀποκαταστήσῃ. Δὲν δι-
στάζω νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ κύριος
αὐτὸς δὲν εἶνε καθόλου εὐλι-
κοῦνης μαζί σας. Δὲν εἶμαι βέ-
βαιος ἂν ὑπάρχῃ σύνδεσμος
μετὰ τὴν ἐν λόγω κυρία, ἀλλὰ
καὶ δὲν τὸ ἀποκλείω. Προτιμώ-
τερο θὰ ἦταν νὰ τὸν παρασῶ-
ρετε μετὰ τρόπον ὅς μιν ἐλκρινῇ
ἐξήγησι ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐ-
ξαρτηθῇ καὶ ἡ περαιτέρω ἐξέ-
λιξι σας. Ἀπλ. Ἡ θὰ ἀποταξι-
κῆται ἀπ' αὐτὸν ἢ θὰ ὑπομεί-
νετε τὴν σημερινὴν κατάστασι
ὡς πού νὰ ἐρῇ ἡ στιγμή πού
αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ὀφθῇ τῇ λύσει.
«Πετραλῶνιτη» - 85 -
Α.Π.Β.Κ.): Σὲ συμβουλεύω νὰ
μὴν... ἀποκοινηθῇς ἀλλὰ νὰ
λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ μέρος στὸ
ὁποῖον βρισκεσθε τὰς δὲν εὐ-
νοεῖ καθόλου σταθεροῦς ἐρω-
τες. Ὑπάρχει κατὰ σοφώτερον
ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία, γιὰ σένα
αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἄν ἤθελα τὴν
αἰτία γιὰ τὴν ὁποῖαν βρισκεσθε
αὐτοὶ πέρα θὰ σοὺ ἐγνώσκα πε-
ρισσότερον. Πάντως ἐκεῖνο πού
ἔχω νὰ σοὺ συστήσω εἶνε τὸ
ἐξῆς: Νὰ διαβάσῃς βιβλία, κα-
λὰ καὶ ἡθοιοπλαστικά. Κι' ὅταν
μιά μέρα ἀπαλλαγῇς ἀπ' τὴν
σημερινὴν κατάστασι θὰ ἴ-
δῃς τί ὥραια πού εἶνε ἡ ζωὴ
ὅταν τὴ ζῇ κανεὶς τιμῆ καὶ
πρὸς μεγάλῃ δόξῃ ἔχει.
«Ἀναποφάσιστη»: Δὲν
εἶνε δὲ καὶ τόσο τρανικά τὰ
πράγματα ὅπως τὸ παρατήνατε
στὸ γράμμα σου. Σοὺ συνιστῶ
νὰ παρακολουθῇς τὴν ἐξέλι-
ξι τῶν παιδικῶν αὐτῶν σχέσεων
μετὰ ψυχραιμία καὶ χωρὶς παρα-
χρῆ καὶ ἀπελπίσῃς. Αὐτὸ ὑπο-
νοῦς νὰ συμβῇ ὅπως τόσα καὶ
τόσα συμβαίνουν σ' αὐτὴ τὴν
ἡλικία χωρὶς νὰ πόρῃ τὴν πα-
ραμικρῇ εἰδήσιν κανεὶς ἀπὸ
σας. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου
καλὸν θὰ εἶνε νὰ συστήσῃς
στὴν κοπέλλα, μετὰ εὐγενικὸ
τρόπον καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐξο-
ριώσῃς νὰ εἶνε προσεκτικὴ.
Προεπὶ μετὰ καλὸ καὶ μαλα-
κὸν χειρισμὸν τοῦ ζήτηματος νὰ
κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς
αὐτῆς ὥστε νὰ σοὺ εἶνε εὐκό-
λο νὰ παρακολουθῇς τὴν ὑπό-
θεσιν αὐτῇ. Μὴν παραλείψῃς
— μετὰ καλὸν πάντοτε τρόπον — νὰ
κάνῃς γνωστοὺς τοὺς κινῶν-
τους πού διατρέχει μιά κοπέ-
λλα σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία.
«Πονεμένο φανταράκι»:
Σ.Τ.Γ. 904 Α.: Φαίνεται
πὺς εἶνε ἴδιον τῶν ἐρωτημῶν
νυν νὰ βάζουν τὸ κακὸ στὸ
μυαλό τους μετὰ τὴν παραμικρὴ
καθυστερήσιν τῆς ἀλληλογρα-
φίας. Ἰσως αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ
ἔχῃ λάβῃ γράμμα ἀπὸ τὴν ἀ-
γαπημένην σου. Πάντως κι' ἂν
ἀκόμα σ' ἔχῃ ξεχάσει δὲν ἀ-
εἶξαι τὸν κόπον νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃς τὴν ὑπηρεσία σου καὶ νὰ
βρεθῇς κοντὰ τῆς. Ὅποιοςδο-
τε κι' ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ νυναικί-
α, σοὺ καὶ τὴν ἀναπαύσῃ καὶ
σὺ ὑπομένῃς κατὰ κράτος. Οἱ
ἐρωτημῶνες φαινοκ, σπανίως
λογικεύονται. Ἄν ἐλθῇς ἀ-
γαπῆτέ μου, νὰ λογιζομένης λι-
γάκι θὰ ἴδῃς — καὶ σὺ μάλιστα
πού εἶσαι καὶ στρατιώτης — ὅτι
ὑπάρχουν σήμερον τόσα ἄλλα
σοφώτερα προβλήματα ἀπὸ
τὸν ἔρωτα.
«Δ.Ν.Τ. Κοκκινιῶτη»:
Δὲν βρογχίτις σὲ ἀσχέι μὲ τοὺς
ἀνδρῆς ἢ «κακοντυσία» σου. ὅπως
τὴν ἀποκαλεῖς μετὰ τὴν τὸλμην.
Ἄλλοιμον ἂν τὸ βάρος καὶ ἡ
τόλμη ἦταν πρόνοιον ἀποκλει-
στικὸ τῶν καλοντυμένων ἀν-
δρῶν. Ἐπεὶ ὅτι οὐδεὶς σου φί-
λες μὴ πῶς ἴδῃς ἕνα ἀνδρῶς
ἀρέσει σὲ μιά γυναῖκα ἀρέσει
καὶ τὸν ἀνὰ δὲ ὅπως κι' ἂν εἴ-
νῃ. Εἴτε καλοντυμένος εἴτε κα-
κοντυμένος εἶνε. Ἄλλωθι λοι-
πὸν ἀναζητῇς τὴν αἰτία τῆς
ἀτομικῆς σου στὸ νὰ ἐκφράσῃς
τὰ αἰσθήματα σου σὲ μιά γυ-
ναῖκα πού ἀγαπᾷ. Δὲν μοὶ
γράφεις τὴν ἡλικία σου καὶ με-
τὰ κἀνεις νὰ ὑποθέτῃς πὺς εἶσαι
μικρὸς ἀκόμα.
«Α.Α.Α. 20»: Φυσικὰ τὴν κα-

τάστασιν τὴν ἐδωκυμένην —
ὅπως ἀλλοτρεῖς τὸ παραδέχεσαι —
σὺ ὁ ἴδιος. Ἡ ἀσπασία σου
τῆς ἐκλόνεις τὴν ἐμπιστοσύνην.
Ἐνὺ πιστεύω πὺς μάλλον ἐπα-
ψε νὰ σ' ἀγαπᾷ. Τὴν αἰτία δὲ
τῆς «ἀποστασίας» ὅπως τὴν ἀ-
ποκαλεῖς νομίζω πὺς δὲν εἶνε
καὶ δύσκολο νὰ τὴ μάθῃς. Ἐ-
κεῖ καὶ κάποιον δικαίωμα νὰ ζητή-
σῃς κάποια ἐξήγησι ἐφόσον
μάλιστα ὑποπτεύεσαι πὺς κατὰ
μὲν τῆς ἔκαναν εἰς βά-
ρος σου. Τὸ βρογχίτις πού ὑπο-
νοῦς νὰ θέλῃς νὰ ἱκανοποιήσῃς
τὴν περιέργειάν σου στὸ σημείον
αὐτό. Ἐπιδίδῃς λοιπὸν νὰ τὴ
συναντήσῃς. Ἰσως προκύβῃ
κατὰ τὸ εὐχάριστον. Κι' ἂν ἀ-
κόμα δὲν προσέβῃ ἐπαναστα-
τικὸς τὸν σκεῖνος σου ὅπως
σὺ ἐπιθυμῇς θὰ τακτοποιήσῃ
μιά δυσάρεστη παρεξήγησι
πού δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σὺν
μιά ἀσχημὴ κληῖδα στὴν σκέ-
ψιν σου ἀνθρώπων πού κάπο-
τε ἀναπηθήκαμε.
«Μινέροβα Ν.Υ.»: Φαίνεται
πὺς δὲν σοὺ ἀρέσει ὁ, μ' ὅλα
ταῦτα, «νόστιμος νέος» γιὰτί
ἂν σοὺ ἀρέσει δὲν θὰ ζήτησῃς
τὴ συμβουλήν μου οὐτε θὰ σοὺ
κοβότανε ἡ δρεῖς οὐτε καὶ θὰ
αἰσθάνοιτο τόσο μεγάλῃ στε-
νωχώρι.
«Μαραμένον γαρδένια»:
Ν. Ἰωνία): Νομίζω πὺς μάλ-
λον τὴν καρδίαν σου πρέπει νὰ
συμβουλευθῇς. Ὅποιος ἀνα-
παύει πολὺ, περιμένει μετὰ ὑπο-
μῆ. Ἄν ὅμως ἀποβλέπῃς σὲ
γάμο, τότε προτίμησε αὐτὸν
πού θέλει νὰ σὲ παντρευθῇ τῶ-
ρα αἰέτως. Τί γὰρ σοὺ πῶ...
«Ἐρωτὰ πού δὲν σβύ-
νῃ»: Ἄν ἴδῃς ὅτι τὸν θέλεις
σου θὰ τοὺς περιφρονῇς δι-
πλά ὑπερὰ ἀπὸ τὴν ἀλλοπά-
λῃς προσβολῆς καὶ τὴν πε-
ριφρονίαν πού δείχνουν σὲ σέ-
να. Τί νὰ σὲ συμβουλεύω, φίλε
μου; Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ
τὴν ὑπομῆσιν σου καὶ τὴν ὑπε-
ρηφάνειάν σου πρὸ παντός.
«Ἀπειρή»: Τὸ γράμμα
σου, δυστυχῶς εἶνε τέτοιο ὥ-
στε νὰ μὴν μπορῇ νὰ βγάλῃ
σοφὴς συμπεράσμα. Ἀπὸ ὅτι
κατάλαβα βλέπῃς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Στεφάν ντὲ Λιλ»:
Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων
φίλε μου σὲ συμβουλεύω νὰ
ἀπομακρυνθῇς ἀπ' αὐτὸν τὸν...
πύρρην. Φαίνεται πὺς καὶ
ἐκεῖ καὶ μετὰ καλὴ ἀρχή. Ἀ-
ποφύγετε λοιπὸν — μετὰ τρόπον
συμφορῆς — νὰ τὴν ἀγαπᾷς
καταλόγῳ βλεπῇς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Στεφάν ντὲ Λιλ»:
Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων
φίλε μου σὲ συμβουλεύω νὰ
ἀπομακρυνθῇς ἀπ' αὐτὸν τὸν...
πύρρην. Φαίνεται πὺς καὶ
ἐκεῖ καὶ μετὰ καλὴ ἀρχή. Ἀ-
ποφύγετε λοιπὸν — μετὰ τρόπον
συμφορῆς — νὰ τὴν ἀγαπᾷς
καταλόγῳ βλεπῇς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Ροδόκκοκκινὴ αὐγοῦ-
λα»:
Ἀλεξάνδρειαν: Πᾶν
πᾶρε τὴν ἀπάντησίν μου, εἴκα-
ν — ἀπὸ ἐνοστήσῃς ὅπως... —
ἐφορμήσῃ ὅτι σὰς εἶχα συμ-
βουλεύσει... Λυπηρὸν ὅμως γιὰ
τὴν ἀπάντησίν σου. ὅπως
τὴν ἀποκαλεῖς μετὰ τὴν τὸλμην.
Ἄλλοιμον ἂν τὸ βάρος καὶ ἡ
τόλμη ἦταν πρόνοιον ἀποκλει-
στικὸ τῶν καλοντυμένων ἀν-
δρῶν. Ἐπεὶ ὅτι οὐδεὶς σου φί-
λες μὴ πῶς ἴδῃς ἕνα ἀνδρῶς
ἀρέσει σὲ μιά γυναῖκα ἀρέσει
καὶ τὸν ἀνὰ δὲ ὅπως κι' ἂν εἴ-
νῃ. Εἴτε καλοντυμένος εἴτε κα-
κοντυμένος εἶνε. Ἄλλωθι λοι-
πὸν ἀναζητῇς τὴν αἰτία τῆς
ἀτομικῆς σου στὸ νὰ ἐκφράσῃς
τὰ αἰσθήματα σου σὲ μιά γυ-
ναῖκα πού ἀγαπᾷ. Δὲν μοὶ
γράφεις τὴν ἡλικία σου καὶ με-
τὰ κἀνεις νὰ ὑποθέτῃς πὺς εἶσαι
μικρὸς ἀκόμα.
«Α.Α.Α. 20»: Φυσικὰ τὴν κα-

τάστασιν τὴν ἐδωκυμένην —
ὅπως ἀλλοτρεῖς τὸ παραδέχεσαι —
σὺ ὁ ἴδιος. Ἡ ἀσπασία σου
τῆς ἐκλόνεις τὴν ἐμπιστοσύνην.
Ἐνὺ πιστεύω πὺς μάλλον ἐπα-
ψε νὰ σ' ἀγαπᾷ. Τὴν αἰτία δὲ
τῆς «ἀποστασίας» ὅπως τὴν ἀ-
ποκαλεῖς νομίζω πὺς δὲν εἶνε
καὶ δύσκολο νὰ τὴ μάθῃς. Ἐ-
κεῖ καὶ κάποιον δικαίωμα νὰ ζητή-
σῃς κάποια ἐξήγησι ἐφόσον
μάλιστα ὑποπτεύεσαι πὺς κατὰ
μὲν τῆς ἔκαναν εἰς βά-
ρος σου. Τὸ βρογχίτις πού ὑπο-
νοῦς νὰ θέλῃς νὰ ἱκανοποιήσῃς
τὴν περιέργειάν σου στὸ σημείον
αὐτό. Ἐπιδίδῃς λοιπὸν νὰ τὴ
συναντήσῃς. Ἰσως προκύβῃ
κατὰ τὸ εὐχάριστον. Κι' ἂν ἀ-
κόμα δὲν προσέβῃ ἐπαναστα-
τικὸς τὸν σκεῖνος σου ὅπως
σὺ ἐπιθυμῇς θὰ τακτοποιήσῃ
μιά δυσάρεστη παρεξήγησι
πού δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σὺν
μιά ἀσχημὴ κληῖδα στὴν σκέ-
ψιν σου ἀνθρώπων πού κάπο-
τε ἀναπηθήκαμε.
«Μινέροβα Ν.Υ.»: Φαίνεται
πὺς δὲν σοὺ ἀρέσει ὁ, μ' ὅλα
ταῦτα, «νόστιμος νέος» γιὰτί
ἂν σοὺ ἀρέσει δὲν θὰ ζήτησῃς
τὴ συμβουλήν μου οὐτε θὰ σοὺ
κοβότανε ἡ δρεῖς οὐτε καὶ θὰ
αἰσθάνοιτο τόσο μεγάλῃ στε-
νωχώρι.
«Μαραμένον γαρδένια»:
Ν. Ἰωνία): Νομίζω πὺς μάλ-
λον τὴν καρδίαν σου πρέπει νὰ
συμβουλευθῇς. Ὅποιος ἀνα-
παύει πολὺ, περιμένει μετὰ ὑπο-
μῆ. Ἄν ὅμως ἀποβλέπῃς σὲ
γάμο, τότε προτίμησε αὐτὸν
πού θέλει νὰ σὲ παντρευθῇ τῶ-
ρα αἰέτως. Τί γὰρ σοὺ πῶ...
«Ἐρωτὰ πού δὲν σβύ-
νῃ»: Ἄν ἴδῃς ὅτι τὸν θέλεις
σου θὰ τοὺς περιφρονῇς δι-
πλά ὑπερὰ ἀπὸ τὴν ἀλλοπά-
λῃς προσβολῆς καὶ τὴν πε-
ριφρονίαν πού δείχνουν σὲ σέ-
να. Τί νὰ σὲ συμβουλεύω, φίλε
μου; Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ
τὴν ὑπομῆσιν σου καὶ τὴν ὑπε-
ρηφάνειάν σου πρὸ παντός.
«Ἀπειρή»: Τὸ γράμμα
σου, δυστυχῶς εἶνε τέτοιο ὥ-
στε νὰ μὴν μπορῇ νὰ βγάλῃ
σοφὴς συμπεράσμα. Ἀπὸ ὅτι
κατάλαβα βλέπῃς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Στεφάν ντὲ Λιλ»:
Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων
φίλε μου σὲ συμβουλεύω νὰ
ἀπομακρυνθῇς ἀπ' αὐτὸν τὸν...
πύρρην. Φαίνεται πὺς καὶ
ἐκεῖ καὶ μετὰ καλὴ ἀρχή. Ἀ-
ποφύγετε λοιπὸν — μετὰ τρόπον
συμφορῆς — νὰ τὴν ἀγαπᾷς
καταλόγῳ βλεπῇς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Ροδόκκοκκινὴ αὐγοῦ-
λα»:
Ἀλεξάνδρειαν: Πᾶν
πᾶρε τὴν ἀπάντησίν μου, εἴκα-
ν — ἀπὸ ἐνοστήσῃς ὅπως... —
ἐφορμήσῃ ὅτι σὰς εἶχα συμ-
βουλεύσει... Λυπηρὸν ὅμως γιὰ
τὴν ἀπάντησίν σου. ὅπως
τὴν ἀποκαλεῖς μετὰ τὴν τὸλμην.
Ἄλλοιμον ἂν τὸ βάρος καὶ ἡ
τόλμη ἦταν πρόνοιον ἀποκλει-
στικὸ τῶν καλοντυμένων ἀν-
δρῶν. Ἐπεὶ ὅτι οὐδεὶς σου φί-
λες μὴ πῶς ἴδῃς ἕνα ἀνδρῶς
ἀρέσει σὲ μιά γυναῖκα ἀρέσει
καὶ τὸν ἀνὰ δὲ ὅπως κι' ἂν εἴ-
νῃ. Εἴτε καλοντυμένος εἴτε κα-
κοντυμένος εἶνε. Ἄλλωθι λοι-
πὸν ἀναζητῇς τὴν αἰτία τῆς
ἀτομικῆς σου στὸ νὰ ἐκφράσῃς
τὰ αἰσθήματα σου σὲ μιά γυ-
ναῖκα πού ἀγαπᾷ. Δὲν μοὶ
γράφεις τὴν ἡλικία σου καὶ με-
τὰ κἀνεις νὰ ὑποθέτῃς πὺς εἶσαι
μικρὸς ἀκόμα.
«Α.Α.Α. 20»: Φυσικὰ τὴν κα-

τάστασιν τὴν ἐδωκυμένην —
ὅπως ἀλλοτρεῖς τὸ παραδέχεσαι —
σὺ ὁ ἴδιος. Ἡ ἀσπασία σου
τῆς ἐκλόνεις τὴν ἐμπιστοσύνην.
Ἐνὺ πιστεύω πὺς μάλλον ἐπα-
ψε νὰ σ' ἀγαπᾷ. Τὴν αἰτία δὲ
τῆς «ἀποστασίας» ὅπως τὴν ἀ-
ποκαλεῖς νομίζω πὺς δὲν εἶνε
καὶ δύσκολο νὰ τὴ μάθῃς. Ἐ-
κεῖ καὶ κάποιον δικαίωμα νὰ ζητή-
σῃς κάποια ἐξήγησι ἐφόσον
μάλιστα ὑποπτεύεσαι πὺς κατὰ
μὲν τῆς ἔκαναν εἰς βά-
ρος σου. Τὸ βρογχίτις πού ὑπο-
νοῦς νὰ θέλῃς νὰ ἱκανοποιήσῃς
τὴν περιέργειάν σου στὸ σημείον
αὐτό. Ἐπιδίδῃς λοιπὸν νὰ τὴ
συναντήσῃς. Ἰσως προκύβῃ
κατὰ τὸ εὐχάριστον. Κι' ἂν ἀ-
κόμα δὲν προσέβῃ ἐπαναστα-
τικὸς τὸν σκεῖνος σου ὅπως
σὺ ἐπιθυμῇς θὰ τακτοποιήσῃ
μιά δυσάρεστη παρεξήγησι
πού δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σὺν
μιά ἀσχημὴ κληῖδα στὴν σκέ-
ψιν σου ἀνθρώπων πού κάπο-
τε ἀναπηθήκαμε.
«Μινέροβα Ν.Υ.»: Φαίνεται
πὺς δὲν σοὺ ἀρέσει ὁ, μ' ὅλα
ταῦτα, «νόστιμος νέος» γιὰτί
ἂν σοὺ ἀρέσει δὲν θὰ ζήτησῃς
τὴ συμβουλήν μου οὐτε θὰ σοὺ
κοβότανε ἡ δρεῖς οὐτε καὶ θὰ
αἰσθάνοιτο τόσο μεγάλῃ στε-
νωχώρι.
«Μαραμένον γαρδένια»:
Ν. Ἰωνία): Νομίζω πὺς μάλ-
λον τὴν καρδίαν σου πρέπει νὰ
συμβουλευθῇς. Ὅποιος ἀνα-
παύει πολὺ, περιμένει μετὰ ὑπο-
μῆ. Ἄν ὅμως ἀποβλέπῃς σὲ
γάμο, τότε προτίμησε αὐτὸν
πού θέλει νὰ σὲ παντρευθῇ τῶ-
ρα αἰέτως. Τί γὰρ σοὺ πῶ...
«Ἐρωτὰ πού δὲν σβύ-
νῃ»: Ἄν ἴδῃς ὅτι τὸν θέλεις
σου θὰ τοὺς περιφρονῇς δι-
πλά ὑπερὰ ἀπὸ τὴν ἀλλοπά-
λῃς προσβολῆς καὶ τὴν πε-
ριφρονίαν πού δείχνουν σὲ σέ-
να. Τί νὰ σὲ συμβουλεύω, φίλε
μου; Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ
τὴν ὑπομῆσιν σου καὶ τὴν ὑπε-
ρηφάνειάν σου πρὸ παντός.
«Ἀπειρή»: Τὸ γράμμα
σου, δυστυχῶς εἶνε τέτοιο ὥ-
στε νὰ μὴν μπορῇ νὰ βγάλῃ
σοφὴς συμπεράσμα. Ἀπὸ ὅτι
κατάλαβα βλέπῃς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Στεφάν ντὲ Λιλ»:
Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων
φίλε μου σὲ συμβουλεύω νὰ
ἀπομακρυνθῇς ἀπ' αὐτὸν τὸν...
πύρρην. Φαίνεται πὺς καὶ
ἐκεῖ καὶ μετὰ καλὴ ἀρχή. Ἀ-
ποφύγετε λοιπὸν — μετὰ τρόπον
συμφορῆς — νὰ τὴν ἀγαπᾷς
καταλόγῳ βλεπῇς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Ροδόκκοκκινὴ αὐγοῦ-
λα»:
Ἀλεξάνδρειαν: Πᾶν
πᾶρε τὴν ἀπάντησίν μου, εἴκα-
ν — ἀπὸ ἐνοστήσῃς ὅπως... —
ἐφορμήσῃ ὅτι σὰς εἶχα συμ-
βουλεύσει... Λυπηρὸν ὅμως γιὰ
τὴν ἀπάντησίν σου. ὅπως
τὴν ἀποκαλεῖς μετὰ τὴν τὸλμην.
Ἄλλοιμον ἂν τὸ βάρος καὶ ἡ
τόλμη ἦταν πρόνοιον ἀποκλει-
στικὸ τῶν καλοντυμένων ἀν-
δρῶν. Ἐπεὶ ὅτι οὐδεὶς σου φί-
λες μὴ πῶς ἴδῃς ἕνα ἀνδρῶς
ἀρέσει σὲ μιά γυναῖκα ἀρέσει
καὶ τὸν ἀνὰ δὲ ὅπως κι' ἂν εἴ-
νῃ. Εἴτε καλοντυμένος εἴτε κα-
κοντυμένος εἶνε. Ἄλλωθι λοι-
πὸν ἀναζητῇς τὴν αἰτία τῆς
ἀτομικῆς σου στὸ νὰ ἐκφράσῃς
τὰ αἰσθήματα σου σὲ μιά γυ-
ναῖκα πού ἀγαπᾷ. Δὲν μοὶ
γράφεις τὴν ἡλικία σου καὶ με-
τὰ κἀνεις νὰ ὑποθέτῃς πὺς εἶσαι
μικρὸς ἀκόμα.
«Α.Α.Α. 20»: Φυσικὰ τὴν κα-

τάστασιν τὴν ἐδωκυμένην —
ὅπως ἀλλοτρεῖς τὸ παραδέχεσαι —
σὺ ὁ ἴδιος. Ἡ ἀσπασία σου
τῆς ἐκλόνεις τὴν ἐμπιστοσύνην.
Ἐνὺ πιστεύω πὺς μάλλον ἐπα-
ψε νὰ σ' ἀγαπᾷ. Τὴν αἰτία δὲ
τῆς «ἀποστασίας» ὅπως τὴν ἀ-
ποκαλεῖς νομίζω πὺς δὲν εἶνε
καὶ δύσκολο νὰ τὴ μάθῃς. Ἐ-
κεῖ καὶ κάποιον δικαίωμα νὰ ζητή-
σῃς κάποια ἐξήγησι ἐφόσον
μάλιστα ὑποπτεύεσαι πὺς κατὰ
μὲν τῆς ἔκαναν εἰς βά-
ρος σου. Τὸ βρογχίτις πού ὑπο-
νοῦς νὰ θέλῃς νὰ ἱκανοποιήσῃς
τὴν περιέργειάν σου στὸ σημείον
αὐτό. Ἐπιδίδῃς λοιπὸν νὰ τὴ
συναντήσῃς. Ἰσως προκύβῃ
κατὰ τὸ εὐχάριστον. Κι' ἂν ἀ-
κόμα δὲν προσέβῃ ἐπαναστα-
τικὸς τὸν σκεῖνος σου ὅπως
σὺ ἐπιθυμῇς θὰ τακτοποιήσῃ
μιά δυσάρεστη παρεξήγησι
πού δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σὺν
μιά ἀσχημὴ κληῖδα στὴν σκέ-
ψιν σου ἀνθρώπων πού κάπο-
τε ἀναπηθήκαμε.
«Μινέροβα Ν.Υ.»: Φαίνεται
πὺς δὲν σοὺ ἀρέσει ὁ, μ' ὅλα
ταῦτα, «νόστιμος νέος» γιὰτί
ἂν σοὺ ἀρέσει δὲν θὰ ζήτησῃς
τὴ συμβουλήν μου οὐτε θὰ σοὺ
κοβότανε ἡ δρεῖς οὐτε καὶ θὰ
αἰσθάνοιτο τόσο μεγάλῃ στε-
νωχώρι.
«Μαραμένον γαρδένια»:
Ν. Ἰωνία): Νομίζω πὺς μάλ-
λον τὴν καρδίαν σου πρέπει νὰ
συμβουλευθῇς. Ὅποιος ἀνα-
παύει πολὺ, περιμένει μετὰ ὑπο-
μῆ. Ἄν ὅμως ἀποβλέπῃς σὲ
γάμο, τότε προτίμησε αὐτὸν
πού θέλει νὰ σὲ παντρευθῇ τῶ-
ρα αἰέτως. Τί γὰρ σοὺ πῶ...
«Ἐρωτὰ πού δὲν σβύ-
νῃ»: Ἄν ἴδῃς ὅτι τὸν θέλεις
σου θὰ τοὺς περιφρονῇς δι-
πλά ὑπερὰ ἀπὸ τὴν ἀλλοπά-
λῃς προσβολῆς καὶ τὴν πε-
ριφρονίαν πού δείχνουν σὲ σέ-
να. Τί νὰ σὲ συμβουλεύω, φίλε
μου; Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ
τὴν ὑπομῆσιν σου καὶ τὴν ὑπε-
ρηφάνειάν σου πρὸ παντός.
«Ἀπειρή»: Τὸ γράμμα
σου, δυστυχῶς εἶνε τέτοιο ὥ-
στε νὰ μὴν μπορῇ νὰ βγάλῃ
σοφὴς συμπεράσμα. Ἀπὸ ὅτι
κατάλαβα βλέπῃς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Στεφάν ντὲ Λιλ»:
Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων
φίλε μου σὲ συμβουλεύω νὰ
ἀπομακρυνθῇς ἀπ' αὐτὸν τὸν...
πύρρην. Φαίνεται πὺς καὶ
ἐκεῖ καὶ μετὰ καλὴ ἀρχή. Ἀ-
ποφύγετε λοιπὸν — μετὰ τρόπον
συμφορῆς — νὰ τὴν ἀγαπᾷς
καταλόγῳ βλεπῇς ὅτι προκρί-
νεις ἐνὸς «φάερτο» ἀπλοῦ, τὸ
ὁποῖον ἀμφισβῆναι ἂν θὰ ὑπο-
τρέψῃ νὰ ἐξελεγχθῇ ποτὲ σὲ
μιά σοβαρὴ ἀνάγκη.
«Ροδόκκοκκινὴ αὐγοῦ-
λα»:
Ἀλεξάνδρειαν: Πᾶν
πᾶρε τὴν ἀπάντησίν μου, εἴκα-
ν — ἀπὸ ἐνοστήσῃς ὅπως... —
ἐφορμήσῃ ὅτι σὰς εἶχα συμ-
βουλεύσει... Λυπηρὸν ὅμως γιὰ
τὴν ἀπάντησίν σου. ὅπως
τὴν ἀποκαλεῖς μετὰ τὴν τὸλμην.
Ἄλλοιμον ἂν τὸ βάρος καὶ ἡ
τόλμη ἦταν πρόνοιον ἀποκλει-
στικὸ τῶν καλοντυμένων ἀν-
δρῶν. Ἐπεὶ ὅτι οὐδεὶς σου φί-
λες μὴ πῶς ἴδῃς ἕνα ἀνδρῶς
ἀρέσει σὲ μιά γυναῖκα ἀρέσει
καὶ τὸν ἀνὰ δὲ ὅπως κι' ἂν εἴ-
νῃ. Εἴτε καλοντυμένος εἴτε κα-
κοντυμένος εἶνε. Ἄλλωθι λοι-
πὸν ἀναζητῇς τὴν αἰτία τῆς
ἀτομικῆς σου στὸ νὰ ἐκφράσῃς
τὰ αἰσθήματα σου σὲ μιά γυ-
ναῖκα πού ἀγαπᾷ. Δὲν μοὶ
γράφεις τὴν ἡλικία σου καὶ με-
τὰ κἀνεις νὰ ὑποθέτῃς πὺς εἶσαι
μικρὸς ἀκόμα.
«Α.Α.Α. 20»: Φυσικὰ τὴν κα-

τάστασιν τὴν ἐδωκυμένην —
ὅπως ἀλλοτρεῖς τὸ παραδέχεσαι —
σὺ ὁ ἴδιος. Ἡ ἀσπασία σου
τῆς ἐκλόνεις τὴν ἐμπιστοσύνην.
Ἐνὺ πιστεύω πὺς μάλλον ἐπα-
ψε νὰ σ' ἀγαπᾷ. Τὴν αἰτία δὲ
τῆς «ἀποστασίας» ὅπως τὴν ἀ-
ποκαλεῖς νομίζω πὺς δὲν εἶνε
καὶ δύσκολο νὰ τὴ μάθῃς. Ἐ-
κεῖ καὶ κάποιον δικαίωμα νὰ ζητή-
σῃς κάποια ἐξήγησι ἐφόσον
μάλιστα ὑποπτεύεσαι πὺς κατὰ
μὲν τῆς ἔκαναν εἰς βά-
ρος σου. Τὸ βρογχίτις πού ὑπο-
νοῦς νὰ θέλῃς νὰ ἱκανοποιήσῃς
τὴν περιέργειάν σου στὸ σημείον
αὐτό. Ἐπιδίδῃς λοιπὸν νὰ τὴ
συναντήσῃς. Ἰσως προκύβῃ
κατὰ τὸ εὐχάριστον. Κι' ἂν ἀ-
κόμα δὲν προσέβῃ ἐπαναστα-
τικὸς τὸν σκεῖνος σου ὅπως
σὺ ἐπιθυμῇς θὰ τακτοποιήσῃ
μιά δυσάρεστη παρεξήγησι
πού δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σὺν
μιά ἀσχημὴ κληῖδα στὴν σκέ-
ψιν σου ἀνθρώπων πού κάπο-
τε ἀναπηθήκαμε.
«Μινέροβα Ν.Υ.»: Φαίνεται
πὺς δὲν σοὺ ἀρέσει ὁ, μ' ὅλα
ταῦτα, «νόστιμος νέος» γιὰτί
ἂν σοὺ ἀρέσει δὲν θὰ ζήτησῃς
τὴ συμβουλήν μου οὐτε θὰ σοὺ
κοβότανε ἡ δ

Πώς προσελήφθη μιά δικαστική πλάνη

Σε απόσταση μισής λεύγας από την κωμόπολη του Κουέρες ύψωνόταν άλλοτε ένα παλιό λιθοκτιστό σπίτι. στή μέση ενός μεγάλου κτήματος.

Μέσα σ' αυτό ζούσαν τρεις άνθρωποι: ο Φρανσουά Ντολόν, ένας έβδομητάρας, μαζί με τη γυναίκα του Ρόζα και το μεγαλύτερο αδελφό του Ζαν, που θα πλυσίαζε τα οντόνια.

Η ζωή αυτών των τριών ανθρώπων είχε κάτι το βιολικό. Οι δύο άντρες έτρεφαν μακριά γενειάδες κι' ήσαν ντυμένοι μ' εξαιρετική απλότητα. Τα πρόσωπά τους ακτινοβολούσαν την αβρότητα και την καλωσύνη. Η Ρόζα, ξε άλλου, φημιζόταν για τις αγαθοεργίες της. Ποτέ φτωχός δεν είχε χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού της, χωρίς να βοηθήσει.

Κι' εκείνη που είχαν ανάγκη για λίγα χρήματα ή έφεραν πως δεν θα πήγαιναν άδικα στους Ντολόν.

Γιατί κανείς δεν άγγιζε πως οι Ντολόν ήσαν άρετα εύποροι και πως η απλή και λιτή ζωή που ζούσαν, τους επέτρεπε να αποταμιεύσουν πολλά χρήματα. Όταν θα πέθαιναν, αυτά τα χρήματα θα πήγαιναν στις τρεις κόρες του Φρανσουά και της Ρόζας, που ήσαν παντρεμένες στο Κουέρε.

Ένα μόνο σύννεφο υπήρχε...

Η δική τους έγινε σε λίγο και το δικαστήριο τους καταδίκασε σε θάνατο.

Την εποχή εκείνη, συνελήφθησαν τρεις άλλοι χωρικοί, που είχαν σκοτώσει στα πέδια του Κουέρε ένα ζώοντο...

Ένα μόνο σύννεφο υπήρχε...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

— Να σου χαρίζουνε ένα εξαιρετικό βερνίκι για τα παπούτσια και νάσαι ευχαριστημένος...

Λεονταν Πουσύ, Βενιάν και Περεμόντ. Το δικαστήριο τους καταδίκασε κι' αυτούς σε θάνατο και η εκτέλεση των δόθηκε για τις 23 Φεβρουαρίου του 1819. Έπειτα από μερικές μέρες, θα γινόταν η εκτέλεση και των δύο Βέρε.

Το πρωί της ωριμμένης ημέρας, τα κεφάλια του Βενιάν και του Περεμόντ έπεσαν κάτω από το λαιμικό της λαμπύρας. Έπειτα ήθε η σειρά του Πουσύ.

Αλλά, καθώς τον έδεσαν πάνω στη μορσία σανίδα, γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του εισαγγελέως, που παρίστατο στην εκτέλεση και είπε:

— Ποιό πεθάνω, θέλω να εξομολογηθώ την αλήθεια. Ο Αντώνιο και ο Λουδοβίκος Βέρε είναι άθωοι. Έδωκα με τρεις άλλους συντρόφους μου σκοτώσαμε τους Ντολόν.

Η εκτέλεση του ανεδιήθη και, έπειτα από λίγη ώρα, ο Πουσύ αφηνέτο στο γραφείο του εισαγγελέως τις λεπτομέρειες του ανατριχιαστικού εγκλήματος.

Οι δόξατοι ήσαν τέσσερες: ο Πουσύ, ο Αμπράν, ο Κουλέ και ο Ροντόν. Είχαν σκοτώσει πρώτα τους δύο νεώρους. Έπειτα, ανάγκασαν τη Ρόζα να τους δείξει, που είχαν κομμένα τα χυμιά τους και στο τέλος την σκότωσαν κι' αυτήν.

Από τους τρεις συννεόχους που είχε κατονομάσει, ο Πουσύ, συνελήφθη μόνο ο Αμπράν, που ωμολόγησε έπίσης το έγκλημά του. Οι δύο άλλοι κατώρθωσαν να διαφύγουν.

Μία καινούργια δίκη έγινε τότε. Οι τέσσερες κακούργοι καταδικάστηκαν σε θάνατο — οι δύο απ' αυτούς έζησαν. Αλλά μόνο ο Αμπράν ανέβηκε στο Ικρίωμα της λαμπύρας. Η ποιή του Πουσύ μετετάπη σε Ισόβια, καταναγκαστικά έργα, λόγω των αποκαλύψεων που είχε κάνει.

Στις 13 Ιουνίου 1821, ο δήμιος προσέδεσε τον Πουσύ σ' έναν πάσσαλο στην πλατεία του Κουέρε, το πέραςσε ένα σιδερένιο γαλκά στο λαιμό και του σφαγίσε τις δύο ώμοπλάτες με την άτιμωτική σφραγίδα που έβαζαν στους δολοφόνους και τους ληστές, χρησιμοποιώντας ένα σίδερο κοκκινισμένο στη φωτιά.

Έπειτα, του κρέμασαν στο στήθος μια πινακίδα με τη λέξη «δολοφόνος» και τον άφησαν ολόκληρη την ημέρα εκτεθειμένον στα βλήματα και τους χλευασμούς του πλήθους.

Προηγούμενος είχε χαρίσει η ποιή στους δύο Βέρε και, λίγον καιρό άγονότερα, ένα βασιλικό διάταγμα τους άποκατέστησε στα πολιτικά και άστικά δικαιώματά των.

— Νεκροί σε... ψυγεία!

Οι νεκροθάφτες του Αγίου Φραγκίσκου εκήρυξαν την περασμένη εβδομάδα άπεργία. Κατόπιν αυτού, το δημοτικό συμβούλιο της πόλεως διάταξε την προσωρινή έναπόθεση των φερτρών με τους νεκρούς μέσα στα δημοτικά ψυγεία. Ο ένταφιασμός των θα γίνει μετά

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

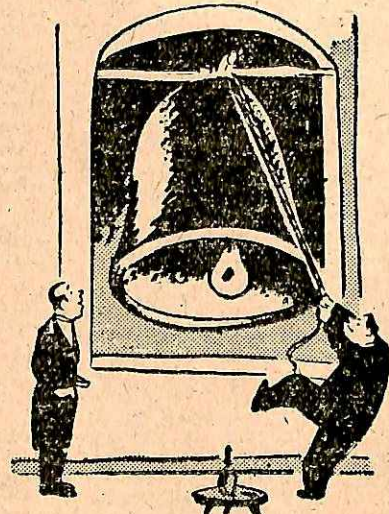
— Νεκροί σε... ψυγεία!

— Νεκροί σε... ψυγεία!

Η ΞΕΝΗ γελοιογραφία

— Ήρθαμε να σάς ρωτήσουμε με το καλό αν σκοπεύετε να μάς άφθετε να κοιμηθούμε...

Μήπως μουδωνίσαστε, κύριε;...

— Είσαι βέβαιος, Κλέαρκε ότι άκοιμώμε με σωστό δρόμο μέσα στο ζωολογικό κήπο;...

ΝΕΕΣ ΑΛΟΙΦΕΣ για έγκαύματα

Τι συνιστούν οι γιατροί

Πρόσφατες Ιατρικές έρευνες άδηγνσαν στην παρασκευή νέων αλοιφών για έγκαύματα, πολύ άποτελεσματικότερων απ' τις χρησιμοποιούμενες ως τώρα.

Σύμφωνα με μιά στατιστική, που έγινε απ' το δόκτορα Μάκ Κόλλουμ, του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, τα 83% των έγκαυμάτων συμβαίνουν στο σπίτι, 10% στα εργοστάσια και 7% σε δημόσια άτυχήματα. Οι άριθμοί αυτοί Ισχύουν για την ελληική εποχή, γιατί σε καιρό πολέμου αλλάζουν βεβαίως τα πράγματα.

Οι γιατροί τονίζουν ότι, τόσο οι έλληικοί όσο και τα παιδιά, πρέπει να ξέρουν τι θα κάνουν όταν καούν. Κάθε σοδαρό ή έκτακτο έγκαυμα απαιτεί Ιατρικές φροντίδες. Αν η έκτασή του είνε περσιόστερη απ' τα 10% του σώματος, χρειάζεται νοσοκομειακή περίθαλψη. Κατά τους ύπολογισμούς, του δόκτορος Ράμενς, η επιφάνεια του ενός υπράστους αντιπροσωπεύει τα 10% περίπου του σώματος, τα δύο υπράστους 18%, τα δύο πόδια 38%, η πλάτη 18% και το κεφάλι 6%.

Τόσο στο σπίτι όσο και στο νοσοκομείο, η θεραπεία του έγκαυματος δεν είνε πάντοτε εύκολη. Πρέπει ν' αποβλέπη σε πολλούς σκοπούς: την άποφυγή του γενικού κλονισμού, την ελάττωση του πόνου, την πρόληψη της μόλυνσης, την επιτάχυνση της έπούλωσης και την άποφυγή όσο το δυνατόν των αντιαισθητικών ούλων. Αυτά επιδιώκουν οι νέες αλοιφές, που δοκιμάστηκαν ήδη μ' επιτυχία.

Ο καθήντης Ιβν, του Πανεπιστημίου του Ιλλινόις, συνιστά ένα μίγμα ζελατίνης, σουλφαιζόλης, Ιωδιού και λίου και γλυκερίνης. Το μίγμα αυτό έχει τη μορφή πηκτής, ονομάζεται δε «σουλφάξελ». Το έγκαυμα άλειφεται με μιά ποσότητα λυωμένου μίγματος, σκεπάζεται μ' ένα κομμάτι άλυωτο και δένεται με έπίδεσμα.

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

Η αλοιφή «ούλτρακρίνη» έφον τοιών Αμερικανών γιατρών, καταπραύνει άμέσως τους πόνους των έγκαυμάτων, γιατί περιέχει ώριμμένες αναλγητικές ούσιες. Φαίνεται δε ότι διευκολύνει έτσι την έπούλωση, δεδομένου ότι ο πόνος ή και η παγούρα δεν επιτρέπουν να έπουλωθι γρήγορα ή πληγή — όπως βεβαίως πολλοί είδικοί γιατροί.

Μιά κοπέλλα είνε ζεματισή με βραστό νερό στο υπράστος κι' είνε πάθει ένα βαθύ και όδυμνο έγκαυμα, με έπιφάνεια 20 τετραγωνικών πόντων.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

Δεν μπορούσε πιά να κοιμηθι, ούτε να μεταχειρισθι το καυμένο χέρι της. Με την «ούλτρακρίνη» λοιπόν της πέραςαν άμέσως οι πόνοι, και σ' έξη μέρες είνε γιατρωθι.

Άλλη πάλι είνε καή σοδαρά στο πόδι. Κι' άφου δοκίμασε δίγως έπιτυχία ένα πλήθος αλοιφών, είνε στο τέλος καλά σε δυο βδομάδες με την «ούλτρακρίνη».

Σε 100 περιπτώσεις (66 έγκαύματα και 34 έλκη δυσκολοθεράπευτα) η νέα αλοιφή άσπια-ούλτρακρίνη, Μόνον δε 4 απ' τα άτομα αυτά παρουσίασαν μιά αλλεργική ευσαισθησία στη νοσηματοποίησή της. Μιά δοκιμαστική άλλωστε έπάλειψι ενός τυφματος ύγιους δέκατος υποεί να δείξη αν η αλοιφή αυτή προσκαλή ή όχι δυσάρεστες αντιδράσεις.

Τι πρέπει να κάνει κανείς άμεσως σε περίπτωση έγκαυματος — είτε πρόκειται να καλέση κατόπιν γιατρό είτε όχι; Οι είδικοί Αμερικανοί γιατροί συνιστούν τις έξης άπλες πρώτες βοήθειες:

Αν η επιφάνεια του έγκαυματος δεν είνε ύπεροβολικά μεγάλη, πλένεται με νερό τρεχούμενο και με σαπούνι ρυότερο (που δεν περιέχει έλαφί έλενση καυστικής σόδα). Όταν όμως δεν ύπάρχει τρεχούμενο νερό, προτιμώτερο ν' άποφύγεταί αυτό το πλύσιμο. Άφου πλύνει το έγκαυμα, το σκεπάζετε μ' ένα πολύ άπο νερό και σόδα του φαγητού και το έπιδένετε με άποστειρωμένο νά-ζα ή μ' ένα καθαρό πανί.

Προκειμένου περί έγκαυματος πολύ έκτακτου και βα-θυού, γυμνώνετε το μέρος εκείνο, αλλά δεν το πλένετε. Σκεπάζετε μόνο το έγκαυμα με γάζα ή με καθαρό πανί βουτηγμένο σε ζεστή διάλυση σόδας και το δένετε καλά άπο πάνω με στεγνό πανί.

Αν δεν ύπάρχει είδική αλοιφή — σαν αυτές που άναφέραμε πιο πάνω — καταλληλότερη για τον κατευνασμό του πόνου είνε η κοινή Βαζελίνη. Η τανίνη ποέπει ν' άποφύγεταί, με άποαδήποτε μορφή, είτε ως αλοιφή είτε ως διάλυση ή ως δυνατό τσάι.

Άλλοτε ένοσημοποιείτο για τα έγκαύματα μιά αλοιφή με 5% βορικόν δέ. Νεώτερες όμως έρευνες απέδειξαν ότι η ένοσημοποιημένη γούση της υπορεί να προσκαλέση βλάβες στα έσωτερικά όργανα του σώματος, γιατί το βορικόν δέ είνε δηλητήριο.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

Ο παπς κι' ο μεθυσμένος

Καθώς ο παπς του χωριού έκανε το συνηθισμένο άπογευματινό του περπάτο, παίζοντας το κουμπούι του, είδε ναονεται άπο μακριά ένας άνθρωπος κοντόντορος. Άπο το περπάτημά του, κατάλαβε άμέσως πως σκετόταν με δυσκολία στα πόδια του άπ' το μεθύσι.

Όταν έφτασε κοντά, ο χωρικός ναιρέθηκε πρώτος. Ο παπς του ανταπέδωσε το ναιετισμό, με ασήπνο ύφος, και τραβήξε το δρόμο του. Μόλις όμως είνε κάνει λίγα βήματα, ο μεθυσμένος έτρεξε και τον σταμάτησε.

— Θέλω να μ' εξομολογήσε! του είπε.

— Πήγαινε στην εύνή του Θεού, Χριστιανέ μου άπάντησε ο παπς. Πως σου ήθε να εξομολογηθι, στην κατάσταση που βρίσκεσαι τώρα;

— Τώρα ίσα-ίσα ποέπει να εξομολογηθώ! έπέμεινε ο μεθυσμένος. Το κρασί φοσεκρεί το νηπιονικό μου και θυμάμαι όλες τις άμαρτίες μου.

— Μά έσύ δεν υπορεί να σταθις καλά-καλά στα πόδια σου!

— Τι σημασία έχει αυτό; φώναξε ο χωρικός άνοιονοντας. Θά μ' εξομολογήση λοιπόν; Άλλοιώς, θα προστεθι άλλο ένα κοίμα στη συνείδησή μου.

Κι' ο χωρικός τσάβηξε ένα μαχαίρι. Ο παπς κατάλαβε ότι έπρεπε να ύποκύψη.

— Άς είνε! μουρούρισε. Έμπρός, λέγε!

Άκουσε με ύπομονη την εξομολόγησή του μεθυσμένου και του είπε στο τέλος:

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππερ του Νητρούι, παρεσκεύασε μιά αλοιφή από άσπιοές Βωδιού υα-ά με μερικές αντισηπτικές και αντιβιοτικές ούσιες. Οι δοκιμές της σε 500 περιπτώσεις έγκαυμάτων απέδειξαν την άποτελεσματικότητά της. Ιδίως δε ότι βοηθεί πολύ την έπούλωση.

— Έξ άλλου, ο δόκτωρ Τζέιζ, του Νοσοκομείου Χόππε

στέκο με την κοκκαλίνη λαβή του μαχαίριου. — Πάει σ' εσφάζει... του έιπε.

Κι' εκείνος νομίζοντας πως είχε πεθάνει σωριάστηκε καταγής... κι' άνοιξε να σουλαί-ζη! Ο παπάς έβγαλε το μαχαίρι στην τάπη του και συνέχισε το δρόμο του.

«Ο ύπνος θα του κάνει καλό» συλλογίστηκε. Όταν ξύπνησε, βρήκε έμεθύσει.

Λίγο παραπέρα συνάντησε μερικούς χωρικούς μ' ένα άμαξι. Τους σταμάτησε. τους διηγήθηκε την περιπέτεια του με το μεθύσι και τους παρακάλεσε να τον παραλάβουν περνώνας απ' το μέρος όπου τον είχε άφισει. και να τον μεταφέρουν στο σπίτι του.

Έκείνοι του το υποσχέθηκαν. κι' ο παπάς τοάβηξε το δρόμο του, ήσυχος πιά.

Σε λίγο, οι χωρικοί δοήκαν το μεθύσι έαπλωμένο στη μέση του δρόμου. με τα χείρα σταυρωμένα στο στήθος, σαν να ήταν νεκρός. Τον πλησίασαν κι' άνοιξαν να τον φωνάζουν. Μά' εκείνος δεν τους έδωσε απάντησι. Τον έπαιζαν... τον τραντάζαν... Τίποτα! Δεν ένοούσε να σηκωθεί.

Τέλος, τον άσπασαν απ' τα χείρα κι' απ' τα πόδια. τον έσπκωσαν ψηλά και τον κούνησαν στον αέρα.

Τότε ο πεθαμένος άνοιξε το ένα μάτι του και τους έιπε: — Άφιστε με λοιπόν ήσυχο! Δεν βλέπετε πως είμαι πεθαμένος;

— Δεν είσαι πεθαμένος, του άπάντησαν οι χωρικοί. Κι' έινε άωα να νυρίσκει στο σπίτι σου.

— Τί δουλειά έχω στο σπίτι; Έγώ είμαι πεθαμένος και θοίρκομαι στον Παράδεισο.

— Έλα τότε μαζί σε στην ταβέρνα να πιούμε κάτι.

— Να πιούμε;... ρώτησε ο κνεκρός, άνοίνοντας και το άλλο μάτι του.

Φάνηκε μία στιγμή διατεθειμένος να έπιστρέψει στα άνα-θά της έπιγείου ζωής. Κατόπιν ώρμή του σκέψεως άπάντησε:

— Κι' ένύρισε από το άλλο πλευρό.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

«Έλλειψις νυχνηκων στη Σκωτία»

Η Σκωτία είναι η μόνη χώρα της Εύρώπης όπου οι άντρες είναι περισσότεροι από τις γυναίκες.

Κατά των δόκτορα Κόντ, διευθυντή των ληξιαρχικών υπηρεσιών του Έδιμβουρνου, ο πόλεμος έκαμε τη Σκωτία να χάσει περισσότερες γυναίκες από άντρες. Όχι φυσικά γιατί σκοτώθηκαν οτις έπιχειρήσεις. Άλλα γιατί πολλές δεκάδες χιλιάδες γυναίκες παντρεύθηκαν Άγγλους και Άμερικανούς στρατιώτες.

Ο δόκτωρ Κόντ υπολογίζει ότι θα χρειάζονταν περισσότερες από 20.000 γυναίκες για να άποκατασταθ ή ισορροπία.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

ΠΕΤΡΑΚΗ 5.

Αποκλειστική πώλησις επί-σης όλων των έντομοκτόνων:

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Η ΔΗΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Μαραμένο 'Υάκινθο, Χαλκίδα: Δικαιολογούμε τον πόνο σας και θα θέλαμε να σας βοηθήσουμε, όχι όμως με τον τρόπο που ζητάτε. Αφ' ενός δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών, αφ' ετέρου το ποιήμα σας δεν μας ικανοποιεί και τόσο. Τρεις τους Πενταπόλεως: Δεν γνωρίζω, δυστυχώς, την διεύθυνση που ζητάτε. Απευθυνθήτε στην Αμερικανική Προεδρία ή στην αντιπροσωπεία των εργοστασίων εν Άθήναις. Θεόφιλον 'Αγραφιώτην, Σ.Τ.Γ. 914: Δυστυχώς, δεν δημοσιεύουμε παρόμοιες άγγελίες κι' έτσι δεν θα μπορούσαμε να ικανοποιήσουμε την έπιθυμία σας. Άνυπόμονο Λουλουδί Λευκωσία, Κύπρου: Η διεύθυνσις της Κατίνας Παζινού εινε προς το παρόν: R.K.O. Radio Picture Films Studios, Hollywood Calif, U.S.A. Μά της γράψετε απ' ευθείας σ' αυτή την διεύθυνση συντάσσοντας την έπιστολή σας στ' άγγλικά.

Φανατικήν 'Αναγνώστριν, Πειραιά: Δεν εινε καθόλου εύκολο αυτό που ζητάτε. Η όμοιότης δεν εινε αρκετή για να εξασφαλίση έπιτυχία. Χρειάζονται ειδικές γνώσεις και ταλέντο. Σκωτία: Σας ευχαριστούμε για τα τόσο κολακευτικά λόγια σας. Σαν τακτικός άναγνώστης θα γνωρίζετε ότι δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Το θέμα του πεζογραφημάτων σας εινε κάπως κοινό. Άλλά μία και πρόκειται για «πρώτο βήμα», εινε πολύ καλό. Κώστα Ν. Φ. 515: Παρ' όλες τις προσπάθειές μας και την καλή μας θέληση δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τί ακριβώς συμβαίνει μεταξύ σας. Μάριον Κυριακίδην, Β. Σ.Τ. 902: Πολλές αιτιατικές, ως και οι λέξεις ΑΟ, ΕΡΑ, ΕΑΛ, ΗΜ κ.ά. παρόμοιες, καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας κανένα καλύτερο, άποφεύγοντας τις κοινές λέξεις που έμφανίζονται σ' όλα τα σταυρόλεξα. Ζακελίνα, 'Ηρώκλειον: Στοιχίζον πέντε χιλιάδες δραχμές έκαστη. Κατόπιν τούτου στείλτε μας άνάλογο ποσό για να σας άποσταλούν. Δημήτρ. Κοντέλλην, Σόφον: Δεν δημοσιεύουμε, δυστυχώς, τέτοιες άγγελίες. Χρήστον Σ. τ. α. ματτιόου, Θεσσαλονίκη: Σας ευχαριστούμε για τα καλά και ελπιό-κρινη σας λόγια. Ως προς την άθλητική ελλείδα, πιστεύουμε ότι βρήκατε αυτό που ζητούσατε. Δεν φανταζόμαστε ότι θα ύπαρχη μεν-σικό βιβλίο όπως το ζητάτε. Δημήτρ. Τσουχνηδά, Εύστράτιον Θωμαΐδην, Πέτρον Τεπελήν, 'Αριστείδην Ταϊκαλάν και Δημήτριον Καταρόν, 'Ολυμπον: Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να δημοσιεύουμε την άγγελία που μας ζητάτε. Σ. Κολοκοντούνην Σ.Τ.Γ. 904 Α: Η διεύθυνσις της Ann Sheridan εινε: Warner Bros Studios, Burbank Calif, U.S.A. Μά της γράψετε άγγλικά. Μπορείτε να της ζητήσετε μια φωτογραφία με άφιέρωσι. Βιογραφία της δημοσιεύθηκε στο ύπ' αριθ. 445 τεύχος μας. Σε προσέχει όμως θ' άσχοληθούμε και πάλιν μ' αυτήν. Κόκκινη Πεταλούδα, 'Ενταύθα: Παρτεναιρ του Νέλσον 'Εντο στο φίλμ «Σοκολατένιος Στρατιώτης» εινε ή νέα στάρ Ράιτ Στήβενς. Δεν έχω άσχοληθώ με την βεντέτα αυτή, που δεν είδαμε και προς το παρόν δεν πρόκειται να ιδούμε, σε άλλο φίλμ. 'Ελένη Τσόχα, Πειραιά: Τα έγγραμα φίλμ που θα ιδούμε συντόμως εινε: «Τυφών» με την Ντόροθι Λαμύρ, «Γεία σας παιδί» του Ντίσιου, «Μάρτζου» με την Τζίν Κράιν, «Ρυθμοί του Μπροντγουάι» με την Γκλόρια ντε Χάβεν και τον Τζάρτζ Μόρφυ, «Αουλού-δια στο βόδρο» με το ζεύγος Γκάρσον-Πίττον, «Το τραγούδι της έρι-μου», «Πάντα σ' αγαπούσα» με την Κάθριν Μακ Λέοντ, «Σειρήνα του ναυτικού» με την Βερόνικα Λέικ, «Φλογισμένα κύματα» με τον Τάδρον Πάουερ, «Αν μ' αγαπούσε» με την Μόρην Ο' Χάρα κ.ά. Κάρμεν Σάντα Κρούζ, Θεσσαλονίκη: Η Βαρβάρα Στάν-γουικ παίζει πάντοτε στον κινηματογράφο. Τα τελευταία της φίλμ εινε: «Η τιμή μου», «Παράξενος έρωας», «Κρυγή λύκου» και «Ο άλλος έρωας». Η διεύθυνσις της εινε Warner Bros Studios, Burbank Calif, U.S.A. Σπυρ. Β. Σπύρου 602 τάγμα Σ.Τ.Γ. 902: Δυστυχώς δεν θα μπορούσαμε να σας ικανοποιήσουμε, γιατί δεν δημοσιεύουμε παρόμοιες άγγελίες. Γεώργιον Παπιάν, Βασιλ. Καραχούτην, Δημήτριον Παπαϊωάννου, Μιχ. Τσαλκούτην, 804 Μ.Α.Μ, Σ.Τ.Γ. 909Γ. Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να σας έμπροσθήσουμε γιατί όπως βλέπετε δεν ύπαρχει τέ-τοια στήλη στο περιοδικό μας. Πελαγία Κουμούτσνη, Θεσσαλονίκη: 'Επιστολή σας με διορθώσεις έλήφθη. Πιστεύουμε πως οι διορθώσεις θα εινε αρκετές, για να μποή να δημοσιευθή το σταυ-ρόλεξό σας. Άλφρεδον Άγγελοπουλον, 613 Τ. Σ.Τ.Γ. 902 Α: Δικαιολογούμε την αήθη σας, άλλά δεν δημοσιεύουμε πα-ρόμοιες άγγελίες. Άντώνιον Ρούσσον, Σ.Τ.Γ. 915Γ. Πολ-λοι συάδελφοί σας, πριν από σας, μας έζητήσαν το ίδιο. Δυστυ-χώς όμως δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες. Ύπαρχουν διάφοροι λό-γοι, αρκετά σοβαροί. Άναστ. Κασσαρέλην, Κουκιά: Το σταυρόλεξό σας έχει μερικά λάθη. Θα δημοσιευή με την σειρά του και με έλαφρές διορθώσεις. Στείλτε μας εν τώ μεταξύ κανένα πιο περιποιημένο, με λιγώτερα μαύρα τετραγωνίδια και χωρίς το σχέ-διο να το χωρίζει σε κομμάτια. Κάτια Βασίλ. Νέα Καλλίπολις, Πειραιά: Έγράψαμε πράγματι πρό μνηών για την έ-φεύρεσι που άναφέρετε. Πρόκειται όμως για κάτι που δεν ήρθε ά-κόμη στη χώρα μας και που άσφαλός θ' άργήση να έρθη. Χάρ-άλα μ.ον Μουζενίδην, Θεσσαλονίκη: Η πραγματοποίη-σις της ιδικής σας έπιθυμίας θα γεννούσε ίσως την δυσάρεσκεια πολλών άναγνωστών μας. Έξ άλλου, η ημέρα της κυκλοφορίας μας δεν μας έπιτρέπει να πραγματοποιήσουμε την έπιθυμία σας. Γεώρ-γιον Παπαδημητρίου, Καλάμας: Ευχαριστούμε για το ένδιαφέρον σας, άλλά δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Έ-χουμε έξηγήσει τους λόγους. Ρόζ Μαρί Α.Κ. 903: Εινε λίγο δύσκολο να βρεθούν τα ίχνη του προσώπου που σας ένδιαφέρει. Ίσως οι Διαδίδσεις του Γ.Ε.Σ. να μπορούσαν να σας πληροφορήσουν κα-λύτερα. Ψυχή γεμάτη άπό γυναικεία: Το γράμμα σας πα-ρεδόθη στον αρμόδιο. Σοφοκλήν Καραμάνωλην, Κι-κίς: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Αυτό τουλάχιστον προδίδουν οι λέξεις: ΠΑΛ, ΕΟ, ΟΑ, ΙΑΣΙΟ, ΗΟ, ΗΜ κ.ά. παρό-μοιες, παρ' όλον ότι ύπαρχουν αρκετά μαύρα τετραγωνίδια που θα σας έπέτρεπαν την χρησιμοποίησι πιδ έκλεκτών λέξεων. Βορείο-ελλαδίτισσα Μ.Κ.: Το φίλμ που άναφέρετε εινε παλιό και ο νεαρός πρωταγωνιστής του, που τώρα θα εινε άνδρας, ίσως να μη παίξη πιά στον κινηματογράφο. Άγνοούμε και το όνομα του και την σημερινή του διεύθυνση. Άντώνιον 'Ερτσον, Κεφαλληνία: Ίλι-σοις: Με τον τριπλό έρωτά σας θα βάλετε σε πολύ δύσκολη θέα τον Ζάκαρα Σκώτ. Έχει γεννηθή στο Τέξας και όχι στην Έλ-λάδα, στις 24 Φεβρουαρίου 1914, εινε παντρεμένος κι' έχει κι' ένα παιδί. Η διεύθυνσις του εινε: Warner Bros Studios Burbank, Calif, U.S.A. Άσχοληθήκαμε μ' αυτόν στο ύπ' αριθ. 447 τεύχος μας.

Ο Γυιός της Ζούγκλας

Τα Βάθη της νεμάτης άσράτους κινδύνους Ζούγκλας του Καρμπού των 'Ινδιών, στο κέντρον της άγρίας περιοχής των έλεφάντων, γεννήθηκε πριν από 23 γόνια ο μικρός 'Ινδός Σαμπού Ντανγκουσιέ. Ο πατέρας του που τον λάτρευε όνομαζόταν 'Ιντραμ και ήταν περήςανος γιατί βοισκόταν στην ύπηρεσία του Μαγαρανιά της Μυζόρης. Ήθελε να κάνει το γυιό του έναν καλό δδηνό έλεφάντων κι' ο μικρός Σαμπού που δεν είχε άλλη φιλοδοξία, έζησε ευτυχισμένος ως τα νύνα του γόνια περνώνας τον περισσότερο καιρό του πάνω στις πλάτες των έλεφάντων που τον άναπαύσαν κι' έκαναν ή τι τους διάσασε.

Θά έπαιονε έτσι μια μέρα τη θέσι του πατέρα του και θα γινόταν ίσως καλύτερος απ' αυτόν, άλλ' ένα βράδυ, ενώ γυ-ρίζε στο σπίτι του, είδε κόσμο συγκεντρωμένο μπροστά στην είσοδο. Ήταν εκεί ο θεός του και άλλοι συγγενείς του που τον πήσαν κατά μέρος και του έιπαν πως ο πατέρας του ήταν νεκρός.

Τον θάνατο του πατέρα του, άκολούθησε μια άλλη τραγω-δία. Ο έλεφας του 'Ιντραμ εινε άναστατωθί από την άπά-λεια τού κυρίου του και δεν ένοούσε ούτε να φάη ούτε να κοιμηθί. Όσο για τον νέο έλεφαντλάτη που προσελήθη κάθε φορά που τον έβλεπε να πλησιάζη, ο πιστός στο νεκρό άφέντη του έλέας κοινούσε άπειλητικά την ποδοσκίδα του. Συμ-φωνα με τα έθιμα του τόπου, αν ο έλεφας πλήγωνε τον δδηνό του, έπρεπε να σκοτωθί. Για να το άποφύγη λοιπόν αυτό ο Σαμπού ώδηνε τον αγαπημένο του έλεφанта στη Ζούγκλα και του έδωσε την έλευθερία του. Έτσι ο μικρός Σαμπού έ-μεινε ολόμωνος χωρίς κανένα που να τον άναπα και να τον ποστειλή.

Το καλοκαίρι του 1935, ο σκηνοθέτης Ρόμπερτ Φλάεστν και ο παραγωγός Ζόλταν Κόντα που ειναν άποφασίσει να γυρίσουν το φίλμ «Το παιδί των έλεφάντων» έμπνευσμένο από το όμώνυμο μυθιστόρημα του Κίπλινγκ ταξίδεψαν στις 'Ινδίες για να γυρουν εκεί τα έξωτερικά της ταινίας τους, άλλά και για να άνακαλύψουν τους δυο πρωταγωνιστές του έονου ένα έλέαντα και ένα μικρό ίθαγενή δδηνό έλεφάντων.

Οι δυο πιο σημαντικές περιοχές έλεφάντων εινε οι έπας γίας του Άσσαν και της Μυζόρης. Διάλεξαν όμως τη Μυζό-ρια εκεί ο ήλιος λάμπει διαρκώς εξασφαλίζοντας ευνοϊκό φω-τισμό για το «γύοισμα».

Ο Μαγαρανιάς της Μυζόρης, ένας άθροπος πολύ μορφο-μένος που στα άπείριστα κτήματά του διατηρεί τον μεγαλε-τερο και ώραιότερο ζωολογικό κήπο του κόσμου ποδύει ποίηθηκε να φιλοξενήση τους δυο Άνγλους και να τους προσάση κάθε εύκολία για το «γύοισμα» της ταινίας τους.

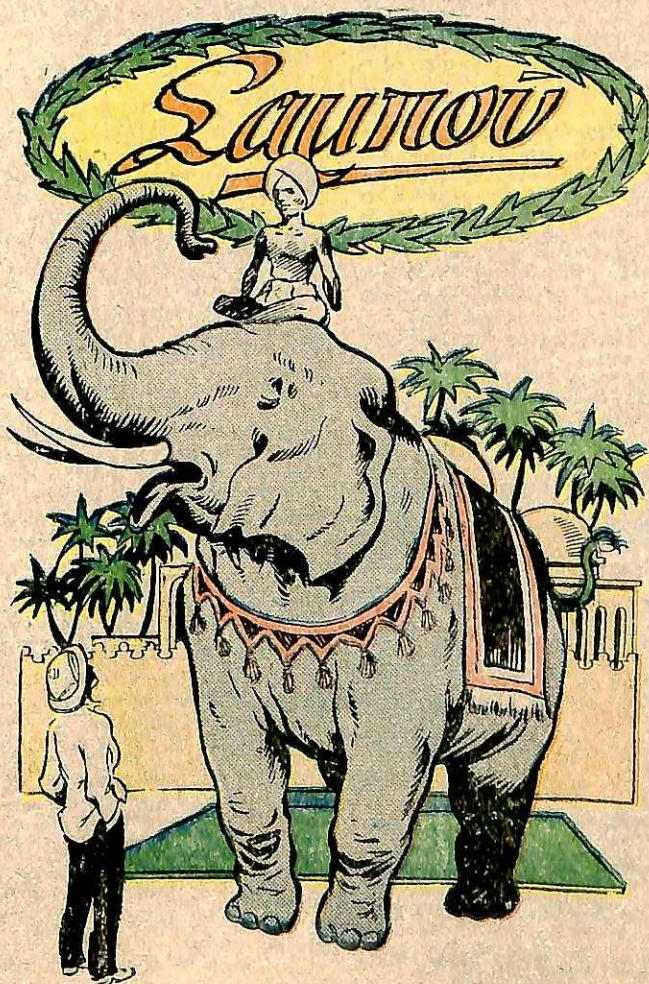
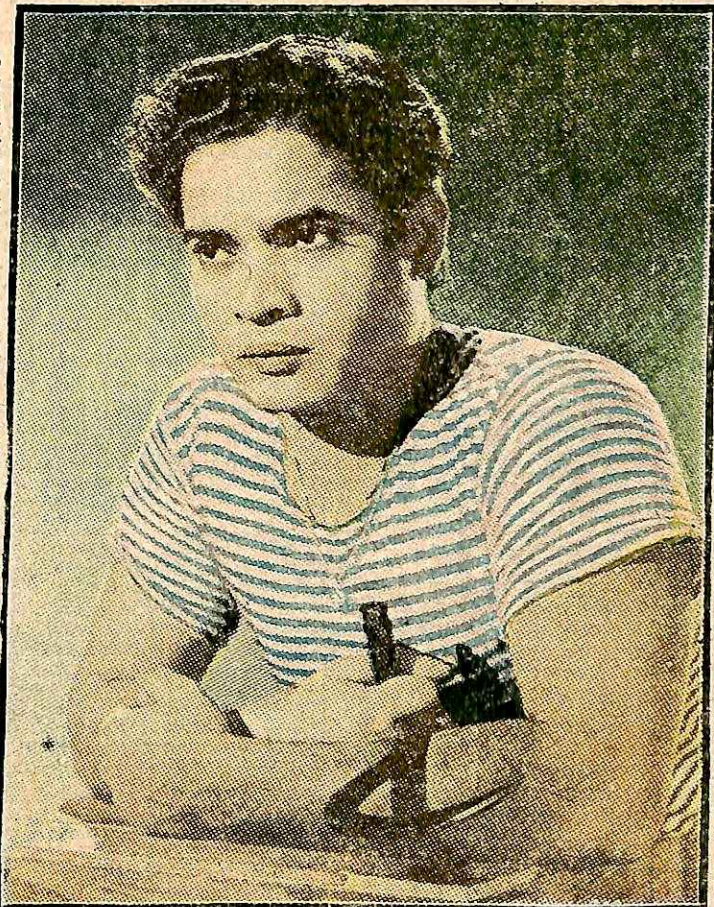
Φαίνεται όμως πως ή άνακά-λυψις ενός έλεφάντος... κινημα-τογραφικού άστέρου εινε πολύ πιο δύσκολη από την άνακάλυψι μιας στάς. γιατί ο Φλάεστν έ-γασε έναν ολόκληρο χρόνο άνα-ζητώντας τον πρωταγωνιστή της ταινίας του. Οι έλεφαντες διέδε-σαν ο ένας από τον άλλο όσο κι' οι άνθρωποι μεταξύ τους. Ύπα-ρουν άμορφοι και άσημοι. Τέλος βρήκε εκείνο που ζητούσε μέρο στους σταύλους του Μαγαρανιά. Η άνακάλυψις αυτή δεν ήταν β-σας άσκητή. Έπρεπε να βρεθί και ο μικρός 'Ινδός που θα έπαι-ζε το ρόλο του μικρού Τοναί. Ύστερα από πολλές άναζητήσεις και δοκιμές άνακαλύθηκε τέλος κι' αυτός: ήταν ο μικρός Σαμπού.

Τώρα έπρεπε να διδαγθί στους δυο πρωταγωνιστές ο ρόλος τους και πρώτα - πρώτα να μάθην ο έλέας να σηκώνη με την ποδο-σκιδα του το παιδί και να το τοποθετή στη ράχη του πράγμα που δεν συνηθίζεται στη Μυζό-ρη άλλά άναφέρεται στο ρόλο του Κίπλινγκ.

Όταν έπιτεύχθηκε κι' αυτό άνοιξε το γύοισμα. Κι' όταν τε-λείωσε το γύοισμα των έξωτερο-κάν, ο Φλάεστν, ο Κόντα και οι ένθενός παραγωγόθεντες υπό του Μαγαρανιά, Σαμπού και έλέας «Τραβάδά» έφυγαν για το Λον-δινό όπου θα συνεζίζονταν το «γύοισμα» στα στούντιο του Ντέν-να.

Έτσι ο Σαμπού έγινε άσθης του κινηματογράφου κι' ο Τρα-βάδας άσθη του ζωολογικού κή-που του Λονδίνου.

Η έπιτυχία του Σαμπού στο πρώτο του φίλμ ύπηρεξέ έξαιρετι-

κή. Ο Κόντα του έδωσε ένα δεύτερο ρόλο στο φίλμ «Συνα-γευτός οτις 'Ινδίες» και γύοιζε ένα τρίτο φίλμ μαζί του, τον «Κλέατη της Βαγδάτης» όταν κινούνθηκε ο πόλεμος. Για ν' άποτελειώση το έργο του μακριά από τους βομβαρδισμούς ο Κόν-τα πήρε τους ήθοποιούς του και τις σκηνές που εινε νυοίσει κι' έφυγε για το Χόλλυγουντ. Έκει ο Σαμπού ύπόνοασε συμβόλαιο με την «Ούνιβέρσαλ» και έπαιξε στα φίλμ «Χίλιες και μία νύστες», «Βασίλισσα των τροπικών» κ.ά.

Άρνότερα, σε ηλικία είκοσι έτών κατετάγη ως έβελοντής στον άμερικανικό στρατό και ζήτησε ν' άποσταλή στον Ειρηνικό όπου πολέμυσε με γενναϊότητα, έως την ήμερα της καταρούσεως της 'Ι-απωνίας. Ξαναγύοισε τότε στα στούντιο και άφου «γύοισε» μα-ζί με την Μαρία Μοντέλ το φίλμ «Κατάσκοποι της Ταγγέρας», έ-φυγε για το Λονδίνο όπου «γύοι-σε» τα φίλμ «Αίμα στον Άιαζό-νιο» και «Μαύρος Νάρκισσος».

Ο Σαμπού, ο πραγματικός αυτός γυιός της Ζούγκλας με το κοντό άνάστημα και το συμπαθη-τικό πρόσωπο έχει σήμερα μια φιλοδοξία: να πρωταγωνιστήσθ σ' ένα φίλμ που θα κάνει νυοστή σ' όλο τον κόσμο την ιστορία της πατρίδας του, την ιστορία αυτή που δεν παύει να μελετά κατά τις ώρες της άναπαύσεώς του, γιατί θέλει να γράψη ο 'Ι-διος το σενάριο της ταινίας.

Ο νεαρός 'Ινδός καλλιτέχνης έινε από τους πλέον άναπτους ήθοποιούς της θόνης. Οι νεα-ροί 'Αμερικανίδες εινε ξετρελλα-μένες μαζί του. Άλλά και οι νύες του Παλιού Κόσμου έγουν νοπευθί από τον συμπαθητικό φίλο των έλεφάντων

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

παρόν. Τότε σ'ας συνοδεύω. Ξυ βέλετε.

— Όχι, δεν σ'ας χρειάζομαι, απάντησε ο Μπλόαρο. Μείνετε εδώ.

Ο Λουμπάντ εξέπασε στα γέλια.

— Ωστε έτσι λοιπόν, εξακολουθείτε να με φοβάσαστε; εί-
πει, 'Αλλ' αν είχα τέτοια πρό-
βρα, θα μπορούσα να τινάξω
τά μαυλά και των δυο σας αυ-
τή τη στιγμή κιόλας!

— Ναί, απάντησε ο Μπλό-
αρο, αλλά αυτό θα ήταν αντίθε-
το με το πρόγραμμά μου... Ποί-
πει να εξαφανιστούμε ένας-έ-
νας και σύμφωνα με ώριμομένο
τρόπο ο καθένας...

— Δείχνετε ότι έχετε κάπως
πολλά πράγματα γι' αυτό το
ζήτημα, παρατήρησε ο Λου-
μπάντ.

— Κατά βάθος, ωμολόγησε
ο Μπλόαρο, δεν μου πολυαρέσει
να βρωθώ ολομόναχος μέσα σ'
αυτό το σπίτι...

— Και θα θέλατε, — συνέ-
χισε ο Λουμπάντ ειρωνικά —
να σ'ας δανείσω το περιστόφο
μου, δεν είν' έτσι; "Ε, λοιπόν,
όχι, δεν θα σ'ας το δανείσω. Θα
σ'ας ήταν τότε πολύ εύκολο...

Ο Μπλόαρο ανασήκωσε τους
ώμους και τσάβηξε για το
σπίτι.

Ο Λουμπάντ παρατήρησε
ειρωνικά:

— Είπε το γεύμα των αγρι-
μιών του Ζωολογικού Κήπου
Τα θρία θέλουν να τρών σ' ω-
ρισμένες ώρες...

— Μήπως ο Μπλόαρο κινδυ-
νεύει, πηγαίνοντας εκεί πέρα ο-
λομόναχος; ρώτησε η Βέρα ά-
νησχη.

— Όχι, έτσι όπως το φαν-
τάζεστε, "Ο Αρμστρονγκ δεν
είναι απεισμένος... κι' εγώ αλ-
λου ο Μπλόαρο είναι δυο φορές
δυνατώτερος απ' αυτόν. Επί
πλέον, φυλάγεται. Κατά τη
γνώμη μου ο "Αρμστρονγκ δεν
βρίσκεται στο σπίτι... Ξέρω
πως δεν είν' εκεί!

— Τότε, αν ο "Αρμστρονγκ
δεν είναι...

— Είπε ο Μπλόαρο, χωρίς
καμιά αμειβολία, απάντησε ο
Λουμπάντ.

— Αλήθεια... το πιστεύετε
αυτό;

— Ακούστε, αγαπητή μου,
θυμώσατε τί είπε ο Μπλόαρο
"Αν τα πιστεύατε για αληθινά,
σ'ας λέω πως είμαι έντελώς α-
θώος για την εξαφάνισή του
"Αρμστρονγκ. Λέει πως άκου-
σε βήματα μέσα στη νύκτα και
πως είδε έναν άνθρωπο να φεύ-
γει από τη μπροστινή πόρτα.

— Αλλ' όλα αυτά πιθανόν να μην
είναι παρά ψέμματα. Μπορεί να
σκότωσε τον "Αρμστρονγκ δυο
ώρες νωρίτερα...

— Με ποιά τρόπο;

Ο Λουμπάντ σήκωσε τους
ώμους του.

— Τό αννούμε, είπε, "Αλλ'
αν θέλατε να με πιστεύετε, δεν
έχουμε παρά ένα μόνο να φο-
βόμαστε: τον Μπλόαρο. Τί ξε-
βόμαστε; αυτόν. Λιγότερο κι'
ροουμε γι' αυτόν. Μπορεί και να μην
άνηκε στην αστυνομία... Μπο-
ρεί να είναι ό,τι θέλετε: "Ενας
εκατομμυριούχος ανισόδοτος,
ένας επιτηρηματίας τρελλός,
ένας φερονόβλαβης που ξέφυγε
από κάποιο άσυλο... "Ενα

πράγμα μόνο είναι βέβαιο: το
ότι υπέφερε κι' έκαμε δλα αυ-
τά τα εγκλήματα.

Η Βέρα χλωμάσε και ψιθύ-
ρισε:

— Κι' αν τώρα... οίνονταν
άπάνω μας;

Ο Λουμπάντ απάντησε ήρε-
μα: γαϊδεύοντας, μέσα στην
τσέπη του τη λαβή του πιστο-
λιού του.

— Έγω τα μάτια μου άνοι-
χτά, μείνετε ήσυχη!

Επειτα κύτταξε τη νέα με
περίεργεια.

— Μου δείχνετε μιαν απόλυ-
τη εμπιστοσύνη, Βέρα, της εί-
πε, κι' αυτό με συγκινεί βα-
θεί... Γιατί είσατε τόσο βέ-
βαιη... Γιατί είσατε τόσο βέ-
βαιη πως δεν θα σ'ας σκοτώσω;

— Προέτι κανείς να έμπι-
στεύεται σε κάποιον, απάντησε
η Βέρα. Νουίζω πως κάνετε λά-
θος με το να κατηνοήτε τον
Μπλόαρο. Έγώ δυσπιστούσα
περισσότερο στον "Αρμστρονγκ.

Εαφνικά, σταόφηκε προς το
σύντροφό της και τον ρώτησε:

— Δεν έχετε την αίσθησι
πως διαρκώς σ'ας παραμονεύει
κάποιος;

— Είπε απλυστάτα έκνευ-
ρισμός...

— Αισθανθήκατε λοιπόν και
σείς το ίδιο; επέμεινε η Βέρα.
Καί, τρέμοντας δόκλκησε έ-
σκυψε περισσότερο προς το
νέο.

— Πέστε μου, ψιθύρισε, δεν
νομίζετε...

Σταμάτησε, κι' έπειτα από
λίγο συνέχισε:

— Κάποτε, είχα διαβάσει
ένα βιβλίο όπου έγραφε για
δυο δικαστές, που είχαν στα-
λή σε μια μικρή πόλη της Α-
μερικής για ν' αποδώσουν δι-
καισύνη... απόλυτη δικαιοσύ-
νη. Αυτοί οι δικαστές έγονταν
από έναν κόσμο υπερφυσικό...

Ο Λουμπάντ σούφωσε τα
φουδια του.

— Κατέβαιναν από τον ού-
ρανό, ασφαλώς είπε ειρωνικά.
Όχι, δεν πιστεύω στο υπερφυ-
σικό. Αυτή εδώ ή υπόθεση είναι
πολύ ανθρώπινη...

— Έρχονται στιγμές που
αμφιβάλλω γι' αυτό, ωμολόγη-
σε η Βέρα.

Ο Λουμπάντ την κύτταξε
κατάματα και είπε:

— Είπε τώσις της συνειδή-
σώς σας...

Σώπασε λίγο κι' έπειτα τη
ρώτησε:

— Αφίσατε εκείνο το παιδί
να πνιγί δεν είν' έτσι; Η φω-
νή, που σ'ας κατηνόρησε, είναι
δική του...

Η Βέρα απάντησε πειραν-
μένη:

— Όχι! Όχι! Σ'ας άπανο-
ρεύω και να το σκέπτεστε ένα
τέτοιο πράγμα.

Ο Λουμπάντ άνοιξε να νε-
λάν.

— Μά, ναι, αγαπητή μου
μικρούλα! είπε, "Αννοώ, φυσί-
κά, ποιος ήταν ο λόγος, αλλά

μαντεύω πως υπήρχε κάποιος
άντρας στη μέση...

Μιά εαφνική βαρυστησία,
μια σωματική και ψυχική εξάν-
τλησι βάρυναν εαφνικά τη νέα,
που ψέλλισε με μονότονη φωνή:

— Ναί... υπήρχε ένας άν-
τρας...

— Ευχαριστώ, είπε ο Λου-
μπάντ. Αυτό ήταν εκείνο που ή-
θελα να μάθω.

Η Βέρα ανασηκώθηκε από-
τομα και φώναξε:

— Τί ήταν αυτό που άκου-
σα; Θάλεγε κανείς πως έγινε
σεισμός...

— Όχι, όχι, την καθυσήχασε
ο Λουμπάντ... Κι' ωστόσο, εί-
νε παρ'όλενο... "Ενοίωσα κι'
εγώ ένα τίναγμα, και μου φά-
νθηκε πως άκουσα και μια κραυ-
γή... Την άκουσατε και σείς;

Κύτταξαν κι' οι δυο τους
προς το μέρος του σπιτιού
γυμνώντας δάδευκο, κομψό,
κι' ωστόσο μυστηριώδες, κάτω
από τον ήλιο.

Ήταν σαν ένας άλλος κό-
σμος μακρινός, μυστηριώδης,
αλλόκοτος...

Ο θόρυβος φάνηκε να ρνε-
ται από κεί, είπε ο Λουμπάντ.
Πάμε να ιδούμε τί συμβαίνει.

Αλλ' η νέα τσάβηξε, ακού-
γοντας την προτάσή του. Κά-
ποιος ακαθόριστος φόβος της
παρέλυε το κορμί.

— Όχι, εγώ δεν πάω... του
είπε.

— Όπως θέλετε, απάντησε
εκείνος. "Εν πάση περιπτώσει:
εγώ θα πάω να ιδώ...

Τώρα η Βέρα πούμαξε πει-
ρισσότερο. Να μείνη ολομόνα-
χη. Δεν ήταν δυνατόν...

Χωρίς να το θέλη, του ψιθύ-
ρισε:

— Πολύ καλά... "Ερχομαι
κι' εγώ μαζί σας...

Εξέκριναν κι' οι δυο, με βή-
μα βιαστικό, για το σπίτι.

Κάτω από τον ήλιο η βε-
ράνα φαίνονταν ήσυχη και έρη-
μική.

Δίστασαν μια στιγμή, προ-
τού μπούν από τη μπροστινή
πόρτα, και, προχωρώντας με
υγιείς προφυλάξεις έκαμαν το
γύρο του σπιτιού.

Ανακάλυξαν τον Μπλόαρο,
εαπλωμένον, με τα γόδια τεν-
τωμένα, σε σχήμα σταυρού,
πάνω στην ανατολική βεράνα,
με το κεφάλι λυμμένο κάτω από
ένα μεγάλο κουμάτι άσπρο
μαύρο.

Ο Λουμπάντ σήκωσε τα μά-
τια και ρώτησε:

— Ποιος έβρισε σ' αυτό το
δωμάτιο από πάνω;

Η Βέρα απάντησε με φωνή
ναυηλή, που έτρεμε:

— Εγώ... Κι' αυτό το
μαύρο το έβρω...

Ήταν ά-
πό το μεγάλο ρολόι, που βρι-
σκόταν πάνω στο τζάκι... Ή-
ταν το άγαλμα μιας άκοούδας,
κι' επανέλαβε αναστατω-
μένη:

— Ήταν το άγαλμα μιας

άκοούδας! Όπως λέει και το
τραγουδάκι...

Το πτώμα του νικητρού

Ο Λουμπάντ την έπιασε ά-
πό τον ώμο κι' είπε με φωνή
βαρεία:

— Να λοιπόν, που έβρισε
τώσα τί συμβαίνει. "Ο "Αρμ-
στρονγκ κούβεται κάπου μέσα
στο σπίτι. Αυτή τη φορά, δεν
θα μου ξεδύνη.

Αλλ' η Βέρα τον κράτησε.

— Φυλαχθήτε! του είπε, Τώ-
ρα είναι η σειρά μας. Θέλει να
πάμε να τον βρούμε. Σ' αυτό
άπάνω υπολογίζεις...

— Έχετε ίσως δίκιο, απάν-
τησε ο νέος σκεπτικός.

— Εν πάση περιπτώσει,
πρέπει να δηλογώσετε πως,
αυτή τη φορά, δεν είναι νελ-
σική! φώναξε εκείνη.

Πραγματικά, είγατε ιδή
σωστά... "Ο "Αρμστρονγκ εί-
νε ο ένοχος. Αλλά που στο
διάβολο κούβεται; "Ο Μπλόαρο
κι' εγώ είχαμε κάνει άνω-κά-
τω και το νησί και το σπίτι.

— Αν δεν τον βρήκατε ντές
το βράδυ, δεν έχετε καμιά πι-
θανότητα να τον ανακαλύψετε
τώρα, παρατήρησε η Βέρα.

— Ναί, νά...

— Αυτός, μά την πίστι μου,
είναι αλήθεια...

Η Βέρα σηκώθηκε κι' έκα-
νε μερικά βήματα.

— Θα κατανητώ τρελή, αν
μείνω εδώ ακίνητη, είπε, "Ας
περπατήσουμε λίγο.

— Όπως θέλετε, απάντησε
ο Λουμπάντ.

Κατέβηκαν άργά το βράγο.

Ο ήλιος, που πηγαινε να βα-
σιλεύει, τους τύλιξε μ' ένα κου-
σό φως.

Μ' ένα μικρό νευρικό γέλιο,
η Βέρα είπε στον Λουμπάντ:

— Κόρια που δεν υπορούμε
να κάνουμε ένα μπάνιο!

Εκείνος, βυθίζοντας τα
βλέμμα του στη θάλασσα, φώ-
ναξε εαφνικά:

— Τί είναι αυτό εκεί πέρα;
βλέπετε...

Κοντά σ' εκείνο
το βράγο. Όχι... Λίγο μα-
κρότερα... Προς τα δεξιά...

Η Βέρα κύτταξε προς το
μέρος που της έδειχνε.

— Θάλεγε κανείς πως είναι έ-
να δέμα με ρούχα, είπε.

Μήπως είναι κανένας που
κοιμυπάει; ψιθύρισε ο Λου-
μπάντ. Παράξενο! Μου φαίνε-
ται μάλλον πως είναι ένας σω-
ρός από φύκια.

Πάμε να ιδούμε, πρότει-
νε η Βέρα.

— Είπε ρούχα, είπε ο Λου-
μπάντ, καθώς πλησίαζαν. Να
είνα παπουτσι. "Ελάτε από δω.

Σύρθηκαν με τα γόδια και
με τα πόδια πάνω στους άπο-
τοιμους εκείνους βράγους.

Ο Λουμπάντ έσπασε το

Για σ'ας Κυρίες

και Δεσποινίδες μου,

Σ'ας προσκαλούμε και σ'ας
προσφέρουμε τα ώραιότερα
υφάσματα καθώς και όλα τα
είδη προικός με ΔΟΣΕΙΣ
και σε φθηνές τιμές.

Ελάτε με αυτήν την πρόα-
κληση στην "Αποθήκη, δδός
Μιλτιάδου αριθ. 37 (αδέξιο-
δος πάροδος δδού Αιόλου).

Μ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ

Μιλτιάδου 37

περιστόφο μέσα στην τσέπη
του και είπε:

— Ας μείνουμε εδώ.

Ευερινε λίγο σκεπτικός κι' έ-
πειτα ρώτησε τη νέα:

— Τί θα γίνουμε όταν νυ-
χτώση;

Η Βέρα δεν του απάντησε
κι' αυτός εξακολούθησε πειραν-
μένος:

— Δεν το σκεφτήκατε αυτό...

Εκείνη επανέλαβε ηγανικά:

— Τί θα γίνουμε; "Ω, Θεέ
μου! Φοβάμαι...

Ο καιρός είναι δυσοφός,
παρατήρησε ο Λουμπάντ. Θά-
γουμε φεγγάρι. "Ας ψάξουμε να
βρούμε ένα άπνευμο ψηλά στο
βράγο. "Εκεί θα καθήσουμε και
θα περιμένουμε να έβρυνώση.

Και δεν θα κοιμυθούμε καθό-
λου. Θα φυλάξουμε βάσδια ό-
λη τη νύκτα. Κι' αν κανένας
προσπαθήση ν' ανέβη εκεί πά-
νω, θα τον σκοτώσω.

Σώπασε λίγο κι' έπειτα τη
ρώτησε:

— Μήπως κούωνετε μ' αυτό
το έλαφο φόρεμα που φοράτε;

— Νά κούωνε; Θα κούωνε
περισσότερο αν ήμουν νεκρή!
Απάντησε εκείνη με προσποιη-
τό γέλιο.

— Αυτό, μά την πίστι μου,
είναι αλήθεια...

Η Βέρα σηκώθηκε κι' έκα-
νε μερικά βήματα.

— Θα κατανητώ τρελή, αν
μείνω εδώ ακίνητη, είπε, "Ας
περπατήσουμε λίγο.

— Όπως θέλετε, απάντησε
ο Λουμπάντ.

Κατέβηκαν άργά το βράγο.

Ο ήλιος, που πηγαινε να βα-
σιλεύει, τους τύλιξε μ' ένα κου-
σό φως.

Μ' ένα μικρό νευρικό γέλιο,
η Βέρα είπε στον Λουμπάντ:

— Κόρια που δεν υπορούμε
να κάνουμε ένα μπάνιο!

Εκείνος, βυθίζοντας τα
βλέμμα του στη θάλασσα, φώ-
ναξε εαφνικά:

— Τί είναι αυτό εκεί πέρα;
βλέπετε...

Κοντά σ' εκείνο
το βράγο. Όχι... Λίγο μα-
κρότερα... Προς τα δεξιά...

Η Βέρα κύτταξε προς το
μέρος που της έδειχνε.

— Θάλεγε κανείς πως είναι έ-
να δέμα με ρούχα, είπε.

Μήπως είναι κανένας που
κοιμυπάει; ψιθύρισε ο Λου-
μπάντ. Παράξενο! Μου φαίνε-
ται μάλλον πως είναι ένας σω-
ρός από φύκια.

Πάμε να ιδούμε, πρότει-
νε η Βέρα.

— Είπε ρούχα, είπε ο Λου-
μπάντ, καθώς πλησίαζαν. Να
είνα παπουτσι. "Ελάτε από δω.

Σύρθηκαν με τα γόδια και
με τα πόδια πάνω στους άπο-
τοιμους εκείνους βράγους.

Ο Λουμπάντ έσπασε το

Για σ'ας Κυρίες

και Δεσποινίδες μου,

Σ'ας προσκαλούμε και σ'ας
προσφέρουμε τα ώραιότερα
υφάσματα καθώς και όλα τα
είδη προικός με ΔΟΣΕΙΣ
και σε φθηνές τιμές.

Ελάτε με αυτήν την πρόα-
κληση στην "Αποθήκη, δδός
Μιλτιάδου αριθ. 37 (αδέξιο-
δος πάροδος δδού Αιόλου).

Μ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ

Μιλτιάδου 37

Η Βέρα στάθηκε απότομα
και είπε:

— Δεν είναι ρούχα... είναι
ένας άνθρωπος...

Το πτώμα ήταν πιασμένο ά-
νθρωπα σε δυο βράγους, όπου
το είχε οίσει η φουσκοθαλασσιά
λίγες ώρες προηγουμένα.

Με μια τελευταία προσπά-
θεια, ο Λουμπάντ κι' η Βέρα
έφτασαν κοντά στον πνιγμένο.
κι' έσκυψαν πάνω στο κάτωγο
έκείνο πρόσωπο με τα αλλοι-
ωμένα χαρακτηριστικά.

— Θεέ μου! φώναξε ο Λου-
μπάντ. Είναι ο "Αρμστρονγκ!

— Το λιγότερο που μπορού-
με να κάνουμε, είπε η Βέρα,
είναι να το ανεβάσουμε λίγο πιο
πάνω, στους βράγους, έτσι που
να μην το σπάνουν τα κύματα
κι' η φουσκοθαλασσιά.

Ο Λουμπάντ εαφάρησε να
γελάη.

— Έστω! παραδέχτηκε.

Εσκυψε και τσάβηξε το
κορμί προς το μέρος του. "Η
Βέρα, για να τον βοηθήση, ά-
κούμπησε πάνω στο σύντροφό
της. Τσάβησε μ' όλες της τις
δυνάμεις.

Ο Λουμπάντ λαχάνιαζε.

— Θαρρείς κι' είναι μολύβι!

Κατόρθωσαν τέλος να σύσουν
το πτώμα από πάνω, σ' ένα μέ-
ρος που δεν το χτυπούσαν τα
κύματα, ούτε τσάβησε η φου-
σκοθαλασσιά.

Ο Λουμπάντ ανορθώθηκε
τότε κι' είπε στη νέα:

— Είσατε ικανοποιημένη
τώρα;

— Ναί, περίφημα!

Ο τόνος της φωνής της πα-
ραξένωσε τον Λουμπάντ. Στρά-
φηκε απότομα. Μόλις πήγε να
βάλει το γέρι στην τσέπη του,
κατάλαβε πως ήταν άδεια.

Η Βέρα είχε όπισθοχωρήσει
δυο βήματα και τον κυττούσε
κατά πρόσωπο, κρατώντας το
περιστόφο στο γέρι.

— Ωστε έτσι λοιπόν, είπε ει-
ρωνικά ο Λουμπάντ. Αυτή ή-
ταν η λύση σας για τον πνιγ-
μένο... Θέλατε να μου κλέ-
ψετε το όπλο μου...

Είκαμε ένα νόημα καταφα-
τικό με το κεφάλι, κρατώντας
πάντοτε το περιστόφο με γέρι
σταθερό.

Τώρα, ο θάνατος πλανιόταν
γύρω από τον Φίλιπ Λουμπάντ.
Ποτέ δεν είχε αισθανθή τό-
σο κοντά του.

Αλλ' ακόμα δεν δηλογούσε
τον εαυτό του νικημένον.

Με φωνή αυταρχική, την διέ-
ταξε:

— Δώστε μου πίσω το πε-
ριστόφο!

Με τη σειρά της, η Βέρα ξε-
σπασε στα γέλια.

Ο Λουμπάντ επέμεινε:

— Εμπρός λοιπόν! Δώστε
μου το!

Το μυαλό του δούλευε με
καταπληκτική διαύγεια. Πά-
νω την καταφύγη; Νά της μι-
λήση ευγενικά, να της άποκοι-
μηση τους φόβους της, η να της
πάρη το όπλο εαφνικά;

Όλη του τη ζωή, ο Λου-
μπάντ είχε προτιμήσει να δια-
κινδυνεύη... Κι' αυτή τη φο-
ρά προτιμήσε τη γνωστή του
μέθοδο.

Με φωνή άργή άρχισε να
της λέει:

— Ακούστε, αγαπητή φίλη,
ακούστε με καλά...

Καί, εαφνικά, ώρυνε άπά-
νω της, τόσο γρήγορα όσο
ένας πνήθορας...

Σαν από ένστικτο, η Βέρα
πίεσε τη σκαντάλη.

Το κορμί του νέου, που είχε
χτυπηθή κατάστηθα, έπεσε βα-
ρύ πάνω στο βράγο.

Βέρα. Δεν γινώθετε καμιά συμ-
πόνοια σεί;

— Γιατί με ρωτάτε; Τί ση-
μασία θα είχε αυτό;

Η νέα έσκυψε εαφά πάνω στο
πτώμα.

— Πρέπει να το σηκώσουμε
από δω, είπε, και να το μετα-
φέρουμε μέσα στο σπίτι.

— Συντοροφία με τα άλλα
θύματα... "Ετσι όλα θα είναι
έν τάξει, είπε ο Λουμπάντ ει-
ρωνικά. "Όσο για μένα, δεν τ'
άγγίζω. Μπορεί να μείνη εδώ
που βρίσκειται!

— Το λιγότερο που μπορού-
με να κάνουμε, είπε η Βέρα,
είναι να το ανεβάσουμε λίγο πιο
πάνω, στους βράγους, έτσι που
να μην το σπάνουν τα κύματα
κι' η φουσκοθαλασσιά.

γε πάρε ένα γωμάκι ποροκαλ-
λί. "Όλα στη φύση ήταν δυο-
φα κι' ειρηνικά:

"Η Βέρα σκέφτηκε:
«Ίσως να υπήν ήταν παρὰ ε-
να άσπρηνο άνοιχο...»

Πόσο ένοιωθε τον εαυτό της
κουρασμένο... τρυφερά κου-
ρασμένο!... Τά μέλη της την

πνούνσαν και τὰ μάτια της έ-
κλειναν. Νά μή φοβάται πιά τί-
ποτα στο έξω!... Νά κοιμη-
θῇ... Νά κοιμηθῇ... Νά κοι-

μηθῇ... "Ω! Νά κοιμηθῇ!
Νά κοιμηθῇ ήσυχη, τώρα που

ήταν μόνη στο νησί. "Ενας
άραπακος Βοισκότα ν
ό λ ο υ ο ν ο ς...

"Η Βέρα ναυωνέλασε σ' αὐ-
τή τὴ σκέψη.

Μπήκε μσα στο σπίτι από
τὴ μπροστινὴ πόρτα. "Όλα ἤ-
σαν ήσυχα ἐκεῖ πέρα.

"Η Βέρα σκέφτηκε:
«Συνήθως διατάζει κανείς να

κοιμηθῇ μέσα σ' ένα σπίτι, ό-
που, σχεδόν σε κάθε δωμάτιο,
Βοισκεται κι' από ένα πτώμα!»

Θά πίνανε πρώτα στήν
κουζίνα, για να ετοιμάσει τί-
ποτα να φάη: "Εδίστασε μιά

στιγμὴ κι' έπειτα άλλαξε
γνώμη. "Αληθινά, ήταν πεθαμέ-
νη από τὴν κούραση.

Πεονώντας υποσστὰ από
τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας,
πρόσεξε ότι τὰ τρία πορσελά-
νινα άραπάκια έμεναν ακόμα

πάνω στο τραπέζι.
"Η Βέρα έξοσπασε στὰ νέ-
λεια κι' εἶπε δυνατά:

—Μου φαίνεται πως άογή-
σατε, μικροί μου φίλοι!

Πῆρε δυό απ' αὐτὰ μέσα
στο γέρι της και τὰ πέταξε ά-
πό τὸ παράθυρο. "Εσπασαν

πάνω στή βεράντα.
Σήκωσε τότε τὸ τρίτο αναλ-
ματάκι και τοῦ μίλησε:

—"Ελα μαζί μου μικρούλη!
Κερδίσαι με τὴν παιγνίδι... Τὸ

κερδίσαι με γιὰ καλά!
"Ο διάδοχος δὲν φωτιζόταν
παρὰ από τὸ άδύνατο φῶς τοῦ

σούρουπου.
"Η Βέρα σφίγγοντας μέσα
στο γέρι της τὸν άραπάκο ά-

νέθηκε άανά τὴ σκάλα "Η κού-
ρασι έκανε βαρειά τὰ θηιατά

της.
"Ενας άραπακος
Βοισκότα ν ο λ ο υ ο ν ο ς...

«Και πῶς τελείωνε αὐτὴ ἡ
ιστορία... "Α! Θυμάμαι...»

Παντρεύτηκε, και
δὲν έμεινε πιά κα-
νένας!

Νά παντρευθῇ... Πόσο ήταν
παράξενο! Ξανά εἶγε τὴν ἐντύ-
πωση πῶς ὁ Οὐγκο Βοισκότα

μέσα στο σπίτι.
Ναί... "Ο Οὐγκο Βοισκότα

ἐκεῖ πάνω και τὴν περιέμενε.
"Η Βέρα εἶπε μέσα της:

«Μὴν εἶσαι κουτῇ! Εἶσαι
κουρασμένη και τὸ μυαλό σου

δημιουργεῖ όπτασιες...»

...

...

...

...

...

...

...

...

"Όταν έφτασε στο κεφαλό-
σκαλο, ἡ Βέρα άφισε να τῆς

φύγη από τὸ γέρι ένα πράγμα,
που κύλησε στο πανῶ γαλί.

Δὲν εἶγε προσέξει πῶς εἶγε ά-
φίσει να τῆς πέση τὸ περιστρό-

φο, δὲν σκεπτόταν παρὰ μόνον
τὸν άραπάκο που τὸν έσφιν-
γε στή γούφα της.

Πόσο τὸ σπίτι ήταν ήρεμο!
Κι' όμως... δὲν φαίνόταν νά-

εἶναι... "Ο Οὐγκο τὴν περιέμενε μέ-
σα στο δωμάτιό της.

"Ενας άραπακος
Βοισκότα ν ο λ ο υ ο ν ο ς...

Τί έλεγε λοιπὸν ἡ τελευταία
φορὰ τοῦ παιδικοῦ τραγουδιοῦ;

Μιλούσε γιὰ νάπο... "Οχι,
δὲν ήταν αὐτό...

Στεκόταν τώρα μπροστὰ
στήν πόρτα τοῦ δωματίου της.

Μέσα τὴν περιέμενε ὁ Οὐγκο.
"Ηταν βέβαιη γι' αὐτό

"Ανοίξε τὴν πόρτα κι' έβγα-
λε μιά κορυνή ἐκπλήξεως.

Τί ήταν αὐτὸ που κρεόταν
ἀπὸ τὸν κοῖκο: "Ενα σχοινί με

μιά θηλειά έτοιμη. Μιά καρ-
κλα, γιὰ ν' άνέβη άπάνω. Μιά

καρέκλα, που θὰ τὴν άναποδο-
γυῖζε έπειτα με μιά κλωστή...

Νά τί ήθελε ὁ Οὐγκο.
Καί φυσικά αὐτὸ ήταν έ-

κείνο που έλεγε ἡ τελικὴ φορὰ
τοῦ τραγουδιοῦ γιὰ τὰ Δέκα

"Αραπάκια.
Πῆγε και κρεμά-
σ τ η κ ε και δὲν έ-

μεινε πιά κανένας!
Τὸ πορσελάνινο άραπάκι έέ-

φωγε ἀπὸ τὸ γέρι της.
"Η Βέρα δὲν έδωσε καμμιὰ

προσοχή. Τὸ άραπάκι κύλησε
πάνω στο πάτωμα και πῆγε

κι' έσπασε στή γωνιά τοῦ τζα-
κιού.

"Η Βέρα πορρωοῦσε σάν έ-

να αὐτόματα. "Όλα θὰ τελειώ-
ναν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, όπου έ-

να γέρι βοενμένο και παγω-
μένο (τὸ γέρι τοῦ μικρούλη

Σοῦλ, φυσικά) τῆς εἶγε άνγί-
ξει τὸ λαϊό.

—Μπορεῖς νὰ κ ο -
λ ο υ ο ν ο ς... Σὺ ο ἴ λ...

Νά τί ήταν ένα έγκλημα...
Καί δὲν ήταν καθόλου δύσκολο

να γίνῃ...
"Αλλ' έπειτα οἱ τύψεις σὲ βα-

σάνιζαν...
"Ανέθηκε πάνω στήν καρέκλα,

με τὰ μάτια άπλανῇ κι' όλάνοι-
γτα, σὸν καμμιὰς ύπνοδαίδας.

Πέρασε τὴ θηλειά γύρω ἀπὸ τὸ
λαϊό της.

"Ο Οὐγκο ήταν ἐκεῖ και τὴν

παρακλόνειε γιὰ τὴν κἀνὴν ὅτι

περιέμενε απ' αὐτήν.
Με μιά κλωσιὰ άναποδονύ-

ρισε τὴν καρέκλα.

...

σὲ μιά μπουκάλια, που θὰ τὴν

οἶζω στή θάλασσα) θὰ φωτίση
μιά μέρα τὸ μυστήριο τὸν δέ-

κα πτωμάτων που βρέθηκαν
στὸ Νησί τοῦ Νέγρου, και που

μένει ὡς τώρα άνεξήγητο.
"Απὸ τὴ νεανικὴ μου ἡλι-

κία, μου άρεσε νὰ βλέπω, να
πεθαίνουν ἢ νὰ θανατώνω ἐγὼ

ὁ ἴδιος. "Εφρανα νὰ βρῶ σφῆ-
κες ἢ άλλα έντομα, στὸν κῆπο

τοῦ σπιτιοῦ μου, γιὰ νὰ τὰ
σκοτώσω... "Ενοιωθα μιά σα-

διστικὴ χαρὰ γὰ νὰ σκοτώνω...
"Εε άλλου, — μιά αντίφασί

παράδοξη —, εἶμαι ἐμπροτιμέ-
νος ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς δικαι-

σύνης κι' έπαναστατῶ στήν ἰ-
δέα ὅτι ένα δὲν άδῶ μπορεῖ νὰ

ύποθερῇ ἢ νὰ πεθάνῃ ἐξ αἰ-
τίας μου. Εὐχῆθηκα πάντοτε

νὰ θριαμβέψω τὸ δικαίο.
"Μιά τέτοια νοοτροπία δὲν

μποροῦσε παρὰ νὰ με σπρώ-
ξῃ γιὰ νὰ διαλέξω ένα έπαγ-

γελάνα άνάλογο, και μῆκα στο
δραστικό κλάδο.

"Καθὼς πορρωοῦσα στήν
σταδιοδρομία μου, κι' άρχισα

νὰ προσεδοῶ, στὰ δικαστήρια
δὲν αἰσθανόμουν καμμιὰ χαρὰ

νὰ δικάζω ανθρώπους άθώους.
Κι' ήθερα πῶς οἱ άστυνομικοί,

χάρης στήν ικανότητα και στήν
τιμιότητα τους, μου έφερναν

πραγματικούς έλόγους.
"Τέτοια ήταν ἡ περιπτῶσι

τοῦ "Εντουαρντ Σήτον. "Η στά-
σι του κι' οἱ τρέκσι του έκα-

μαν εὐνοϊκὴ ἐντύπωση στο δι-
καστήριο. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-
καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

καστήρια. Κι' όμως, τὰ στοι-

Ξεμένα ένα διάστημα, γιὰ νὰ
μου κάνουν μιάν έγχείρησι, με

περιποῖετο μιά νοσοκόμος.
"Γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τί φοβε-

ρά άποτελέσματα μπορεῖ νὰ
φέρῃ τὸ πιστό, μοῦ διηγήθηκε

μιά περίπτωση, που εἶχε συμ-
βῇ, πολλὰ χρόνια πρὶν σ' ένα

νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου: "Ε-
νας γιαντρός, που εἶχε νά-

μεθυμένος τὴν ὥρα, που θὰ
έγχείριζε μιά γυναίκα, τὴν

σκοτώσει γιατί τὰ χέρια του έ-
τρεμαν... Τὴν ρώτησα τότε

σὲ ποῖο νοσοκομεῖο εἶχε συμβῇ
αὐτό, κι' εἶπαι έμπαθὸ τὸ έγκλη-

μα τοῦ δόκτορος "Αρμστرونγκ.
"Μιά συζήτηση, άνάμεσα σὲ

δυό γέρονες άποστράτους αξιω-
ματικούς, που τὴν άκουσα στή

λέσχη μου, μ' έβαλε στὰ ἔγνη
τοῦ στρατηγοῦ Μακάθρου.

"Κάποιος, που εἶχε γυρίσει
ἀπὸ τῆς όχθες τοῦ "Αμαζόνιου,

μου μίλησε γιὰ τῆς αἰτίαις τοῦ
Φίλιπ Λομπάρντ. "Ενας συμπα-

τριώτης μου μοῦ διηγήθηκε τὴν
ιστορία τῆς μῆς "Εμιλ Μπρέντ

και τῆς δυστυχῆς ύπηρετίας
της. Τὸ όνομα τοῦ "Αντον

Μάρστον τὸ διάβασα σ' ένα
κατάλογο ὁδηγῶν ἰδιωτικῶν

αὐτοκινήτων, που εἶχαν παρα-
σῇ ανθρώπους με τ' αμάξια

τους. "Όσο γιὰ τὸν Μπλάρ,

μου έπεσε στὰ χέρια, μιά μέρα
που κάτῃ συνάδεσφοι του μιλῶ-

σαν μπροστὰ μου, γιὰ τὴν ὑ-
πόθεσι Λάντορ.

"Τέλος άνακάλυψα τὴν πε-
ρίπτῶσι τῆς Βέρα Κλέυθρον

σ' ένα ταξίδι μου, ένα βράδυ,
που βρισκόμουν μόνος στο κα-

παστήριο, τοῦ υπερκαρναείου,
μαζί μ' ένα νέον, τὸν Οὐγκο

Χάμιλτον.
"Φαίνόταν λυπημένος και,

γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὴ στενοχώ-
ρια του, έπιανε δυνατὰ πιστά.

Βοισκότα, στο στάδιο τῶν
έκμυστηρεῶσεων. Τότε, χωρίς

νὰ ελπίζω πῶς θάκανα καμμιὰ
σημαντικὴ άνακάλυψη, άρχισα

τὸ συνηθισμένο μου έρωτημα-
τολόγιο. "Η άπάντησις τοῦ νέου

με κατέπληξε.
"«Έχετε δικίο μου εἶπε,

ὁ φόνος δὲν εἶνε αὐτὸ που φα-
ντάζονται συνήθως. Γιὰ νὰ σκο-

τώσις έναν συνάνθρωπό σου,
δὲν χρειάζεται νὰ τοῦ δώσης

άρσενικο, ἢ νὰ τὸν ρίξῃς ἀπὸ
ένα βράχο στή θάλασσα...»

"Εσκυψε πρὸς έμένα και
πρόσθεσε, κυττάζοντας με κα-

τάματα:
"«Γνώρισα μιάν έγκλημα-

τία... τὴν γνώρισα πολὺ κα-
λά... και μάλιστα τὴν εἶχα ά-

γαπήσει τοελλά... Μερικὲς

φορὲς ακόμα τὴν σκεπτομαι...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Ενώ στην καθολική εκκλησία επιτρέ-
πεται ὁ γάμος μεταδύο πρώτων έξα-
δέλων, στήν ὁρθόδοξη άπαγορεύεται. "Η

άπαγορεύσις λοιπὸν αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπλά-
ῃς καὶ θεοπροδικητικὴ χαρακτηρισ. ἀλλὰ

στροβίλίζεται σὲ βιολογικοὺς νομούς, σνετι-
κούς με τὴν κληρονομικότητα. "Ενεί θε-

σπισθὴ δηλοῦν γιὰ νὰ λιγοστεύουν τὰ έ-
λαττωματικά παιδιά που έγονται στὸν

κόσμο.
Οἱ κανόνες τῆς κληρονομικότητας εἶνε

ἐκείνοι που καθορίζουν τὴ μεταβίβασι τῶν
σωματικῶν χαρακτηριστικῶν απ' τοὺς γο-

νεῖς στο παιδί. Γενικῶς, κάθε χαρακτηρι-
στικό τοῦ σώματος έπηρεάζεται τόσο απ'

τὸ μέρος τῆς υπέρτας ὅσο κι' απ' τὸν
πατέρα. "Όπως κι' άλλως ένομε γράψει,

τὰ άναπαράγωγά κύτταρα περιέχουν
μικροσκοπικά «γωμοσωμάτια», κι' αὐτὰ

πάλι άποτελοῦνται ἀπὸ άκόμιν μικρότε-
ρα κι' άναριθμητα συστατικά, τοὺς «γεν-

νητές». Κάθε «γεννητής» λοιπὸν διευθ-
νεί τὸ σγνητισμὸ ἐνὸς άρισμένου δονά-

νου ἢ ένός σωματικοῦ γνωρίσματος στο
παιδί που θὰ γεννηθῇ απ' αὐτό τὸ κύ-
ταρο.

"Όταν ένα σωματικό χαρακτηριστικό
ύπάρχει ὁμοίῳ και στοὺς δυό γονεῖς με-

ταβιδάζεται και στο παιδί. Π. ν. ἀπὸ
πατέρα και μητέρα γαλανομάτης εἶνε

τὸ πιθανότερον ὅτι θὰ γεννηθῇ παιδί με
γαλανά μάτια. "Αν ὁ πατέρας εἶνε σκού-

ρα μάτια κι' ἡ μητέρα γαλανά, τὸ γῶμα
τῶν ματιῶν τοῦ παιδιοῦ εἶνε άνάμικτο.

Δὲν εἶνε ὡστόσο ἐξ ἴσου ἰσχυρὲς οἱ
δυό αὐτὲς κληρονομικὲς τάσεις. "Η τάσις

δηλαδὴ τῶν σκούρων ματιῶν εἶνε πάντα
ἐπικρατέστερη παρὰ τῶν γαλανῶν, και

γι' αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε μάτια μάλλον
σκούρα.

"Αν ὁμως ὁ πατέρας εἶνε κληρονομή-
σει κατὰ τὸν ἴδιο τό-
πο απ' τοὺς προγόνους

του μιά λαυθάνουσα
τάσι πρὸς τὰ γαλανά
μάτια, εἶνε ένδυνάμειον

νάχουν γαλανά γῶμα
τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ
— γιατί ἡ κληρονομικὴ

ἡ τάσις τοῦ πατρός
προσθίθεται στήν τά-
σιν τῆς μητέρας και τὴν

ένισχύει.
Κι' αν άκόμιν οἱ δυό

σύζυγοι έχουν σκούρα
μάτια, ἀλλὰ ὑπῆρξαν

μεταῦ τῶν προγόνων
τοὺς γαλανομάτης,
κατὰ τοὺς νόμους τῶν

πιθανοτήτων τὰ μισὰ
ῶαρία τῆς μητέρας, θὰ
περιέχουν «γεννητές»

γαλανῶν ματιῶν. "Αν
λοιπὸ τὴν νὰ νονιμο-
ποιήθῇ ένα τέτοιο ῶα-

Κληρονομικότης και άταβισμός

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

ΑΥΓΟ ΑΥΓΟ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

Πυροβολισμοί αντήχησαν μέσα στη νύχτα. "Ερριχναν τα μυδραλλιο-βόλα των αεροπλάνων και τα αντιαερο-πορικά κανόνια άρχισαν να θάλλουν κι αυτά με λύσσα. "Ανήσυχη, η Βαλερία Πονσάρ έβγηκε απ' την κάμαρά της. "Η τρέλλα έκανε τόν κόσμο τόν δρόμο στη σκάλα του ξενοδοχείου. Οί διάδρομοι αντηχοδσαν από φωνές τρόμου. Πόρτες χτυπούσαν σ' όλα τα πατώματα.

"Η νέα δεν ήξερε τὰ καταφύγια της Σαίγκόν.

"Ο Θεός νά μās λυπηθῇ! ψιθύρισε.

"Αναψε κατόπιν ένα τσιγάρο και ξαναμπήκε στην κάμαρά της. Πέρα μακριά οί πρώτες πυρκαϊές είχαν ανάψει ύστερ' απ' τὸ βομβαρδισμό. "Όταν θρέθηκε στο δωμάτιό της η Βαλερία ξμεινε άναυδη. "Ενας άντρας θρικόταν έκεί, ανήσυχος με τὰ χαρακτηριστικά αλλοιωμένα.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε. Ποιὸς εἶσαστε;

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω, δεσποινίς...

"Η Βαλερία πρόσεξε πὼς τὸ ἀριστερὸ μανίκι τοῦ ἀγνώστου ἦταν ματωμένο.

— Πληγωθήκατε; ρώτησε.

— Ναι... μοῦ φαίνεται... σὸ μπράτσο...

— "Απ' τὸ βομβαρδισμό; Κι' ὅμως τὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἔπαθε τίποτα.

— "Ήμουνα σὸ δρόμο.

— Κι' ἀνεβήκατε δυὸ πατώματα γιὰ νὰ μοῦ δείξετε τὸ τραῦμα σας;

Τὸ λεπτὸ πρόσωπο τῆς Βαλερίας πήρε μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι.

— Θὰ κάνετε καλύτερα νὰ πᾶτε νὰ ἑρῆτε ἕνα γιατρό. "Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ σ' βοηθήσω...

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω...

Τὴ στιγμή αὐτὴ χτύπησαν δυνατὰ τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! φώναξε ἡ νέα.

Αὐτὸ πὺ ἀκολούθησε δὲν περιγρά-

Περιπετειῶδες διήγημα

πρόσθεσε με ἀγανάκτησι. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι γιὰ τέτοιες φασαρίες.

— "Ω! μὴν ἀνησυχῆτε.

— Καὶ πὼς θὰ ἐξηγήσω τὴν παρουσία μεσ' στὴν κάμαρά μου αὐτοῦ ἐδῶ;

Κι' εἰδexe τὸ πτώμα.

— Τίποτε πὺ εὐκολο. Σβύστε τὸ φῶς. Θὰ πετάξουμε τὸ Γιαπωνέζο απ' τὸ παράθυρο σὸ δρόμο. Τὸ σκοτάδι εἶνε πίσσα. Κι' ὅταν θὰ θγοῦμε ἔξω, θὰ τὸν τραβήξουμε πὺ πέρα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο νομίζω κι' ἐγὼ, εἶπε ἡ Βαλερία Πονσάρ.

Κι' ἔσβυσε τὸ φῶς.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ ἀγνώστος, βοηθήστε με νὰ τὸν σηκώσουμε γιὰτὶ πρὸς τὸ

πρόσθεσε με ἀγανάκτησι. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι γιὰ τέτοιες φασαρίες.

— "Ω! μὴν ἀνησυχῆτε.

— Καὶ πὼς θὰ ἐξηγήσω τὴν παρουσία μεσ' στὴν κάμαρά μου αὐτοῦ ἐδῶ;

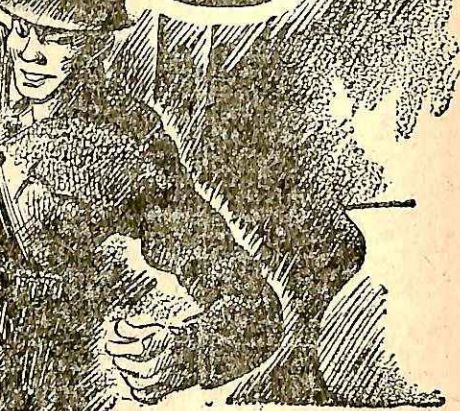
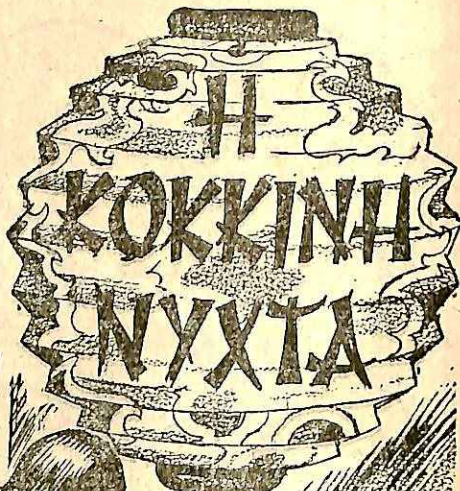
Κι' εἰδexe τὸ πτώμα.

— Τίποτε πὺ εὐκολο. Σβύστε τὸ φῶς. Θὰ πετάξουμε τὸ Γιαπωνέζο απ' τὸ παράθυρο σὸ δρόμο. Τὸ σκοτάδι εἶνε πίσσα. Κι' ὅταν θὰ θγοῦμε ἔξω, θὰ τὸν τραβήξουμε πὺ πέρα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο νομίζω κι' ἐγὼ, εἶπε ἡ Βαλερία Πονσάρ.

Κι' ἔσβυσε τὸ φῶς.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ ἀγνώστος, βοηθήστε με νὰ τὸν σηκώσουμε γιὰτὶ πρὸς τὸ

Χαμογελοῦσε ξένοιαστα, μὰ ξαφνικὰ ἕνας μορφασμός ἔκανε τὰ χεῖλη του νὰ χλωμιάσουν. Θὰ ἔπεφτε κάτω, μὰ πιάστηκε απ' τὸ τραπέζι με τὸ γερό του χέρι.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Βαλερία, ἔξαχα πὼς εἰστε πληγωμένος!

— Μήπως ἔχετε λίγο ἀλκοὸλ;

— "Οχι; Τόσο τὸ χειρότερο.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ἔτσι. Μόλις γύρισα απ' τὸ "Ανὸ καὶ δὲν ξέρω κανένα γιατρό ἐδῶ στὴ Σαίγκόν. Μὰ θὰ σὰς ὀδηγήσω σὸ σπῖτι καλῶν μου φίλων. Αὐτοὶ θὰ φροντίσουν γιὰ κανένα γιατρό καὶ θὰ σὰς κρα-

τήσουν σπῖτι τὸς μερικὲς μέρες. Δὲν εἶνε μακριὰ απ' ἐδῶ. Ἐλάτε ἀς πηγαί-

νοῦμε.

"Ο δρόμος Λαγκραντιέρ ἦταν τόσο σκοτεινὸς πὺ οἱ δυὸ νέοι μπόρεσαν νὰ σύρουν τὸ πτώμα τοῦ Γιαπωνέζου ὡς τὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Μπλανσύ. Συνέχισαν τὸ δρόμο τὸς μέσα σὸ σκοτάδι. Σὲ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα σπῖτι. "Η Βαλερία χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ μιὰ πόρτα ἀνοίξε.

— Μπᾶ! ἡ Βαλερία εἶνε, φώναξε ἕνας άντρας με ψαρρὰ μαλλιά. Τί γυρεῖεις ἐδῶ τέτοια ὥρα, δεσποινίς;

— Συνοδεύω ἕνα φίλο τραυματία.

— Μιὰ σφαῖρα σὸ μπράτσο, εἶπε ὁ Ζερμαίν Ρόφ.

— Πᾶω νὰ φωνάξω ἕνα γιατρό. Περάστε σὸ σαλόνι. Εἶνε μερικοὶ φίλοι πὺ θρέθηκαν ἐδῶ ἐξ αἰτίας τοῦ συναγερμοῦ. "Εὐ τὸς γνωρίζεις, Βαλερία.

Οἱ δυὸ νέοι μπήκαν σὸ σαλόνι.

— "Ο κ. Ζερμαίν Ρόφ, σύστησε ἡ Βαλερία. Σκότωσε μπροστὰ μου ἕνα Γιαπωνέζο, ἀπόψε τὴ νύχτα...

— "Εχετε λίγο κονιάκ ὡς δτου νά... Διάθολει κόπ-

κε τὸ ρεῦμα!

— "Εχετε λίγο κονιάκ ὡς δτου νά... Διάθολει κόπ-

κε τὸ ρεῦμα!

— "Εχετε λίγο κονιάκ ὡς δτου νά... Διάθολει κόπ-

κε τὸ ρεῦμα!

Ξαφνικὰ εἶχαν σβύσει τὰ φῶτα.

— "Εχοῦμε νομίζω κερία, εἶπε κάποιος.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ φῶς ξανάρθε καὶ ἀμέσως καταθλιπτικὴ σιωπὴ βασι-

λεψε σὸ δωμάτιο. "Ορθοὶ μπροστὰ στὴν πόρτα μερικοὶ Γιαπωνέζοι ἐν στολῇ στεκόντουσαν με τὰ περιστροφὰ στὰ χέρια.

— Μποροῦμε νὰ μάθουμε τί σημαίνουν ὅλ' αὐτὰ; ρώτησε ἀτάραχα ἡ Βαλερία.

— "Ενας Γιαπωνέζος ἀξιωματικὸς προχώρησε ἕνα βῆμα.

— Δεσποινίς Πονσάρ, σὰς συλλαμβά-

νω καθὼς καὶ ὅλους ὅσοι βρίσκονται ἐδῶ, εἶπε σκληρά.

Οἱ ἄλλοι Γιαπωνέζοι ἄρχισαν νὰ ψάχνουν ἄντρες καὶ γυναῖκες.

"Ήταν κάτι ἀπίστευτο, κάτι πὺ κανεῖς τὸς δὲν τὸ περίμενε. Εἶχαν προ-

δοθῇ; "Αλλά πὼς;... "Απὸ ποιὸν;...

"Η Βαλερία δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος της. Εἶχε ἀντιτεωπίσει πολλὰς φο-

ρὲς παρόμοιες σηνές, εἶχε ξεφύγει ἀπὸ πειὸ σοβαροὺς κινδύνους.

Καὶ οἱ φίλοι της δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν. "Υπέθεταν ὅτι θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποια παρεξήγησι, γιὰ κάτι πὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἔχη σοβαρὲς κι' ὀλέθριες συνέπειες.

Οἱ Γιαπωνέζοι φερνόντουσαν, κατὰ τὴ συνήθειά τὸς βάνουσα.

Τὸ σπῖτι εἶχε γίνει μέσα σὲ λίγη ὥρα ἄνω - κάτω.

— Αὐτὸ ξεπερνᾷ τὰ ὅρια, φώναξε ἡ Βαλερία, θὰ παραπονεθῶ στόν...

Μὰ σταμάτησε βλέποντας τὸν Ζερμαίν Ρόφ νὰ καπνίζει χαμογελώντας. Τώρα εἶχε καὶ τὰ δυὸ τὸς χέρια ἐλεύθερα.

Κάτωρη, ἡ Βαλερία τοῦ ψιθύρισε:

— Δέν... δέν εἰσατε τραυματισμέ-

νος;

"Ο Γιαπωνέζος ἀξιωματικὸς ἀπάντησε σ' ἐξαιρετὴ γαλλικῇ:

— "Ο κ. Ρόφ εἶνε ἀπ' τὸς πὺ πολύτιμους συνεργάτες μας. Μᾶς βοηθεῖ γιὰ νὰ κυνηγοῦμε τὸς κατασκόπους τοῦ εἰδους σας, δεσποινίς Πονσάρ. Εἶχαμε ὑποπτευθῇ ἀπὸ καιρὸ τὴν εγκληματικὴ σας δρᾶσι. "Ως τώρα μᾶς εἶχατε ξε-

φύγει, δεσποινίς Πονσάρ. Χάρis ὅμως στόν καλὸ μας φίλο, τὸν κ. Ρόφ, πὺ κέρδισε ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνη σας...

"Η Βαλερία γύρισε καὶ ξανακύτταξε τὸν κ. Ρόφ. Δέν πίστευε στὰ μάτια της, νόμιζε πὼς ἔβλεπε κάποιο ἀλλόκοτο ὄνειρο. "Ο ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν εἶχε λοιπὸν ἐξαπατήσει; "Ήταν ἕνας προδότης, ἕνας πούλημένος!...

— Δέν μιλάτε, τοῦ εἶπε αὐστηρά.

"Εκείνος χαμογέλασε κι' ἀνασήκωσε τὸς ὅμους του.

— Τί θέλετε νὰ σὰς πῶ; ρώτησε. "Υποθέτω πὼς δὲν ὑπάρχει κανένα μυστή-

ριο πλέον σ' ὅτι συνέθε.

— Δέν ντρεπόσατε λοιπόν;

— Νὰ ντραπῶ; Καὶ γιὰτὶ, παρακα-

λῶ; Σεῖς ντρεπόσατε γιὰ τὸ ρόλο πὺ παίζατε ὡς τώρα ἐναντίον τὸν Γιαπωνέζων;

"Η Βαλερία σάπασε.

"Η καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

"Εξαφνα γύρισε στόν Γιαπωνέζο ἀ-

ξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε δείχνοντάς τοῦ τὸν Ρόφ:

— Δέν εἶνε φίλος σας ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— Ποῦ τὸ ξέρετε, δεσποινίς;

— Σκότωσε ἕνα στρατιώτη σας μπρο-

στὰ μου, εἶπεν ἡ Βαλερία σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα της.

— "Αν θυμᾶμαι καλά, ξανάπε ὁ ἀξιωματικὸς, μιὰ γαλλικὴ παροιμία λέει πὼς δὲ γίνεται ὀμελέτα δίχως νὰ σπάσης αὐγά. Θυσίασας ἕναν ἀπ' τὸς ἄντρες μου γιὰ νὰ φτάσω σὸ σκοπὸ μου. Τί οημοσία ἔχει ἡ θυσία μιᾶς ζωῆς ὅταν πρόκειται νὰ ἐξουδετερωσοῦμε ἕναν ἐ-

πικίνδυνον ἀντίπαλο καὶ νὰ σώσουμε ἕνα σωρὸ ὑπάρξεις; "Αν ὁ κ. Ρόφ δέν ἐπαιζε τόσο καλά τὸ ρόλο τοῦ μπρο-

στὰ σας, θὰ τὸν πιστεύατε;

"Η Βαλερία κατάλαβε ὅτι τὸ παγνί-

δι ἦταν χαμένο. Τὴν εἶχε πάθει, εἶχε ἐξαπατηθῇ. Μὰ δέν ἔφταιγε καθόλου γι' αὐτὸ. "Ο καθένας, κι' ὁ πειὸ τετραπέ-

ρατος κατάσκοπος θὰ τὴν πάθαινε σὲ μιὰ τέτοια περίστασι. "Ο Ρόφ εἶχε παι-

ξει τὸ ρόλο πὺ θαυμάσια. Τὸν ἄθλιο!... "Αν μποροῦσε θὰ τὸν ἐπνιγε με τὰ ἴδια της τὰ χέρια...

"Ήταν ἀναμφίβολως ἕνας κακὸς, ἕνας ἀσυνειδήτος συμπατριώτης της πὺ πρόδιδε τὸν ἀ-

ντίπαλό της καὶ τὸν ἐχθρό της...

"Όλα πλέον εἶχαν τελειώσει. Λυπό-

ταν ὡστόσο περισσότερο γιὰ τὸς φί-

λους καὶ συνεργάτες της πὺ παρέσυρε στὴν καταστροφὴν παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. "Ήταν νέα ἀκόμα, ἀλλά δέν τὴν ἐνδιέφερε γιὰ τὸ θάνατό της. "Ο ἀντι-

μετώπιζε τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα με θάρρος, ἀτάραχα, ἡρωικά. "Απὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺ ἀνέλαβε τὸ ἔργον αὐτὸ ἤξερε πὼς ὁ θάνατος θὰ τὴν πα-

ραμόνευε σὲ κάθε της βῆμα. Καὶ νὰ πὺ τὸ κακὸ συνέθε...

— Μποροῦμε νὰ μάθουμε τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ; ρώτησε ἀτάραχα ἡ Βαλερία.

"Η Βαλερία γύρισε καὶ κύτταξε με θλίψη τὸς φίλους της. Τὸ ἀντίκρουμά-

τους τὴν ἐμψύχωσε. "Ήσαν ὅλοι ἀτάραχοι. Θάθελε νὰ τὸς μίληση, νὰ ἐξηγη-

θῇ, νὰ τὸς ζητήση συγγνώμην, μὰ δέν πρόλαβε. "Ο ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γιαπωνέ-

ζὼν ἀξιωματικὸς φώναξε ἀπότομα:

— Ἐμπρός! "Ας πηγαίνομε.

"Η γενναία Γαλλίς κύτταξε τὴ στιγμή αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ προδότη. "Ή-

ταν ἕνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι, γεμάτο βδελυγμία.

"Ο Ζερμαίν Ρόφ κάπνιζε με ἀπάθεια. Μὰ τὰ μάγουλά του κοκκίνισαν ὅταν πέρασε ἀπὸ μπροστὰ τοῦ ἡ Βαλερία Πονσάρ ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ στρατιώτες.

— Παλιάνθρωπε! τοῦ φώναξε φτύνοντάς τὸν σὸ πρόσωπο.

"Ο Ζερμαίν Ρόφ τετνώθηκε ὀρθιος καὶ με ὑπερηφάνεια, με βλέμμα ἀγέρωχο, συστήθηκε:

— "Ομπερλιεταντ Κούρτ Κράλ... "Ε-

χοῦμε πόλεμο, δεσποινίς.

ZRPZ BINTAL

© ©

Μιὰ γυναίκα με δυὸ μῆτρες

"Η "Ιστορικὴ "Ακαδημία τὸν Παρισιῶν ἀποσπολήθηκε τελευταία με μιὰ περίπτωσι, πὺ εἶνε μοναδικὴ στὰ γυναικολογικά νο-

στικά.

Πρόκειται γιὰ μιὰ Παρισινή, πὺ παντρεύτηκε πὺν ἀπὸ 21 χρόνια καὶ γέννησε σὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους μετὰ τὸ γά-

μο της ἕνα παιδί πὺ εἶνε σήμερὰ 20 χρόνων καὶ καίει ἀκόμα ὕψους.

Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε τρεῖς ἄλλους τοκετούς. "Αλλά τὰ παι-

διά πὺ γέννησε καὶ τίς τοῖς φορές ἦσαν νεκρά ἢ πέθαιναν λίγες ὥρες μετὰ τὸν το-

κετό.

Τελευταία, ἡ γυναίκα αὐτὴ γέννησε καὶ πάλι ἕνα παιδί νεκρό. "Αλλά — καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ καταπληκτικὸ — ἐπειτα ἀπὸ πέντε βδομάδες ἔφερε στόν κόσμο κι' ἕνα δεύ-

τερο παιδί, ἐπίσης νεκρό.

Οἱ μεγιστοὶ γυναικολόγοι τὸν Παρι-

σιῶν ἀπαγολήθηκαν τότε με τὴν περίπτω-

σὶ της καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἡ γυναίκα αὐ-

τὴ εἶνε δυὸ μῆτρες. Στὸ γεγονός αὐτὸ ὀ-

φείλεται τὸ ὅτι γεννοῦσε παιδιά νεκρά (πλὴν τοῦ πρώτου τοκετοῦ) γιὰτὶ ἡ θο-

σὴς τὸν κυοφοροῦμένων παιδιῶν δέν γίνε-

ταν κανονικὴ καὶ γι' αὐτὸ δέν ἦσαν βιώ-

σιμα.

"Η "Ιστορικὴ "Ακαδημία ἐπρότεινε σ' αὐ-

τὴ τὴ γυναίκα νὰ τὴν ἐγγειομήσῃ, γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δεύτερη μῆτρα. "Αλ-

λὰ συνάντησε κατηγόρησιν, ἀσυνήσι ἐκ

μέρους της. Τῆς προσεφέρθη τότε ἕνα ἀο-

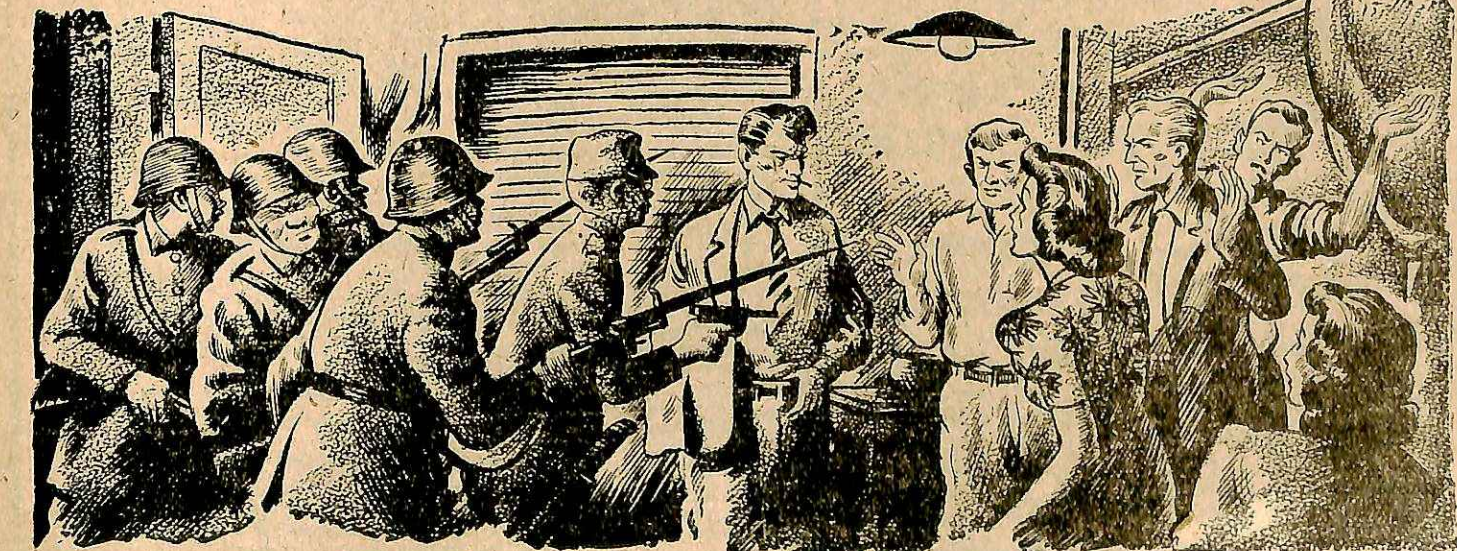
κετὰ σημαντικό ποσόν γιὰ νὰ συνκατα-

θῇ νὰ τῆς νίπῃ ἐγγειομήσῃ μετὰ τὸ θάνα-

τό της, προκειμένου νὰ μελετηθῇ ἡ πει-

σις της. "Αλλ' ἡ γυναίκα — φαινόμενον

δέν ἀπάντησε ἀκόμη.

Η ΝΥΧΤΑ που έτρεμε ο κόσμος

Ο πανικός απ' τον κομήτη του Χάλλεϋ.

Ποτέ ίσως άλλοτε στα νεότερα χρόνια δεν σημειώθηκε τέτοια μαζική εκδήλωση δεισιδαιμονίας τούδμου, όσο τη νύχτα της 18 Μαΐου 1910. Έκατομμύρια ανθρώπων σ' όλη την υφήλιο ξε- νύχτησαν τότε, περιδρεϊ- σμένοι από το τέλος του κόσμου...

Η μαζική αυτή ύστερία είχε αρχίσει από μήνες κι' είχε προκαλέσει δαμάτια και καταστροφές. Δεν ωφέιλετο δε σε προσηγορίες κάποιου τσαρλατάνου, αλλά σε σοβαρές προαναγγελίες γνω- στών επιστημόνων για την έ- πιστροφή του κομήτου του Χάλλεϋ...

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1909, ο Γερμανός αστρονό- μος Μάξ Βόλφ ανακοίνωσε ότι είχε ιδεί τον κομήτη αυ- τόν σ' ένα σημείο του ούρα- νου. Η είδηση δεν ήταν κα- θόλου εκπληκτική, ούτε α- προσδόκητη, γιατί ήταν ήδη γνωστόν ότι, από 20 και πλέον αιώνες ο κομήτης του Χάλλεϋ επισκεπτόταν τη Γη τακτικά κι' επανειλημμένως, κάθε 76 χρόνια περίπου. Απ' τον 18ον λοιπόν αιώνα, οι αστρονόμοι ήξεραν ότι θα έφτανε γύρω απ' το έ-τος 1910. Συνεπώς, η άνα- κοίνωσις του Βόλφ δεν έκα- νε μεγάλη εντύπωση.

Επίσης πέρασαν άπαρο- κήτως οι διαδόσεις υερί- κών ψευδοπροφητών, που διακήρυτταν ότι κάθε προη- γούμενη εμφάνισις του κο- μήτου συνετίπτε με κάποια θεομηνία (πλημμύρες, πο- λέμους, λιμούς, επιδημίες, κλπ.). Τό πρακτικό πνεύμα του 20ού αιώνα δεν έππ- ρεαζόταν από τέτοιες δεισι- δαιμονίες... Οι προβλέψεις που συγκλόνισαν τότε τον κόσμο, ήταν έντελως διαφο- ρητικές επιστημονικής φύ- σεως.

Πράγματι, μετά την πα-

ρατήρησι του Βόλφ, πολλοί αστρονόμοι συμφώνησαν στο ότι ο κομήτης θα περνούσε τόσο κοντά απ' τη Γη, στις 18 Μαΐου 1910, ώστε θα τη σάωνε με την ούρα του. Η φασματοσκοπική λοιπόν ανάλυσις είχε αποδείξει ότι υπήρχε στην ούρα αυτή ά- σθονο «κνάνιον», άέριο εύ- φλεκτο και φοβερά δηλητηρι- ώδες! Δεν χρειαζόντουσαν περισσότερα, για ν' άναστα- τωθί η ανθρωπότης...

Ο φόβος άρχισε να δια- δίδεται και να μεγαλώνει, παρ' όλες τις καθησυχαστι- κές ανακοινώσεις διαφόρων σοβαρών επιστημόνων. Οι τσαρλατάνοι δε και οι κα- νατικοί χειροτέρευαν την κα- τάστασι με τις φλυαρίες τους... Ακόμη κι' ο, περι- φημς Γάλλος αστρονόμος κι' εκλαϊκευτής της επιστή- μης Κάμιλλος Φλαμασιόν είχε προφητέψει ότι το πέ- ρασις της ούρας του κομή- του θα γέμισε τη γη με υερί- κες της Γης με συνέπεια ο έ- ξειδίον του αζώτου, του λε- γομένου δηλαδή «ίλαρου ά- εριου». Πρόσθετε δε ότι ό- λος ο κόσμος θα εύθυμούσε, απ' το χαρακτηριστικό με- θύσι που προκαλεί αυτό το άέριο, κι' έπειτα θάπεφτε σε μια άμασική ύστερική έκστασι, άρχη του τέλους του κόσμου...

Στις άρχές του 'Απριλίου, ο κομήτης έλαμπε πιά στον ούρανό αρκετά έντονα, σαν ένα διαβολικό μάτι που με- γάλωνε τον πανικό. Οι χω- ρικοί όλοκλήρων έπασιών της Κίνας τον είδαν σαν ση- μάδι έξεγέρσεως κατά των κυρίων τους κι' έκαμαν πράγμυτι μια έπαναστάσι, που καταπνίγηκε στο αίμα.

Σ' όλο τον κόσμο, σημει- ώθηκαν συμφορές, τραγωδι- ες, αυτόκτονίες... Κάποιος ταξειδιώτης ένός πλοίου που πήγαινε στη Τζαμάικα, πα-

νικοδμήθηκε ζαφνικά απ' τον κομήτη κι' έπεσε στη θά- λασσα. Ένας πλούσιος Ούγγρος γαιοκτήμων έκοψε το λαϊμό του, αφήνοντας έ- να σημείωμα που έβηνούσε, ότι ο κομήτης ήταν η αίτια του θανάτου του. Ένας κτη- νιατρίης της 'Αλαμπάια ή- ππε δηλητηριο και πέθανε με άγωνία...

Διάφοροι θετικοί έπιχει- ρηματάρια έσπευδαν να μαζέ- ψουν τα λεπτά τους, προβλέ- ποντας οικονομικό «κράχ»,...

Τα άστεροσκοπεία λάβαι- ναν συνεχώς τηλεφώνηματα ανθρώπων, που ρωτούσαν πώς να προσφύγουν απ' το κυάνιον. Στο Σικάγο και στο Βερολίνο, οι νοικοκυρές έ- φοραζαν γύρω- γύρω πόστες και παρόθυμα με κουρέλια. Στο Μανγάντα, ένας έκα- τομυριούχος έδωσε να του έτοιμάσουν ένα θωρακισμένο ύπνυσι, έφοδιασμένο με 100 κυλίνδρους όξυγόνου. Άλλοι πάλι είχαν ετοιμά- σει μεγάλα βαρέλια με νε- ρό, για να βουτήσουν μέσα με την έλπίδα να προσφύ- γουν.

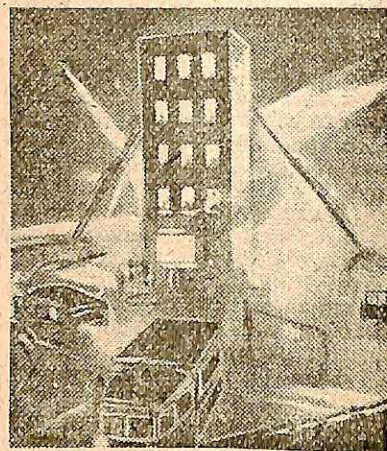
Άλλοι οίχθηκαν στη βοή- σκειά. Οι Μεξικανοί έστπ- σαν σταυρούς στους υπώτε- ρους λόφους και προσεύχον- ταν έμπρός σ' αυτούς, με- σα και νύχτα. Στη Ρωσία οι εκκλησίες λειτουργούσαν αδιάκοπα. Οι φτείες του Πουέρτο- Ρίκο είχαν έτοιμα- θη, γιατί οι ίθαγενείς διω- γάμενοι συνεχώς λιτανείες με αναμμένες λαμπάδες. Οι εογάτες των άγουρωμένων του Κολοράντο είχαν άποφα- σίσει να μείνουν κάτω απ' τη γη, ως ότου περάσει ο κομήτης. Σ' έργοστάσια και σε κτήματα, η δουλειά είχε σταματήσει όλοένα.

Τέλος, έότασε η μεγάλη ήμερα: 18 Μαΐου 1910. Οι ώρες της έκυλησαν, χωρίς να συμβή καμμία καταστρο- φή. Όσο βράδυάσε, ωστό- σο, ο πανικός μεγάλωνε. Ένώ το πλήθος της Ν. 'Υόρκης προσευχόταν στους δρόμους με τα νυχτικά, και προετοιμαζόταν για το με- γάλο ταξείδι, η έκλεκτή κοι- νωνία είχε άποφασίσει να γλεντήσει την τελευταία νύ- χτα της ζωής... Στο ξενο- δοχείο Πλάζα, δόθηκε ένα λαυτοδό «Πάρτυ του Κομή- του». Και σ' άλλες επίσης πόλεις διοργανώθηκαν παρό- μοιες συγκεντρώσεις, σε κή- ποους, απ' όπου φαίνονταν κα- θαρά ο ούραός.

Όστόσο πέρασε όλη η νύχτα και έπνέωσε η άλλη μέρα, βρίσκοντας τον κόσμο στη θέσι του! Εκτός από ένα έλασρό φασφορισμό στον ούρανό και μια διατάραξι των πυξίδων των πλοίων, κανένα άλλο σύμπτωμα δεν είχε σημειώσει το πέραςμα του κομήτου...

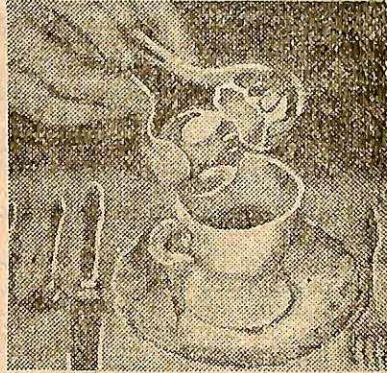
Κι' έτσι άρχισε για τον κόσμο μια άναμονή, άλλων 76 έτών, ως την νέα έπι- στροφή του κομήτου! Όσ- τόσο, όταν το 1986 θα μας έφτανε ο ούράνιος αυ- τός επισκέπτης, θαην κάπως λιγώτερος λαός, γιατί φθεί- ρεται σιγά- σιγά και δια- σκορπίζεται το υλικό του, κα- θώς περιπλανάται στο 'Α- περιον. Έπειτα λοιπόν από μερικούς αιώνες, θαην τόσο έλαττωθεί, ώστε δεν θάνε πιά όρατός με γυμνό μάτι.

ΚΑΡΟΛ ΤΖΙΑΜΕΡ

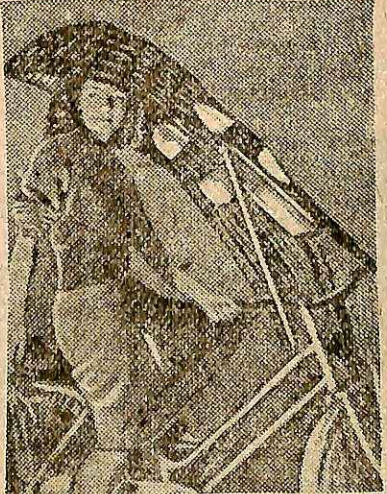
ΜΙΑ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ... ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ

Ο σύλλογος των πυροσβεστών της Νέας 'Υόρκης για να αύξησι τις εισπράξεις του, έδωκε πρό ήμερών μια πρωτότυπη παράστασι. Σε μια ή- ρισμένη στιγμή, ένα πενταώροφο σπι- τίο της Μάντισον Σκουάρ Γκάρντεν άρχισε να καίγεται. Επρόκειτο ό- μως για μια εικονική πυρκαϊά. Ο κοινός που έβηνε από τα παράθυ- ρα του σπιτιού παρήνετο από ειδικές καπνογόνοους συσκευές, που είχαν τοποθετηθί σε διάφορα μέρη του σπι- τίου. Άλλ' οι πυροσβέσται έργασθη- καν σαν να έπρόκειτο για πραγμα- τική πυρκαϊά και επέδειξαν την άξια και τα μηχανήματά τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΙΤΕ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΣΑΣ

Η λαβίδα αυτή που είναι κομωμένη από άνοξειδωτο μετάλλο έπιτρέπει να ξεφλουδίστε ένα βρασμένο αυγό χωρίς να κάψετε τα δάχτυλά σας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΤΑΣ

Στήν εικόνα αυτή βλέπετε ένα πρω-τότυπο «πάρ - μπρίζ», που είναι έπι- σης και όμπρέλλα για τους ποδηλα- τιστάς. Ειδικά άνοιγματα που προ- στατεύονται με τζελατίνα έπιτρέ- πουν στον ποδηλατιστή να βλέπει προς όλες τις διευθύνσεις.

ΤΟ ΓΗΡΑΣ και η πνευματική άκμή

Η καλλίτερη ηλικία

Η σημερινή 'Επιστήμη έχει διαφύσει την αντίληψι ότι η δυναμικότης κι' η παραγωγικό- της στη ζωή αποτελούν προνό- μιο των νέων. Πράγματι, μια σειρά από πειράματα και παρα- τηρήσεις απέδειξε ότι ο άνθρ- ωπος μπορεί ν' άναπτύξη και- νούργια πνευματικά χαρίσματα σε ηλικία 60 έτών ή και άργώ- τερα ακόμη.

Ο μεγάλος ζωγράφος Τισα- νός πέθανε 90 έτών, όχι από γεράματα αλλά από έπιδημία, είχε δε δημιουργήσει πολλά άπ' τα καλλίτερα έργα του μετά τα 80 χρόνια του. Ο Βέρντι συνέθεσε το περίφημο «Τε Ντεουμ» σε ηλικία 85 έτών, Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος διορίσθη- κε πρεσβευτής στη Γαλλία στα 77 χρόνια του κι' ο Γλάδστον ά- γινε πρωθυπουργός της 'Αν- γλίας στα 83. Ο Βάντερμπιλτ άρχισεν μια περιουσία 1000 εκατομμύρια δολларίων μεταξύ 70 και 83 έτών. Αυτά ποσά τα πα- ραγωγικώτερα χρόνια της ζωής του κατά τα οποία αύξησε το δικτυο των αιδροδρόμων του από 200 σε 16.000 χιλιόμετρα.

Ακόμη δε περισσότερο σημει- ωρά που έχει αυξηθί η διάρκεια της ζωής, άντρες και γυναίκες έχουν αντίληψη ότι η ηλικία είναι άπληρο ζήτημα άρεσμού. Δεν έπιρεάζει παρά ελάχιστα τις ικανότητες του ατόμου, εκ- τος απ' τις σωματικές δυνατότες. Με την αύξησι δηλαδή της δι- αρκείας της ζωής του άνθρ- ωπου, η καλλίτερη ή παραγνι- κώτερη περίοδος του μπορεί νανε μεταξύ 60 και 70 έτών, κι' όχι πιά μεταξύ 35 και 45 όπως άλλοτε.

Όπως έχουν διαπιστώσει οι ψυχολόγοι, οι νέοι που έχουν ζήσει πολύ έντονα στα 20 ή 25 χρόνια τους είναι πολύ πιο «γερασμένοι» ψυχικά και πνευ- ματικά από νέους 70 έτών. Για έναν άνθρωπο που φιλοδο- ξεί να κάνει κάτι σπουδαίο στη ζωή του, ο χειρότερος εχθρός είναι οι στενοχωρίες και τα πά- θη, κι' όχι τα χρόνια που κυ- λάνε.

Τελευταίως ακόμη, έγιναν πειράματα από 'Αμερικανούς όδοιτοτρούς πάνω σε δυό ό- μάδες παιδιών για να έξακρι- βωθί η έπιδωρασι των ψυχικών κλονισμών στο δέντιον. Τα μι- κά παιδιά άνήκαν σε οικομέ- νειες κανονικές κι' ευτυχισμέ- νες. Τα άλλα μια ό υπέφεραν απ' την κνρίνια και την κακό- μεταχείρησι των νέωνων τους. Τα δεύτερα λοιπόν είχαν πολύ περισσότερα κούβια δόντια απ' τα πρώτα. Η παρατήρησις αυ- τή έπιβεβαίωσε τη θεωρία των γιατρών ότι οι στενοχωρίες γερνούν τον άνθρωπο νρηνο- ρώτερα παρά η πιο σκληρή δου- λειά. Συνεπώς, η παραγνι- κότης κι' η πνευματική άνθρ- ωπις σε προχωρημένη ηλικία έ- ζαρτάται πολύ απ' τους ψυχι- κούς περιστάσεις.

Τόσο οι έπιστήμονες όσο κι'

ΚΟΛΩΝΙΑ

Εsquire VALDJI

οι μουσικοί έχουν μελετήσει μ' ένδιαφέρον τη ζωή των μεγα- λων συνθετών και τις άποδο- τικώτερες περιόδους της. Τα συμπεράσματα μιας τέτοιας με- λήτης του καθηγητού της ψυχο- λογίας Χάρβεϋ Λέχμαν, του Πανεπιστημίου του 'Οχάϊο, είναι άληθινά περίεργότατα. Φαίνε- ται δηλαδή ότι οι έλαφρές ό- περες κι' οι μουσικές κωμωδιες παράγονται σε ηλικία μεγαλει- τερη απ' όσο τα σοβαρά μελο- δράματα!

Έξ' άλλου, ο καθηγητής Λέχ- μαν μελέτησε το βίο 131 συν- χρόνων 'Αμερικανών συνθετών, που έχουν παραγάγει εν όλω 1.286 αξιόλογα έργα. Διαπί- στωσε λοιπόν ότι η μεγαλειέ- τη παραγνικότης των σημειώ- ηκε μετά την ηλικία των 50 έτών! Στα 65 και στα 70 χρό- νια τους, όλοι αυτοί είχαν την ίδια άπόδοσι όπως στα 30 και 35.

Μία άλλη έπιστημονική κορυ- φή, ο δόκτωρ Μάρτιν Γκούμ- περτ, δπλώνει ότι οι σωματικές μας ικανότητες θάνουν στο μέγιστο σημείο τους γύρω απ' τα 20 χρόνια, δηλαδή πολύ πριν απ' την πνευματική ώριμω- τητα. Κατόπιν άρχίζουν να έ- πέφτουν ενώ αντίθετως μεγα- λύνουν οι δημιουργικές κι' έ- πιχειρηματικές ικανότητες. Η πνευματική ώριμότης συμπλη- ρώνεται στα 40 χρόνια και συ- νεχίζεται - με μια μικρή πλεόν- αύξησι - ως τα 60. Στα 70 χρό- νια, ο άνθρωπος βρίσκειται στην ίδια περίπου διαπονητική κα- τάστασι όπως στα 35.

Ο καθηγητής, Έντγκαρ Τρον- τάκ, έπειτα από μακρά σειρά πειραμάτων, βεβαίωσε ότι οι ένήλικοι των 45 έτών μπορούν να μάθουν καινούργια πράγμα- τα με την ίδια εύκολία σαν τους έφήβους. Είνε συνεπώς παράλογο για έναν άντρα 40 έτών να διατάξη π. χ. να μά- θη μια ξένη γλώσσα. Είνε χαρακτηριστική η περί- πτωσις 120 ανθρώπων μεσοκό- πος, που ο δόκτωρ Λόρτζ του Πανεπιστημίου Κολομπία της Νέας Υόρκης έπείχε να μάθουν 20 γλώσσες και 200 μαθήματα, για να τους άπασχολή- στα πειράματά του γύρω απ' την ικανότητα εκμάθησεως σε διάφορες ηλικίες.

Όταν τους άνήγγειλε μια μέρα ότι θ' άρχιζαν να διδά- σκωνται τη ρωσική γλώσσα έξέπασαν ζωηρότατες διαμαρ- τυρίες ίδιως απ' τους πιο προ- χωρημένους στα χρόνια. Άλλά ο δόκτωρ Λόρτζ επέμεινε και τους υπενθύμισε ότι τους έ- πληρώνε άκοίθως για να έξυ- πηρετούν τις έρευνές του. Η πράξις λοιπόν απέδειξε ότι οι πρής ηλικιωμένοι, που είχαν πα- ραπονεβή περισσότερο, έγιναν οι καλλίτεροι μαθητάι. Σπου- δασαν την ξένη γλώσσα με έν- διαφέρον και την έμαθαν καλ- λίτερα απ' τους νεότερους.

Το ίδιο φαινόμενον παρη- τήρη με την εκμάθησι της 'Ε- σπεράντο, της στενογραφίας, κρυπτογραφίας, κλπ. Είνε γεγονός άποτέ- λουσις ότι οι ηλικιωμένοι ύστεραρον άπέναν- τι των νέων στην ταχύτητα της κρίσεως και της λογικής, έχουν όμως μεγαλύτερη ικανό- τητα να κρίνουν κάτι τι και να καταλήξουν σ' ένα λογικό συμ- πέραςμα. Κι' αυτή η εύχέρεια είναι σπουδαιότερη στη ζωή απ' το προσόν της νρηγνρής άπο- φασιστικότητος.

ΟΟ

Πώς συσπώνεται οι μύς

Οι μύς του σώματος άποτέ- λονται από άπειράριθμες λε- πτότατες ίνες, που περιέχουν κυρίως δυό πρωτεΐνες, την «ά- κτινη» και τη «μυοσίνη». Οι ί- νες αυτές μένουν άδρανείς ως ότου άπορροφήσουν μια ούσι- α φωσφορούχου. Κατόπιν, με ώρι- μένα φυράσματα που περιέχουν διασπούν την ούσια αυτή στα συστατικά της τα οποία κατα- ναλίσκουν για την παραγωγή ένεργείας, που τους χρησι- μεύει για να συσπώνται.

Το πουλί του θανάτου

— Δεν έχεις κλείσει ακό- μα τα είκοσι χρόνια σου, Έντ... είπε μ' ένα στεναγμό ο γερο- καπετάνιος Άμπνεα Τρούν. Κι' όμως σε έξερουν πιά όλοι τι παλινόμωτρο είσαι! Δεν σ' έμ- πιστεύεται κανείς πλοίαρχος, ούτε καν για να του σφουγγαρί- ζης το κατάστρωμα... Έυτυ- χώς που δεν έχεις τ' όνομα των Τρούν!... Μαύρη ήταν η ώρα που η κόρη σου, η μάνα σου, κλέφτηκε με τον Τόν Νόρρις...

Ο πατέρας σου δεν είχε άκο- τό μυαλό, για να γίνη άπατεώ- νας σαν έσένα! Έσύ πήρες απ' αυτόν την προσηγορία και την έ- ξυπνάδα απ' τους Τρούν... — Τα ίδια μου λες κάθε φο- ρά που ζήτω να έναυσιπύ στον ίσιο δρόμο... μουμούρισε ο Έντ Νόρρις. Μά τι σταιώ ενώ για ό,τι συνέβη!... Καθώς κουβαλούσαν, άνα τα δρόμα, τα λεωτά του ταμείου με γύ- τυψαν, μ' άφισαν άναίσθητο και μύη να πήσαν... Τώρα ο Μούρρασι με φοβερίζει πως θα με καταγγείλη, αν δεν τον πάω ως αύριο όλα τα λεωτά, 114 δολάρια! Έτσι θέρεται κα- νείς σ' ένα πάλινλο του, που δουλεύει σαν σκυλί και πασι- γεί να τον εύκαιρίστη!...

— Μά, αν ήταν παστικό μούτσο κι' ο Μούρρασι, δεν θα- κανε κατανόγιο το κεφενέιο του, ούτε θάπαινον στη δου- λειά του άπατεώνας σαν έσένα. Βγάλετο απ' το νου σου, Έντ, δεν πρόκειται να σε βοηθήσω! Άρεκέτα σε νλύτωσα τόσες φο- ρές απ' τη φυλακή κι' απ' τις σφαίρες των τιμίων ανθρώπων που είχες ένεγλάσει! Βαρέθη- κα πιά... Να πάς στη μάνα σου πως δεν πρόκειται να έα- ναπληρώσω για λογαριασμό της τόκου, άσφαλείας, φόρου, όσο σ' άφίνει να της τρώς ό- λα τα λεωτά! Θα πάω μάλιστα αύριο στο συμβολαιογράφο μου και θ' αλλάξω τη διαθήκη μου. Θα της άφίσω ένα νερό κομπό- δεμα, αλλά στα γένοια κάποιου έπιτροπού, για να της πιά σου- λάη. Δεν θέλω να πεθάνω στην ψάθα η μοναχοκόρη μου, έπει- δη έχει άδυναμία στον παλιν- θωρό το νυιό της!

— Η μάνα μου θα πάση το μεστικό της! μούγκρισε ο Έντ. Δεν ύπορείς να τα δούλες μαζί της ούτε και μαζί μου!... «Γερο- Βούβαλο» σε άναλάουν όσο είχαν την άτυγία να δου- λέων μαζί σου... κι' έχουν δικ- κη!

Ο γερο- θαλασσοδύκος έγι- νε κατακόκκινος και προστάθη- σε ν' άνασκησθί απ' την πολυ- θρόνα του. — Μά τον Άν- Νικόλα, θα σε τσακίσει, παλινόμωτρο! ούλλιασε. Θα σου σπάσω τα κόκαλα!

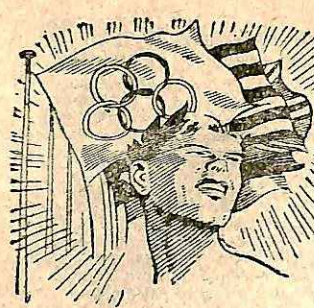
— Ησύχασε, καπετάνιο! του φώναξε η κυρα- Βίλλετ, η σπι- τονοικοκυρά του, ξεπροβάλλον- τας πίσω απ' το δέντρο απ' ό- που κουφάκουγε. Καί σύ, Έντ Νόρρις, φύνε γοήνοσα από δώ! Έξέρεις ότι κι' ο πατέρας του παππού σου, βρισκόταν στα ί- δια νάλια κι' ότι έμεινε έρεος από συγκοπή, μόλις αντίκρουσε το γλάρο στην πλώρη του κα- ραβιού του, στ' άνοιγιά του Νάντουκετ, όπου δεν πετούσε ποτέ γλάροι!

— Το έξω και το καλοέ- σω, άπάντησε ο γερος. Έξω όλα τα παραμύθια και τις σαλα- μάρες, που πιστεύει η οικομέ- νεια των Τρούν... Καπετάνιοι να σου πετύχουν, μιά τ' Θεό! — Γκεμυτοσακίσου από δώ, τεμπέλη, παλινόμωτρο! ούρλια- σε ο γερος. Όλοι οι Τρούν ή- τον καπετανέοι. Εακουσμένοι, απ' τον καιρό που το Μπόστον δεν ήταν παρά ένα έρμιο ά- κρια...

ΟΤΑΝ Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ ΕΙΝΕ ΧΑΡΤΟΜΟΥΤΡΟ

Ο κατάδικος: Κι' τώρα σου παίζω και τα κλειδιά σου, αφού δεν έχεις τίποτα άλλο επάνω σου!...

68.

Πυρετώδεις προετοιμασίες για την 'Ολυμπιάδα του Λονδίνου

Το επίσημο πρόγραμμα

Οι 'Ολυμπιακοί 'Αγώνες άσκουν πάντα μαγνητική επίδραση σ' όλο τον κόσμο. Όσο πλησιάζουμε προς τον ημίαιον αιώνα τον ανύψαν και ο... «αθλητικός πυρετός». Οι προετοιμασίες για την XIV 'Ολυμπιάδα του Λονδίνου έχουν πλησιάζει στο τέλει τους. Το «Σίτυ», η υποπόλις της 'Αγγλίας, έτοιμάζεται να δεχθεί τις 600.000 επισκέπτες και να φιλοδεξίσει τις 6.000 αθλήτες των 53 εθνών, που θα λάβουν μέρος. Το 'Γουέμπλεϊ, το στάδιο που γτίσθηκε για την αυτοκρατορική έκθεση του 1924-1925, τροποποιήθηκε τεχνικά για να χωρέσει περισσότερους κόσμο και ν' ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των αγώνων. Ηλεκτροικά υφολογισμοί, μηχανήματα εκκίνησης, αυτόματοι μετρητές, μηχανήματα αυτόματα για την καταμέτρηση των αλμάτων και την επίστροφι της άμμου, είδικα ανεμόμετρα για την ακρίβεια των ρεκόρ στους δρόμους και άλλες πολλές τεχνικές καινοτομίες περιέχουν τους αθλητές. 50 διάφορα στάδια, κολυμβητήρια, γυμναστήρια, γήπεδα ποδοσφαίρου, αθλητήρια υπέστεγα κτλ., έχουν διορθωθεί στην περιφέρεια του Λονδίνου για τις προπονήσεις των αθλητών που θα γίνουν πριν άρχίσουν οι 'Ολυμπιακοί.

«Η 'Ολυμπιάδα του Λονδίνου δεν θάη τη μεγαλοπρέπεια των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων του Βερολίνου, ελπεν ένας Βρετανός επίσημος αλλά δεν θα υπάξει τίποτε από τεχνική πλευρά που να σταθεί ίκανό να μειώσει την απόδοσι των παγκοσμίων άσων».

Πραγματικά λοιπόν το παλαιότερο από τον τελευταίο πόλεμο Λονδίνο διέθεσε σχολεία, στρατώνες, πλοία, αεροπορικά αθλητήρια γήπεδα για να στεγάσει τους ξένους του. Η Κοινοπολιτεία, ο Καναδάς, Νότιο Αφρική, Αυστραλία και Ν. Ζηλανδία έστειλαν βούτορο, κρέας, ζάχαρη, τυρί, αυγά, κλπ για ν' αυξηθεί το αθλητικό διαίτολόγιο.

Έτσι κατά την διάρκεια των αγώνων οι αθλητές που θα μεταβούν στο Λονδίνο θα τ' αρωματίσει θανάσιμα. Ο γνώριμος στην 'Ελλάδα και από τους αγώνες του 'Αχιλλέως του Λονδίνου

Ο Διεθνής Πυρετός

το 1926 έμποδιστής κι' 'Ολυμπιονίκης Λόδοος Μπαρ-κλέυ, έκανε πραγματικά θαύματα ως πρόεδρος της 'Οργανωτικής Επιτροπής των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων του 1948. Με τη βοήθεια του Τζακ Χόλτ και ενός εκλεκτού επιτελείου στο οποίο διακρίνουμε το Χάρολντ 'Αυτράσε, 'Ολυμπιονίκη των Παρισίων και Τζακ Κρόμπι επίτιμο διευθυντή της Βρετανικής 'Ολυμπιακής ομάδας κατέθεσε να υπερπηδήσει πολλά εμπόδια και να ασφαλίσει ακόμη τους αγώνες σε περίπτωση αναβολής με 150.000 λ'ρες. Πόσον όμως οι ξένες προνομιούχες ομάδες όπως οι αμερικανικές και σουηδικές, αντελήφθησαν τις διοργανωτικές δυσκολίες και βοήθησαν στην επιτυχία της πρώτης μεταπολεμικής 'Ολυμπιάδας μαρτυρείται και απ' το γεγονός της ναυλώσεως πλοίων, που θα νοσηρευτούν για ξενοδογεία στον Τάμεσι αποκλειστικά γι' αυτές. Η Φινλανδία επίσης έστειλε ευλεία.

Το επίσημο πρόγραμμα των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων καθωρίσθη ως εξής:

15 'Ιουλίου 'Εναρξίς της εκθέσεως καλών τεχνών.

29 'Ιουλίου: Τελετή της έναρξης στο Αυτοκρατορικό Στάδιο του Γουέμπλεϊ. Θα κηρύξη την έναρξη ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας.

Αθλητικά άνω νύκτα: 30 'Ιουλίου - 7 Αυγούστου στο Αυτοκρατορικό Στάδιο.

Μπάσκετ - υπ' αλφ: 6-14 Αυγούστου στο γυμναστήριο του Χαρνγκάι του Λονδίνου.

Πυγμαχία: 9-13 Αυγούστου στη σάλα του Αυτοκρατορικού Κολυμβητηρίου του Γουέμπλεϊ.

Κανό: 11-12 Αυγούστου στο Χένλεϊ, στον Τάμεσι.

Ποδηλασία: 7-13 Αυγούστου στο Γήπεδο του Χέον Χίλλ του Λονδίνου και σε δημόσιο δρόμο του Γουίντσορ Πάρκ.

Ίππικά άγωνα: 9-14 Αυγούστου στο Γήπεδο του 'Αλντεργουστ και στο στάδιο του Γουέμπλεϊ.

Ειδικά: 30 'Ιουλίου-13 Αυγούστου στο Γουέμπλεϊ.

Γυμναστική: 9-11 Αυγούστου, στο Στάδιο του Γουέμπλεϊ.

Χόκεϊ: 31 'Ιουλίου - 12 Αυγούστου. Στο Γουέμπλεϊ.

Κωπηλασία: 5-9 Αυγούστου. Στον Τάμεσι.

Σκοποβολή: 2-6 Αυγούστου. Στο Μπίλντ. Κολύμβηση: 29 'Ιουλίου - 7 Αυγούστου. Στο Αυτοκρατορικό Κολυ-

μητήριο του Γουέμπλεϊ. Αρσενικά: 2-5 Αυγούστου. Δεν ορίστηκε ακόμη σε ποιο μέρος. Πάλη: 29 'Ιουλίου - 5 Αυγούστου. Στο Γυμναστήριο του Χαρνγκάι, Λονδίνου.

Ίστιοδρομία: 3-6 και 10-12 Αυγούστου στο Τόκευ του Ντενθσάι.

Το Στάδιο Γουέμπλεϊ, που ανήκει στην Ποδοσφαιρική 'Ομοσπονδία και τον Συνδεσμό του Ράγκμπι, μπορεί να χωρέσει άνετα 100.000 θεατές. Οι ευτυχίες αυτοί θνητοί θα απολαύσουν δραματικές φάσεις αγώνων, όπως λ. γ. στα 100 και 200 μ. μεταξύ των Αμερικανών Πάττον και Λάουερ και των 'Αγγλων Μάκ Κινλέυ (Ζαμαϊκά) και Μακντόναλντ Μπέλεϊ (Τοινιάντ) ή στα 1.500 μ. μεταξύ των Σουηδών Στράντ και του 'Ερικ-σον και του Γάλλου 'Ανσέν, του Βέλγου Ρέφο και του 'Αμερικανού Ντόνκε.

Κάθε αγώνας θα είναι και μια γιγαντομαχία και ένας πραγματικός αγώνας για το νικητή. Πρωταθλητής, που ως την τελευταία στιγμή θα θεωρούνται ως αναμνηστική νικητής, θα περιτριφθούν ίσως από ένα ατύχημα ή μια αναπάντεχη δυσμενεία της μορς σε δευτερεύουσες θέσεις. Κλασσικό παράδειγμα είναι του πρωταθλητού του κόσμου στον άκοντισμό Φινλανδού Γίροβιν που με τα 75-78 μέτρα που έριχνε προ των 'Ολυμπιακών του 1936, έθεσε το ως βέλαιος νικητής. Και όμως σε μια προπόνηση του έπαθε ένα μικρό ατύχημα. Αυτό του στοίχισε τον 'Ολυμπιακό τίτλο και τον υποχρέωσε να ιδή να ανακηρυχθεί νικητής ένας ονι και τόσο σπουδαίος μένι τότε άκοντιστής, των 65-66 μέτρων, ο Γερμανός Στέκ, που την ημέρα των αγώνων όμως έριξε 6 μέτρα περισσότερο (71-84 μ.) απ' όσο είχε ρίξει σ' όλη την αθλητική ζωή του.

Απ' τους αγώνες θα λείψουν ή 'Ιαπωνία και η Γερμανία, στις οποίες δεν εστάλη πρόσκλησις. Η συμμετοχή της Ρωσίας δεν είναι ακόμη απόλυτα εξασφαλισμένη. Μάλλον θα λάβει μέρος σε ώριμα αγώνισμα. Τουναντίον όμως μεταξύ των προσκληθέντων κρατών και που κατά πάσαν πιθανότητα θα αντιπροσωπεύουν με ομάδα έστω από αθλητές που να μετρούνται στα πέντε δάκτυλα, είναι το 'Αφγανιστάν, οι Βερούδες, η Μπουρμα, η Κεϋλάν, το 'Ελ-Σαλβαδόρ, η Γουατεμάλα, η Ζαϊάικα, το Λιχτενστάιν το Τοινιάντ, κλπ.

Η 'Ολυμπιακή Λαμπαδοφορία, έξ άλλου, δεν θα περάσει, όπως κατά την 'Ολυμπιάδα του Βερολίνου διά μέσου της Ευρώπης, αλλά από την Κόκκινα θα μεταφερθεί στο Μπαί και από εκεί διά της 'Ελβετίας, Γαλλίας στην 'Αγγλία.

Ο «Θησαυρός» θα κρατήσει ένημέρους τους αγανώστας του της αθλητικής γιγαντομαχίας του Λονδίνου. ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΚΟΠΙΑΣΤΙΚΑ. 2) ΥΠΕΡ - ΡΙΟΝ. 3) ΚΙΛΚΙΣ. 4) ΗΡΩΣ - ΣΑΣΙ. 5) ΓΕΛΩΣ - ΑΓΡΟΣ. 6) ΕΡΥΜΑ - ΒΡΩΜΗ. 7) ΤΙΜΩ - ΟΜΕΚ. 8) ΑΡΤΗΜΑ. 9) ΚΑΤΑ - ΑΔΑΜ. 10) ΑΝΑΙΡΕΣΙΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ. 2) ΟΠΕΡ - ΙΡΑΝ. 3) ΚΟΛΥΜΑ. 4) ΙΡΙΣ - ΩΡΑΙ. 5) ΑΥΛΟΣ - ΑΣΤΗΡ. 6) ΣΑΚΚΑ - ΒΡΗΚΗ. 7) ΤΡΙΣ - ΟΜΑΣ. 8) ΣΑΡΩΜΑ. 9) ΚΟΥΣ - ΣΙΑΜ. 10) ΑΝΤΙΣΤΗΚΩΜΑ.

Μ' ένα σπρίτο
Να πώς θα ένωστε τα έν- νέα σπρίτα να νά τ' ανσρηκώ- ρετε με το δέ- κατο (αυτό που είνε περσικό- νο από κάτω).

Το γεύμα
Ήσαν δυο χήρες, που καθεμιά τους είχε ένα γιό. Είχε παντρευτεί καθεμιά το γιό της άλλης κι' είχε απο- κτήσει μια κόρη απ' το δεύτερο αυτό γάμο. Έτσι ήσαν όλα - όλα 6 πρόσω- πα, που είχαν όμως μεταξύ τους τις συγγενικές σχέσεις που ανέφερε το πρόβλημα.

Το μαργαριτάρι
Διάφοροι νομομαθείς, στους οποίους υπεβλήθη αυτό το πρόβλημα συμφώνη- σαν ότι το μαργαριτάρι ανήκει στον Γ.

Μέσα στο σπίτι
1) ΕΠΑΛΘΟΝ = ΕΠΙΠΛΩΝ. 2) ΤΡΑΚΑ - ΤΖΑΚΙ. 3) ΚΑΡΤΑ = ΠΟΡΤΑ. 4) ΣΚΕ- ΠΗ = ΣΤΕΓΗ. 5) ΣΚΑΦΗ = ΣΚΑΛΑ. 6) ΠΑΤΑΤΑ = ΠΑΤΩΜΑ. 7) ΚΑΝΟΝΙ = ΣΑ- ΛΟΝΙ.

Αυτές είναι οι νέες λέξεις που πρέ- πει να σκηματιστούν με την αντικατά- στασι δύο γραμμάτων των άλλων.

Τα τέσσερα έργα
1) Ρωμαιοί και 'Ιουλιέττα. 2) 'Οθέλ- λος. 3) Αντώνιος και Κλεοπάτρα. 4) Έμπορος της Βενετίας.

Συλλαβόγινος
ΜΟΣΧΑ - ΡΙΟΝ = Μοσχάριον.
Αϊνιγμά
Με το ΠΙ = τόΠΙ.

Η λύσις του 168ου σταυρολέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΙΛΙΑΣ - ΑΣΚΟΣ. 2) ΙΚΤΙΣ. 3) ΟΠΤΑΣΙΑ - ΟΡΑΤΙΟΣ. 4) ΕΙ - ΔΙΑ - ΙΒ. 5) ΕΑΡ - ΑΚΜΗ - ΚΥΜΗ - ΑΣΕ. 6) ΟΙΔΑ - ΛΑΕ - ΗΠΑΡ. 7) ΑΛΕ - ΜΟΜ- ΟΗ - ΑΓΩ. 8) ΕΣΘΗΣ - ΑΘΩΟΣ. 9) Ο- ΒΙΣ - ΕΝ - ΜΜ - ΤΑΡΟΣ. 10) ΩΡΑΙΑ - ΧΟΑΝΗ. 11) ΙΣΟ - ΣΥΡΟΣ - ΣΗΣ. 12) ΚΡΗΣ - ΛΗΡ - ΠΥΡΑ. 13) ΧΑΝ - ΝΤΙΟ - ΟΙΟΣ - ΡΕΙ. 14) ΗΣ - ΣΑΣ - ΕΚ. 15) ΙΚΡΙΩΜΑ - ΛΕΥΚΩΜΑ. 16) ΡΑΙΝΩ. 17) ΑΓΗΜΑ - ΤΡΟΦΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΟΞΕΙΑ - ΙΑΧΑΙ. 2) ΛΕΒΗΣ. 3) ΙΚΤΕΡΟΣ - ΟΚΝΗΡΙΑ. 4) ΑΙ - ΕΣΩ - ΣΙ. 5) ΙΟΣ - ΑΔΗΣ - ΡΟΗΝ - ΩΔΗ. 6) ΙΣΚΑ - ΘΕΑ - ΣΤΑΜ. 7) ΣΙΑ - ΜΗΝΙΣ- ΑΡΑ. 8) ΔΗΛΟΣ - ΑΥΛΟΣ. 9) ΗΤΟΙ - ΑΜ - ΡΗ - ΑΡΙΑ. 10) ΑΚΕΦΑ - ΧΟ- ΡΟΣ. 11) ΑΣΟ - ΗΜΟΣ - ΛΩΤ. 12) ΡΥΜΗ - ΩΜΑ - ΠΟΤΕ. 13) ΚΕΑ - ΗΠΙΟ - ΝΟΥΣ - ΥΠΟ. 14) ΤΙ - ΣΤΗ - ΕΚ. 15) ΣΤΙΒΑΡΑ - ΣΑΡΚΩΔΗ. 16) ΓΝΩΜΗ. 17) ΣΤΕΡΩ - ΣΠΙΘΑ.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ν' αντιμετώπισετε ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Συμβουλές 'Αμερικανίδος
ιατρού

Η επιδημία της γρίπης, από την οποία τόσος κόσμος υποφέρει και υποφέρει, θέτει ένα ζήτημα που έχει ήδη απασχολήσει τους 'Αμερι- κανούς σε άλλες ανάλογες περιπτώ- σεις.

Αν δηλαδή το κάθε σπίτι είναι προετοιμασμένο να δεχθεί και να αντιμετώπισει καταλλήλως τον ανεπι- ρύμητο επισκέπτη: μια οποιαδήποτε ασθένεια.

«Η άρρώστεια, γράφει σ' ένα σχετικό άρθρο της η 'Αμερικανική γιατρού Ρουθ Φράνκελ, είναι σαν το φως, που όσο κι' αν κλείσεις τα πα- ράθυρα, θα βρή τρόπο να εισχωρή- ση στο σπίτι σου. Είναι αδύνατο να «κλείσεις την πόρτα» στα μικρόβια. Και το μόνο που έχεις να κάνεις εί- ναι να είσαι προετοιμασμένος να τα αντιμετώπισεις και να τα καταπολε- μήσεις. Το κάθε σπίτι πρέπει να εί- ναι έτοιμο γι' αυτό, να έχει από πριν μεταβληθεί σ' ένα όμοιο, όπου, και αν εισχωρήσει ακόμη ο έγχροος, να μη υποχρεωθεί να προκαλέσει μενάλως ζημιές, αλλά ν' απομονώνεται και να βοήθει εκεί τον πάφο του.

Δυστυχώς είναι οι απαραίτητες γι' αυτό προϋποθέσεις. Η πρώτη α- φούρ την απομόνωσι του «εισχωρή- σαντος έγχροου». Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος που θα προσβληθεί από την άρρώστεια, πρέπει κατά έναν τρόπο να απομονώνεται, για να μη μολύνει και τους συγκατοίκους του. Το πράγμα φυσικά είναι πολύ δύ- σκολο όταν μια οικογένεια μένει σε πολύ μικρό σπίτι και δεν μπορεί να διασέσει χωριστό δωμάτιο, καταντά δε αδύνατο, όταν, όπως συμβαίνει πολλές φορές, είναι υποχρεωμένη να μένει νύχτα και μέρα σ' ένα και μο- ναδικό δωμάτιο. Αυτή είναι άλλωστε και η κυριώτερη αιτία, που η άρρώ- στεια επεκτείνεται και μετά το πρώ- το, προσβάλλει και δεύτερο και τρίτο μέλος της οικογένειας.

«Όσο καιρό και στην περίπτωση αυ- τή, μερικά προφυλακτικά μέτρα, υπο- ρούν να περιορίσουν το κακό. Πρώ- τον και απαραίτητον είναι η αλληλο- προφύλαξις. Ο ίδιος ο άρρωστος, πρέπει να αποφεύγει, κάθε τι που μπορεί να μεταδώσει ευύτερα τα μι- κρόβια του. Δεν είναι δύσκολο να έχει ένα χωριστό σκεπασμένο τενε- κεδάκι με λίγο νερό, για να φτύνη μέσα αντί να φτύνη στο μαγνηλί του. Δεν είναι δύσκολο να βάλει το μαγνη- λί, ή το νερό, μπροστά στο στόμα του, όταν βήχει. Δεν θα είναι ίσως μεγάλη οικονομική θυσία, αν προ- κληθεί έκτακτως γι' τη μητέρα του μερικά χάρτινα μαγνηλία που άμέ- σως μετά τη χρησιμοποίησίν τους πρέπει να καίγονται.

Μπορεί έξ άλλου να κάνει υπομο- νή και να μην θέλη, όλο τον άλλο κό- σμο δίπλα του. Να μη μιλά στους οικείους ή στους έπισκέπτες του κατά πρόσωπο και να μη φασανί- ζει στο μούτρο του.

Και το πιο σημαντικό σπίτι υπο- ρεί να εξασφαλίσει ένα τενεκεδάκι, μερικά χάρτινα μαγνηλία, ένα ξεχω- ριστό πιάτο κι' ένα ποτήρι για τον άρρωστο. Ένα σπίτι όμως που δια-

θέτει κάπως άσφονώτερο μέσα είναι εγκληματικό, ν' αφήνει από αμέλεια, να το καταλαμβάνει ολοκληρω ή α- ρώστεια. Πρέπει όπωσδήποτε να πε- ριοριστεί η οικογένεια και απασχι- τήτως να διαβέσει για τον άρρωστο ένα δωμάτιο, το οποίο ν' απομονώ- ση όσο μπορεί καλλίτερα από τα άλλα.

Μακριά προπαντός τα παιδιά από το δωμάτιο, του άρρωστου, γιατί ο οργανισμός τους είναι πολύ πιο ευπρόσβλητος, από τον οργανι- σμό των μεγάλων.

Το εύπορο σπίτι, τρέπεί να έ- χει τα πάντα εξωριστά για τον άρ- ρωστο, από το σκέπασμα και το σερβίτιο ως το μπάνιο. Μπορεί και πρέπει ακόμη να είναι από πλινθ- ιοκτισμένο με τα πιο στοιχειώδη νοσοκομειακά είδη: ένα θερμόμετρο, μια θερμοφόρα, μια φούσκα για πά- νο, μερικούς Βασσάρους κλπ.

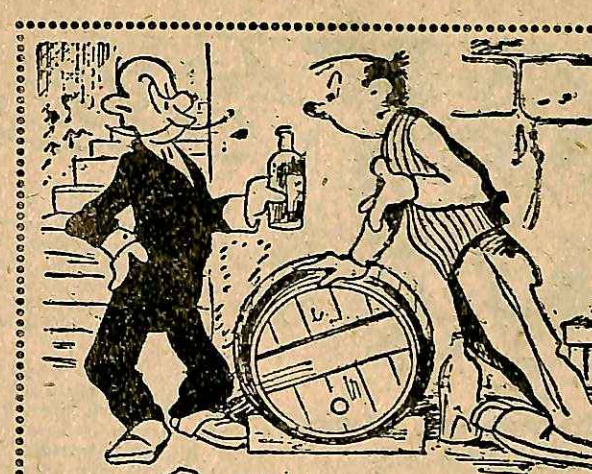
Επί πλέον μπορεί, αν τα μέσα του το επιτρέψουν, μόλις εκδηλωθί η άρρώστεια, να προσλάβει μια ειδι- κή νοσοκόμα, που με τις περιποιή- σεις της ο άρρωστος θα θεραπευθή γρηγορότερα.

Το δεύτερο μέτρο που πρέπει να έχει υπ' όψιν του κάθε σπίτι είναι ότι δεν πρέπει ποτέ να παραβλέπη τα πρώτα έλαφρά συνήθως συμπτώ- ματα ασθένειας και να παραλείπει την έγκαιρη καταπολέμησίν της. Κάθε άρρώστεια καταπολεμείται ευκολώτε- ρα στην άρχη της εκδηλώσεως της παρὰ στην ανάπτυξή της. Για το σκοπό αυτό κάθε σπίτι πρέπει να είναι από πριν εξοπλισμένο με ένα πρόχειρο φαρμακείο: Λίγο κινόιν, μερικές αποπνέουσες, λίγες σουλφαμ- ιδες, ένα μουκαλίκι, ιώδιο, οινόπνευ- μα, Βαυπάκι, ούζον, Βορικό, γάλας κλπ. που ούτε Βλάπτουν, ούτε πολύ στοιχίζουν, ούτε χαλούν όταν βοί- σκονται στο σπίτι. Όταν τα έχει κανείς προχειρα όλα αυτά, ευκολώ- τερα αποφασίζει να τα χρησιμοποιή- ση σε περίπτωση ανάγκης, με τα πρώτα συμπτώματα της άρρώστειας, ενώ όταν δεν τα έχει, το οίγνι λι- γάκι έξω και λέει πως «το κακό θα περάσει μόνο του».

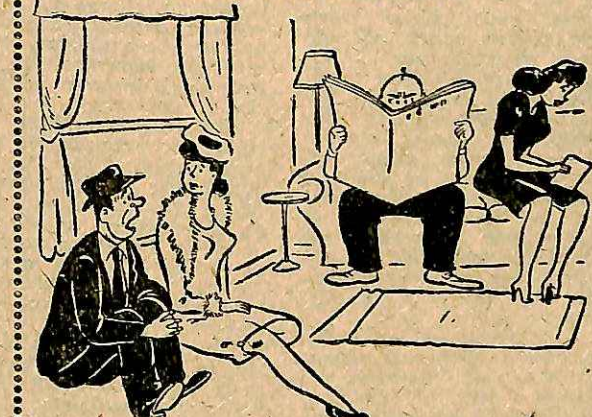
Φυσικά στο σημείο αυτό χρειά- ζεται προσοχή, για να μην πάθη κανείς υπογονδία, για να μην κα- ταντήση «κατά φαντασίαν άσθενής» και άογιστη για «ψύλλου πύλη», να καταπνίγει φάρμακα σαν καραμέ- λες. Καλόν είναι να ρωτά προηγου- μένως, έστω και από τηλεφώνου τον γιατρό του, αν πρέπει και τι είδους φάρμακο να πάρη, ποιά προληπτικά ή κατασταλτικά μέσο να χρησιμο- ποιήσει για τα πρώτα συμπτώματα της ασθένειας του.

Όλα τα παραπάνω φυσικά, κα- ταλίνει η Φράνκελ, έχουν γενικό χα- ρακτήρα. Ειδικότερα για όλα αυτά, κάθε οικογένεια έχει υποχρέωση να ρωτήσει το γιατρό της πριν ακόμη προσβληθεί κανένα μέλος της από οποιαδήποτε άρρώστια. Γιατί όπωσ- δήποτε πρέπει και υλικά όσο υπο- ρεί και ψυχολογικά, να είναι από πριν προετοιμασμένη να αντιμετώπισει τον ανεπιθύμητο αυτόν επισκέπτη, την άρρώστεια.

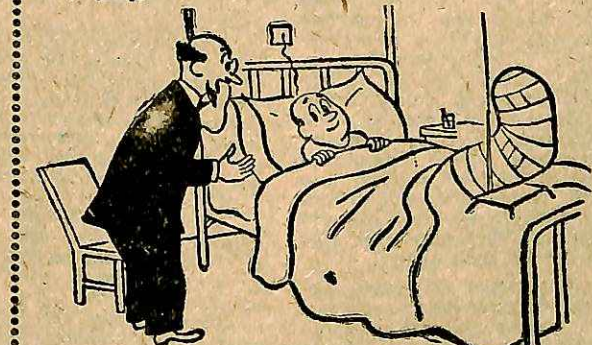
Για να κερδίσει ένα στοίχημα, ο Φράνκ Βάλντο, από το 'Οράντι της Νέας 'Υερσέης, κατεβόκησε δώδε- κα μεγάλα λουκάνικα, παραγεμισμέ- να με... γαρνομήματα του ενός δολλαρίου!

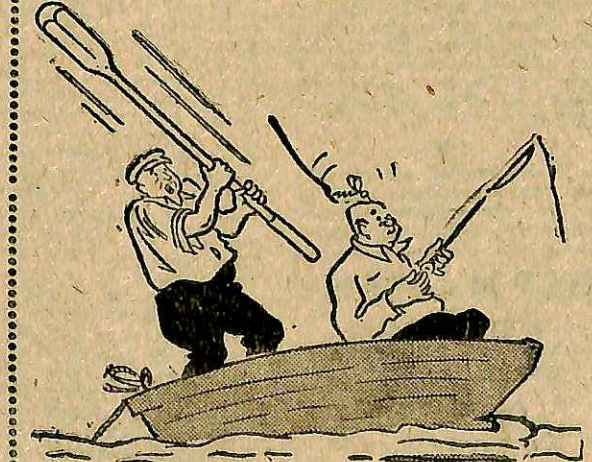
—Είχα τρεις μπουκάλες κονιάκ στο υπόγειο. Πώς έμεινε μία;
—Εμείνε διότι... δεν την είδα!...

— Δεν ξέρω, ίσως ναχω άδικο... αλλά κάτι μου λέει πως δεν είναι τόσο ευχαριστημένος απ' την επί- σκεψή μας!

— Πάλι σπάσατε το πόδι σας; Κάθε μήνα, σας εα- ναφέρνουν στο νοσοκομείο...
— Βρήκα γιατρέ μου, πως είναι η καλλίτερη λύ- σις του προβλήματος της στένις!

— Το νου σου μην κουνήθεις, Κώστα! Ταμπάκι!

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
τα έκλεκτοτερα που υπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

**ΔΕΝ ΕΙΧΕ
ΤΥΧΗ...**

Περιπετειώδες διήγημα

Μέσα στο στενό και σκοτεινό κελλί του, ο κατάδικος κυριεύθηκε ξαφνικά από μια κρίση απελπισίας. Με τα έντονα μάτια του πεταγμένα έξω απ' τις κόγχες, ριγνέει οδυρμικά πάνω στη γωνιά πόρτα και μάλιστα τὰ γέλια του... Οταν, καταβεβλημένος πιά, σωριάστηκε κάτω, σαν γαλαζμένο νευροπαθό, ένα παραθυράκι άνοιξε, πρόδωσε ένα πρόσωπο σκληρό και κύτταξε μέσα. Σέ λίγο, η βαρεία πόρτα έστρεψε θλιβερά κι έμωανίσθηκε ένας στορτιάτης. Κύτταξε τον κατάδικο, που είχε άνασπώσει το γλωσσό του πρόσωπο, και του είπε σαρκαστικά:

— Ήσυχα, Μαρτινέ. Εί-νε άνόητο αυτό που κάνεις, να νευριάζεις. Κράτησε τις δυνάμεις σου γι' αύριο, το πρωί που θα σε εκτελέσουν! Τὰ μάτια του καταδίκου γέμισαν δάκρυα... Ο δεσμοφύλακας γέλασε. Άλλά το γέλιο του σταμάτησε ξαφνικά κι' έγινε ένα βογγητό. Ο κατάδικος είχε δο-υήσει πάνω του, με το κε-φάλι υποστά, του είχε α-πορίξει το ένα χέρι και το δάγκωσε. Έκείνος ύπόδρεσε έπιτόλους να το άποτραβή-ξη, έβγαλε το πιστόλι του και, με τη λαβή του, γύπτη-σε δυνατά τον κατάδικο στο σβέκο. Ο γυμνός σω-ριασθηκε λιπόθυμος.

Κλείνοντας πάλι την πόρ-τα, ο στορτιάτης κόλλησε το μούτρο του στο παραθυ-ράκι και περίμενε να ιδη τον καταδικασμένο σε θάνατο να συνεισέλθει.

— Αύριο θα φορήσης σαν το σκυλί! του φώναξε τότε. Σκέψου τις σφαίρες που θα τυπώσουν το πετό σου... Έπειτα, έρεις, δεν είν' ό-λοι καλοί σκοπευτάι! Κι' ί-σως να ζήσης άρκετά, ώς δτου σου οίδουν τη χαριστι-κή βολή...

★
'Ανάμεσα απ' τα κόγκελ-λα του παραθύρου, μια ά-γτιδα της σελήνης έπέφε-τε μέσα στο κελλί. Ο Μαρτι-νέ...

PERMANANT

ΟΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Άν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100
Σημ.: Αι προσκομιζόμενα
το παρόν απόκομμα λα-
θάνουν δωρεάν κάτι.

όδηγούσαν στη φυλακή, οι δεσμοφύλακες τούλεσαν, γτυ-πώντας τον με τους υποκο-πάνους των όπλων τους:
— Μη φοβάσαι πως θα καθυστερήσει για την έκ-τέλεση! Δεν θα χορειασθί-ούτε καν να ζητήσετε συ-γγνώμη...

Όπως προχωρούσαν, έ-πεσαν πάνω στο πτώμα του στορτιάτη. Ο άξιωμα-τικός, που διοικούσε το έ-ποστάσιο, πλησίασε τον κατάδικο, τον γύπτησε με το μαστίγιό του και του είπε:

— Έσύ θα τόκμας κι' αυ-τό, τέρας!...
Έπειτα, γυρίζοντας στους άλλους, φώναξε αποφασι-στικά:

— Δεν υπάρχει καμιά ά-νάγκη να τον ξαναπιάσει στη φυλακή. Άς τον εκτελέσου-με εδώ, τώρα άμέσως!

Έδωσε στους άνδρες του τις απαιτούμενες διαγέ-νες. Έδωσαν τὸ Μαρτινέ σ' ένα δέντρο. Έξη στορτιάτες πή-σαν τις θέσεις τους αντίκου του και γέμισαν τὰ όπλα τους.

Ξαφνικά, άκούστηκε μια φωνή. Ήταν ένας δεσμοφύ-λακας, που είχε σκύψει εν τῷ μεταξύ πάνω απ' το πτώ-μα του στορτιάτη και τώρα άνασπώνόταν, κρατώντας έ-να χαρτί στο χέρι.

— Έστρεξε κατόπιν προς τὸν έπί κεφαλής άξιωματικό και του είπε:

— Διαβάστε, κύριε ύπο-λογάνε!

Έκείνος διάβασε το χαρ-τί κι' έβγαλε μια κραυγή έκπληξης:

— Τί περίεργο!

Έπειτα στάθηκε υπρο-στά στον κατάδικο.

— Έρείς τι είν' αυτό το χαρτί; τον ρώτησε. Δεν έ-ρεις, φυσικά. Ούτε το φαν-τάζεσαι... Ε, λοιπόν, θα σου το πώ εγώ: Είνε η χά-ρις σου... η χάρις σου, ύ-πογεγραμμένη απ' το στορ-τινέ και σταλιμένη κατεπει-γνώς!

Μια φωνή βγήκε απ' τὰ στήθη του καταδίκου. Στά δαλνίσχια μάτια του έλαμψε για μια στιγμή η έλπίδα.

— Θεέ μου!... Η ζωή! ταύλιζε.

Ο άξιωματικός τον πα-ρακολουθούσε, με σκληρή Ι-κανοποίησι. Έπειτα έβγαλε το περιστοφό του.

— Ναί, η ζωή... πρόφε-ρε. Σου την έδωσαν αυτός ο άνθρωπος και συ τον σκό-τωσες! Δεν είναι τήνη... ούτε εκείνος, ούτε σύ!

Έδωσε έπειτα μια δια-ταγή, ενώ ο Μαρτινέ ού-λιαζε σπαρακτικά. Μια ό-μορροντία άκούστηκε κι' ύ-στερα ένας πυροβολισμός... ένας μόνον... Η χαριστική βολή.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ψάρι ούρανοκατέβατο

Κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας, στο Νάμπουμπ-σπουρί της Νοτίου Αφρι-κής, έπεσε απ' τον ούρανό μέσα σ' ένα κήπο ένα ψάρι μήκους μισού μέτρου! Κι' ο τυχερός ιδιοκτήτης του κήπου έσφαλίσε έτσι δω-ρεάν τὸ φαγητό μιας ήμε-ρας! Φυσικά τὸ ψάρι τὸ πα-ρέσυρε απ' τη θάλασσα και τὸ σήκωσε ψηλά ο σφοδρό-τατος άνεμος.

Γιὰ ν' «άπαλλαγίτε» ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΣΑΣ

Ζήτημα καταλλήλου δικίτης

Αν υποφέρετε από τὰ νευρά σας, γράφει ο Άμερικανός δρ Φρόντερικ Τίν-λεϋ, μη νομίζετε ότι θα απαλλαγίτε ά-πό τις ενοχλήσεις καταπολεμώντας τὰ νευρά. Θα απαλλαγίτε μόνον αν δώσετε στα νευρά σας την κατάλληλη τροφή που χρειάζονται. Όταν υποφέρετε ά-πό κεφαλαλγίες, όταν πάσχετε από νευρόπονους, όταν αισθανσθε κατάρπ-τι, κόρους, άθυμια, μελαγχολία, όταν υποφέρετε από ίσχυαλγίες, νευρικές γα-στρίτιδες, νευρικές δυσπενίες, άπνγία, κλπ, κάποιο από τὰ νευρά σας, έχει αδυνατίσει και δεν λειτουργεί κανονικά. Κι' αν άκούη άπαιρ δυνατό να ξεχωρί-σουμε και να άφαιρέσουμε από τὸν άν-θρώπινο όργανισμό όλους τους μύς, τὸ κρέας, τους ιστούς, τὰ κόκκαλα, τὰ δι-άφορα όργανα, θα έμεινε πάλιν ένα «φαν-ταστικό σώμα» αποτελούμενο άποκλει-στικά από νευρά, σαν ένα πολύπλοκο σύστημα τηλεφωνικών συμάτων. Άλλά κάθε τέτοιο «σώμα» αποτελείται από μυριάδες νευροκύτταρα, δονούμενα από «ηλεκτρικούς» καρδιασμούς. Κάθε ένα ά-πό αυτά μοιάζει με ηλεκτρική μπατα-ρία, που όπως εκείνη έτσι κι' αυτό ά-δειάζει και πρέπει να ξαναγεμίσει.

Τὸν όλο άκοιβάς αυτόν της «φορ-τώσεως» της μπαταρίας — νευροκυ-τάρου, εκπληρώνουν οί τροφές.

Πολλοί άνθρωποι δεν τὸ καταλαβαίνουν αυτό και άποδοῦν τη νευρική τους κα-τάσταση σε συνκίνησεις και ψυχικές μό-νο διαταραχές και αντί να φροντίσουν να τονώσουν τις εξασθενημένες δυνάμεις τὸν νευρὸν τους, θεωροῦν τὴν κατάσταση τους μοιραία και τις άφήνουν να παραλύσουν τελείως. Αυτό έχει ως συνέ-πεια μια ειδική τοπική νευρική πάθη-σις να γενικεύεται.

Τὰ νευρά στους μεγάλους πρέπει ό-χι μόνο να τρέφονται, αλλά και να «κα-θαρίζονται». Αν τὰ κυττάσουμε με τὸ μικροσκοπίο, θα δοῦμε ότι στὰ νευρο-κύτταρα, από την πολλή χορήσι τους, σχηματίζονται μικροί σαν κρύσταλλοι βρόμφοι που έμποδίζουν τὴν διαγέτευσι-της νευρικής ενεργείας. Τὸ «καθαρισμά» τους έπιτυγχάνεται πάλι με ώρισμένες χημικές ουσίες που πρέπει να παίρ-νουμε.

Μη νομίζετε ότι οί ουσίες αυτές είναι τὰ συνηθισμένα φάρμακα που δίνουν στους «νευρικούς». Όλα αυτά τὰ φάρ-μακα συνήθως πείνουν καφείνη, θεο-βρωμίνη και άλλα παρόμοια δηλητήρια, που όχι μόνον δεν άναπληρώνουν τις χα-μένες δυνάμεις τὸν νευρὸν αλλά και βλάπτουν.

Οί μόνες ουσίες, που καθαρίζουν, το-νώνουν και άναεώνουν τὰ κύτταρα, εί-νε ο φώσφορος, τὸ πυρίτιον και τὸ ιώ-διον, κι' αυτά όχι σε τεχνητές συνθέσεις αλλά στη φυσική τους σύστασι... ό-πως βρίσκονται μέσα σε ώρισμένες τροφές.

Τροφές, που περιέχουν άθωρο φώσ-φορο και που όταν τις τρώτε τακτικά, όχι μόνο άναεώνετε τὰ νευρά σας, άλ-λά και άποκτάτε διαύγεια πνεύματος είναι οί ακόλουθες: Κοόκι αύγῶν, άμύ-γδαλα, σπαράγγια, κοιθάρι, τυρί από γιδίσινο γάλα, όσπρια, στρείδια, ψάρια, αυγά ψαριών, πλήρες ρικόλευρο, καρύ-δια και άλλα.

Πλούσιες σε πυρίτιο τροφές είναι: οί άγγινάδες, τὰ σπαράγγια, τὸ κοιθάρι, τὰ άγγουρία, τὸ μελί, τὰ κρεμμύδια, τὰ παντζάρια, τὰ πράσσα, τὰ φυτί-κια κλπ.

Τὸ περισσότερο ιώδιο πάλι περιέ-χουν: οί άγγινάδες, τὰ σπαράγγια, τὰ καρρότα, οί φρέσκες ρέγγες, ο άστα-κός, οί γαρίδες, ο σολωμός, ο άνανάς, τὰ μανιτάρια, τὸ κόκκινο κ. ά.

«Αν θέλετε λοιπόν, καταλήγει ο δρ Τίνλεϋ, να έχετε νερά νευρά, μην τὰ «βάσετε με τὸν εαυτό σας», αλλά να τρώτε άθωρες απ' αυτές τις τροφές.

**ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ**

Στη φυλακή

Αντάμωσα τὸν πιστοίκο για πρώτη φορά στὸν κήπο μας. Όταν λίγο πιο ψηλός απ' τη γλάστρα με τὴν όρτανσία και λίγο πιο κοντός απ' τὸ φανάρι. Μ' άλλα λόγια, δεν είχε ξεπεράσει τὰ έξη χρόνια. Έ-κείνο που μούκανε προπάντων έντύ-πωσι, ήταν τὸ βλέμμα του. Τὰ μά-τια του ήταν καταμύσσοι κι' ώμοσ-φα, σαν πλασμένα για να όνειροπο-λουν.

Περιοτούσε άρνα-άρνα, με τὰ γέοια οτίς τσέπες και ξαφνιάστηκε, όταν με πρωταντίκισε. Τὸν καλημέ-ρισα, χαμογελώντας.

— Καλημέρα, μου άπάντησε με φωνή σβυστή, κι' άποιακούθηκε ριχνώντας μου κλεφτές ματιές.

Απὸ τότε, δεν ξαναβρε στο μέ-ρος όπου συνήθιζα να κάθωμαι. Κα-θόταν κάτω από έναν εύκαλυπτο κι' έπαίξε... η μάλλον προσποιόταν ό-τι έπαίξε.

Όταν είνα νοικιάσει αυτό τὸ σπίτι, η γοη άνοικοκυρά μου είχε έξηγήσει πως ήταν μεγάλο, πως τὰ παιδιά της τὴν έπιοκέπτονταν πολύ σπάνια και πως γι' αυτό είχε άπο-φασίσει να τὸ νοικιάσει κρι να μεί-νι η ίδια στο περίπτερο τὸ κήπου.

Τὸ πρόσωπο της καλής νοπούλας ήταν γεμάτο ρυτίδες, που καθεμιά-λές και μιλούσε. Η μια έλεγε: «Τὸ παιδί μου σκοτώθηκε στὸν πόλεμο». Η άλλη: «Ο άντρας μου πέθανε». «Η κόρη μου με έξασε». Κι' ήταν και άλλες κι' άλλες... Πάντως, ο πιστοίκος που είχα άνατάσει — ο έγγονός της — είχε χαράξει κι' αὐ-τός μια ρυτίδα στο πρόσωπό της.

Γρήγορα έμαθα κάθε τι σχετικό μ' αυτόν: πως οί γονείς του πιστοίκου ήταν κι' οί δυο στη φυλακή.

Ναί, κι' οί δυο. Κι' ο μπαμπάς κι' η μαμά. Πρώτος είχε υπή ο μπα-μπάς, που ήταν βιομήχανος. Κάποιο πρωί, έμεινε άργα τὸ σπίτι. Ήρ-θαν έπειτα τρεῖς κύριοι, με τσάντες στα χέρια. Μίλησαν άρκετὴ ώρα μα-ζί του κι' έπειτα άρχισαν να ψά-χνουν τὰ δωμάτια. Όταν βρήκαν απ' τὸ γραφείο τὸ μπαμπά, οί τσάντες τους είχαν φοουκάσει. Κι' εν τῷ μεταξύ η' μαμά, άνακαλινα-μένη, άβασε, με τὴ ρούπα της, πηγαίνοντάς την και φώναξε:

— Τί θάπονηνί τώρα;...

Στὸ τέλος, ο μπαμπάς είχε φύγει, μαζί με τους τρεῖς κύριους. Ο Χρη-στάκης — ο πιστοίκος — είχε κρυ-φτὴ σε μια γωνία, δίχως να ξέρει κι' εκείνος τὸ γιατί...

— Δεν θα φιλήσεις τὸ Χορστάκη; είχε ρωτήσει η' μαμά.

Κι' ο μπαμπάς της είχε πῆ:

— Όχι, όχι τώρα... Δεν είν' ώ-ρα...

Πάει ένας χρόνος από τότε... Τὴ μαμά, τὴν είχε χάσει ο Χορστάκης πρὶν λίγες μέρες μόνον. Κάποιο ά-πόγευμα, που έπαίξε μόνος στο δω-

μάτιό του, άκουσε τὴν έξώπορτα ν' άνοίγη διαστικά. Ήταν η' μαμά του. Μπήκε, κατ' εὐθείαν στὴν κάμαρά του, κι' όμως φάνηκε πως δεν τὸν είδε. Πέταξε τὸ καπέλλο της και γού-φτωσε νευρικά τὸ πρόσωπό της... Θυμίζε τόσο τὴ μαμά τὸν πρῶτον έκε-νου που είχαν πάρει τὸ μπαμπά οί τρεῖς κύριοι!...

Πέρασε έπειτα στὸ σαλόνι, κι' ο Χορστάκης τὴν άκουσε πὸν τηλεφω-νούσε, πινιμένη από λυγμούς:

— Μάλιστα, κύριε άστυνόμε... Πρὶν από λίγο, στὸ σπίτι του... Η-θελε να παντρευτὴ μίαν άλλη... Τὸν ίκέτευσα... Τσακώθηκα... Μου ήθελε σαν ζάλη... Κι' ούτε θυμιάω πως τὸ έκανα!... Ναί, ναί, τελείω-σε... Ερχομαι άμέσως!

Ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο να πά-ρη τὸ καπέλλο της, και τότε μόνον φάνηκε πως άντελήφθη τὸ γυίο της. Τὸν άποαξε στὴν άγκαλιά της και τὸν έσφίξε... τὸν έσφίξε...

— Παιδί μου... Παιδί μου!...

Κάποιος γύπτησε τὸ κουδούνι της πόρτας. Η' μαμά ήλινσε τὸ Χορστά-κη για τελευταία φοοά... κι' έ-φυγε.

«Ολ' αυτά, μου τὰ διηγήθηκε η' Άγγέλα, η' ύπνερβια μου. Και πρόσθεσε στὸ τέλος!

— Τὸ παιδί δεν ξέρει πως ο μπα-μπάς του είνε στὴ φυλακή γι' ά-πάτη κι' η' μαμά του γιατί σκότωσε τὸ φίλο της.

Μου τάλεγε όμως στὸν κήπο κι' η' φωνή της ήταν δυνατή. Κι' ο Χορ-στάκης καθόταν κάπου εκεί κοντά, στὴ οίκα τὸ εύκαλύπτου, με σκυ-φτὸ κεφάλι...

Πόσο τὸ συμπαθήσα, τὸ δύστυγο παιδί! Τὴν άλλη μέρα, πήγα και κάθισα συντροφιά με τὴν γιανιά του, για να γίνουμε πιο φίλοι. Κι' από τότε πηγαίνα ταχτικά.

Ένα δειλινό καθώς μιλούσαμε, ο μικρός μας άκουγε... Ξαφνικά έ-νωσασα και να μου τσιμπά τὸ πό-δι. Κύτταξα κι' είδα τὸ Χορστάκη να μου κόβη μ' ένα φαλλίδι τὴν ά-κοη τὸν παντελόνιό μου.

Η' γιανιά θύμωσε. Πρώτὴ φοοά που τὸν έβλεπε τόσο άτακτο.

— Ζήτησε άμέσως συνγνώμη απ' τὸν κύριο! τὸ φώναξε.

Μά έκείνος σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στήθος κι' άπάντησε κοφτά:

— Όχι!

«Αδικά πήγαν τὰ παρακάλια της γιανιάς. Στὸ τέλος, άναγκάστηκε να τὸν κλειδώσει σε μια σκοτεινή άπο-θήκη. Σε λίγο, πήγα και τὸν βρήκα.

Χρηστάκη τὸν είπα μισανό-γώντας τὴν πόστα, γιατί έκοψε τὸ παντελόνι μου!...

Δεν μου άπάντησε.

— Άκου, πρόσθεσα. Θα πάω να πῶ της γιανιάς σου πως μου ζήτη-σες συνγνώμη, για να σε θγάλη ά-πό δῶ μέσα, που είνε τόσο στενό-χωρα και σκοτεινά.

Όρμησε ξαφνικά και μου άρπαξε τὸ χέρι.

— Όχι!... είν' άποκαλέσε. Όχι!...

— Μά γιατί!

Δεν τὸν έβλεπα στὸ σκοτάδι. «Α-κουνα όμως τὴ λαχανιασμένη άνα-πνοούλα του.

— Θέλω μάμα κι' εγώ... στὰ σκοτεινά... στὴ φυλακή! μουρμού-ρισε.

Και ξακάπε δυο φοοές, με δύ-ναμη!

— Κι' εγώ!... Κι' εγώ!... Κατάλαβα. Ο καθένας μας φανε-ρώνει τὴν άγάπη του με τὸν τρόπο του. Κι' ο μικρούλης Χορστάκης εί-χε δοῦ τὸ δικό του τρόπο: Ήθελε νάμει κι' εκείνος στὰ σκοτεινά, στὴ φυλακή, όπως ο μπαμπάς κι' η' μα-μά του!...

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ή συζυγική άπιστία

Τί μπορεί να διδαχθῇ μια γυναίκα από τὴν αντίπαλό της

Τὸ ζήτημα της συζυγικής άπιστίας τὸν άντρός γράφει σ' ένα ειδικό άρθρο ο διευθυντής τὸ «Α-μερικανικὸ Ἰνστιτούτο Οικογενειακῶν Σχέσεων» τὸν Λος Άντζελες, Πῶλ Ποπενός, είνε από πολ-λῶν άπόψεων, ζήτημα ψυχολογικό για τὸ όποιο πολλά μπορεί μια σύζυγος να διδαχθῇ από μια άλ-λη, αντίπαλό της γυναίκα.

Μία μέρα η' κ. Δ., έλαβε ένα άνώνυμο γράμμα, που τὴν πληροφορούσε ότι ο άντρας της τὴν άπα-τούσε με μίαν άλλη.

Πραγματικά ο άντρας της είχε άρχισει να γυρί-ζη άργά στὸ σπίτι και σὲ άκονόνιστες ώρες. Αντί να τὸν κάνει παρατηρήσεις ὁ σύζυγός του σκέφθηκε ότι θα ήταν προτιμώτερο να πάη να συναντήση τὴν αντίπαλό της — πὸν της τὴν ύπεδεικνε ο άνω-μολγράφος — και να τὴν παρακαλέση να μὴ θελήρη να καταστρέψῃ μίαν οικογένεια, θορτύθηκε λοιπόν μερικά ώρια γλυκά για να τὴν καλοπιάση και χτύπη-σε τὴν πόρτα τὸ διαμερίσματος της αντίπαλου. Η πόρτα άνοιξε και πρόδωσε μίαν μαρμαμένη ύπαρξη, με μια ξεθωριασμένη ρούπα. Με σδυμένη φωνή της φώναξε άποτομὰ! («Δεν ενδιαφέρομαι για τίποτε!»). Και ξανάκλεισε τὴν πόρτα στὰ μούτρα της.

Η' κ. Δ., βρέθηκε σὲ άμνηστία και πήγε να σκά-ρη από τὸ κακό της. Φανταζόταν τὴν αντίπαλό της ώραιότερη και καλύτερη και δεν μπορούσε να χω-νεύη «πως ο άντρας της, ζήτησε τόσο πολὺ ώστε να τὴν άπατά (με ένα τέτοιο ύποκειμενο»).

Η' περιπτώσις της κ. Δ. δεν είνε μονοδική. Κάθε γυναίκα θα ήταν διατεθειμένη να συγχωρή τὸν άν-τρα της αν τὴν άπατούσε με τὴ... βασίλισσα τὸν Σαβῶ, ποτὲ όμως με μίαν γυναίκα που θεωρεῖ κα-τώτερη από τὸν εαυτό της. Καμιά όμως γυναίκα δεν σκέπτεται ότι για να έχη σχέσεις ο άντρας της με μίαν άλλην γυναίκα κάτι θα βριακη σ' αὐ-τὴν. Αν ήθελε λοιπόν να προσέξη αὐτὴ τὴν «τιπο-τένια άλλη», θα μπορούσε πολλά να διδαχθῇ απ' αὐτήν. Προσέξτε μερικές περιπτώσεις:

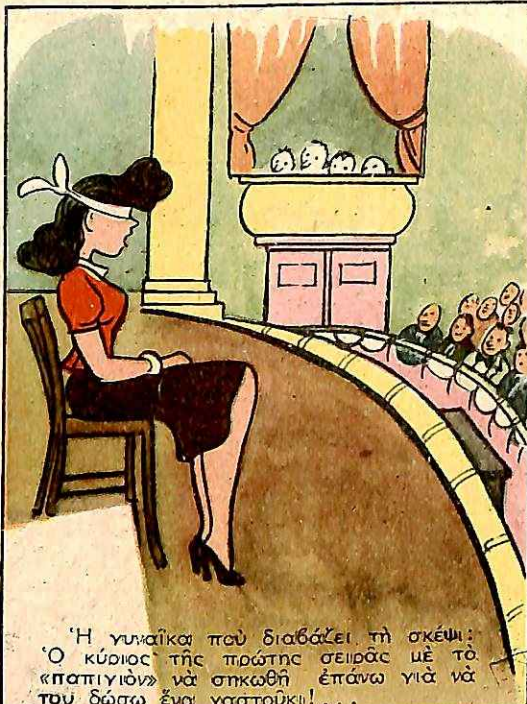
Ο κ. Α. είχε νυμφευθῇ μίαν γυναίκα πολὺ άνωτερή του. Ο ίδιος είχε λίγες γνώσεις και μικρὴ έπιτυ-χία στὴ ζωή, ενώ εκείνη ήταν μορφωμένη, με κα-λούς τρόπους, από άνωτερη κοινωνική θέσι και είνε τὸ ήθελε είνε όχι τὸν έκανε να αισθάνεται τὴν κατωτερότητα του. Ο δυστυχής Α. πολλές φοοές έξωμολογεῖτο στοὺς φίλους του:

— Τὸ ξέρω δεν είμαι άξίος της. Δεν ήταν δηλαδή άνθρωπος ικανός να παλέψῃ για να κατακτήη τὴ θέσι του και δεχόταν τὴν κα-τωτερότητα του. Έκει όμως πὸν κάθε βράδυ ψώνι-ζε στὸ φούρνο τὴν γειτονιάς του, φρέσκο ψωμί για τὸ σπίτι, εργάζόταν μια κοπέλλα έλκυστική με λίγη μωρφωσι, που έδειχνε ιδιαίτερη εύχαριστησι, αν τὴς πετούσε καμιά φοοά κάποιο δατέιο. Σιγά-σιγά γυναιρίστηκαν κι' εύρισκαν ίδιότητες ικανοποίησι ο ένας στὸν άλλο. Ένώ η' γυναίκα του δεν ξεχνούσε ποτὲ να τὸν διορθῇ τὰ γραμματικά και συντακτι-κά λάθη του. Η' Ελεν, η' κοπέλλα τὸ φούρνου, έ-ξεφρασε τὸ θαυμασμό της για τὸ «πως κατῴρνησε ο κ. Α. να μιλή τόσο πολὺ και τόσο ώρια». Ένώ η' γυναίκα του μωρφαζε για τὰ δατέια της. Η' Ε-λεν ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια μ' αὐτά.

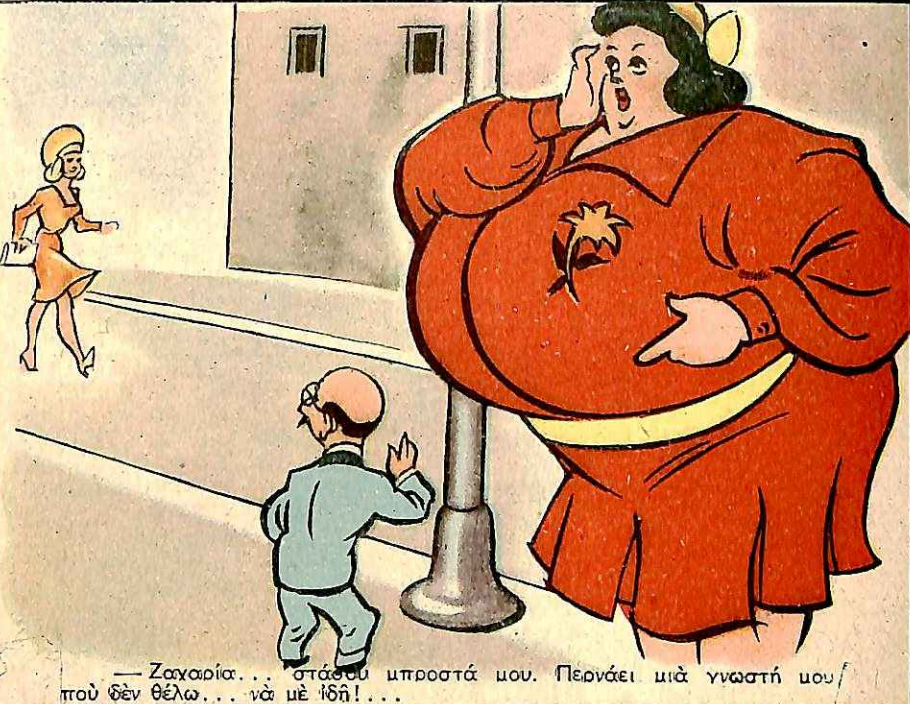
Όταν η' κ. Α. έμαθε τὰ συμβαίνοντα, σαν έξυπνη γυναίκα που ήταν αντί να δημιουργηθῇ σκηνές και να ζητήρη διαζύγιο, σκέφθηκε να διορθῇ τὰ πράγ-ματα. Είδη τὴ της έλειπε αὐτὴς και τί εύρισκε ο άντρας της στὴν Ελεν. Έπαψε λοιπόν να τὸν ένο-χολῇ με τὴς παρατηρήσεις της, πὸν έκανε τὸ βράδυ συντροφιά και τὸν διηγόταν ενδιαφέρουσες ιστορίες, πολλαπλασίασε τις έκδηλώσεις άγάπης και τις συζυ-γικές της περιποιήσεις. Στὸ τέλος για να τὸν διορ-θῇ με τὸ παράδειγμα και όχι με τὴν παραπονοίη άρχισε και αὐτὴ κάθε βράδυ ν' αγοράζει... φρέσκο ψωμί, από ένα πανωδίο ψωμά, που περνούσε τακτι-κά έξω από τὸ σπίτι. Η' κ. Α. διδάσθηκε έτσι από τὴν άσημαντὴ φουρναροπούλα, τὴν Ελεν, πως πρέπει να φέρεται στὸν άντρα της. Ο κ. Α. έπαψε να βλέπῃ τὴν Ελεν και τὸ άντρώγυνο ζῇ σήμερα εύτυχισμένο.

Μία άλλη κυρία, η' κ. Β., είχε τὴν αντίληψη ότι οί έρωτικές σχέσεις τὸν συζύγου ήταν τὸ μόνον «τί-μημα που πληρώνει η' γυναίκα για να πετύχη τὸν γάμο και να εξασφαλίη μίαν γιοφυρη οικογενειακή ζωή». Με τέτοιες αντίλήψεις φυσικά ήταν να τὴν θεωρή ο άντρας της «κρύα» και να στρέψη αλλού τὴν προσοχή του. Όταν η' κ. Β. έμαθε τις άπιστίες του, κατέφυγε στὸν δικηγόρο της για διαζύγιο. Έ-πειδὴ όμως ο δικηγόρος ήταν γνωστός της οικογε-νείας και ήξερε φαίνεται τὰ συμβαίνοντα, αντί να φροντίση για τὸ διαζύγιο της έδωσε τὴ συμβουλή, να «προσπαθήση να διδαχθῇ από τὴν αντίπαλό της πως να ικανοποιῇ τὸν άντρα της». Η' κ. Β. άκολού-θησε τὴ συμβουλή του και ξανάκέρδισε τὸν άντρα της.

Θα μπορούσε κανείς ν' αναφέρη κι' άλλες άνάλο-γες περιπτώσεις, που όλες δείχνουν ότι αν μίαν γυ-ναίκα θέλη να... θεραπεύση τὴν άπιστία τὸν άν-τρός της, πρέπει να βρῇ τὴν αἰτία που τὴν προκαλεῖ και τὸν τρόπο για να τὴν εξαλείψῃ!

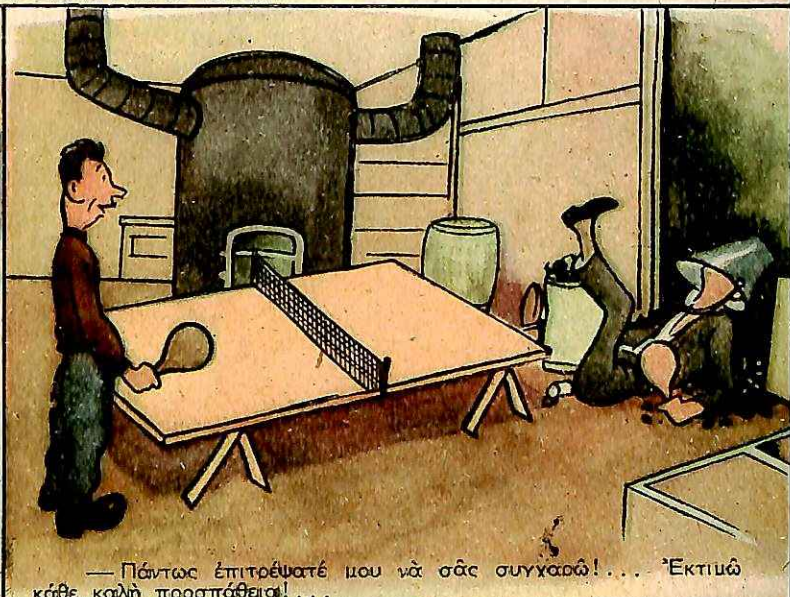
— Η γυναίκα που διαβάζει τη σκέψη:
Ο κύριος της πρώτης σειράς με το
«παπιγιόν» να σηκωθεί έπάνω για να
του δώσω ένα γαστούκι!...

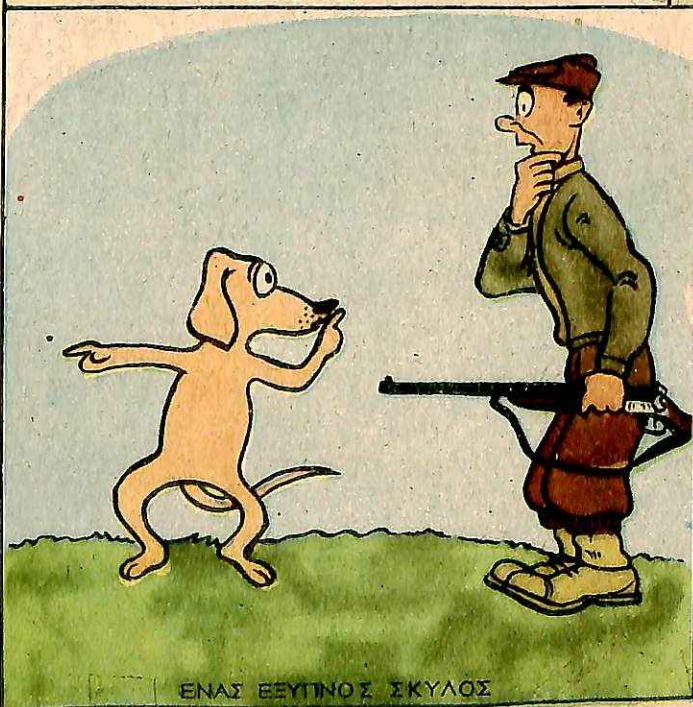
— Ζαχαρία... στάσου μπροστά μου. Περνάει μια γνωστή μου/
που δεν θέλω... να με ιδεί!...

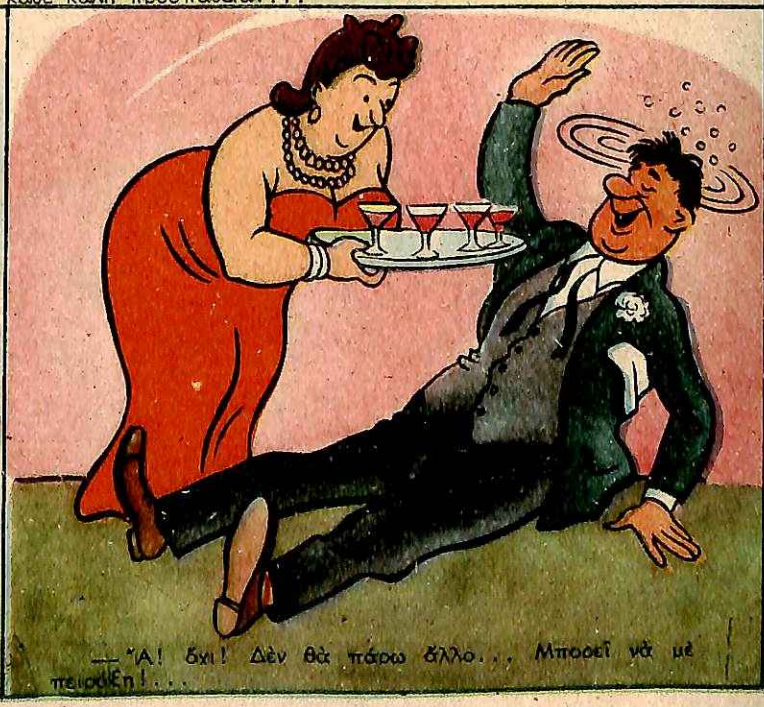
— Την πάθαμε, αγάπη μου! Σταμάτησε η
μουσική! Πώς να δικαιολογηθούμε τώρα ότι κά-
ναμε μια νέα φιγούρα!...

— Πάντως επιτρέψατέ μου να σας συγχαρώ!... Έκτιμώ
κάθε καλή προσπάθεια!...

ΕΝΑΣ ΕΞΥΓΙΝΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

— Ά! όχι! Δεν θα πάρω άλλο... Μπορεί να με
πειράξει!...